

reviscola

La revista de l'IES Jaume Huguet · Antiga Escola del Treball

VALLS

MODEL EFQM



Esforç sistemàtic i continuat que té com a finalitat canviar les condicions d'aprenentatge i altres condicions internes d'una escola per tal d'assolir els objectius d'una manera més eficaç.



juny 2007

3

índex

- **EDITORIAL** 3

- **REPORTATGE** 4
Qualitat i Millora Contínua
Els sistemes educatius

- **ENTREVISTES** 22
Enric Adserà i Riba
Georgina Latre
Martí Gironell
El cas d'una afectada de bulímia
Joves de la comunitat El Arenal de Nicaragua
Josep Maria Figueres Marimon

- **DIÀLEG** 31
Què n'opines, de les activitats extraescolars?

- **OPINIÓ** 35
Violència a les aules
Com ens divertim, els joves?
Els mòbils
Diners
El nivell acadèmic
Els ordinadors i els joves

- **DES DE CASA** 46
Els colors de la diversitat
Escoles Verdes
L'aigua i la seva escassetat
Organització i grups de treball a l'empresa
Visita al Centre d'Iniciatives Empresariales
Infocicles
La Fundació Anespro informa
L'IES Jaume Huguet al XX aniversari d'ajuts per a l'aprenentatge actiu d'idiomes
El Camí de Sant Jaume
Experiència de construcció d'un aquari a l'aula

- **RECERCA** 69

- **QUADERN DE VIATGES** 72
Tenerife 07: 4t d'ESO
Esquiada 2007
Viatge a Tunísia
Viatge transnacional a Bolzano

- **ET RECOMANEM...** 79
Llibres
Rutes
Jocs
Música
Webs
Pel·lícules
Un programa de ràdio
Altres

- **FLAIXOS ESPE/ACIALS** 88

EQUIP DE REDACCIÓ

Isabel Bitria
Lorena Farnós
Joan Foguet
Antoni M. Marsal
Emília Molas
Jesús Moreno
Claustre Pallarès
M. Neus Salvat
Anna Sans
Josep M. Solé
Núria Ventura

DISSSENY I MAQUETACIÓ
Nou Silva Equips, SL
www.silvaequips.es

IMPRIMEIX: Anigraf, SA

D.L. T-343-2005

EDITA

IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball

c/ Creu de Cames s/n · 43800 Valls

Tel. 977 600 938

Fax. 977 612 565

correu electrònic: centre@iesjaumehuguet.org

web: www.iesjaumehuguet.cat

AMiPA 977 603 560

ANESPRO 977 600 938

Si d'entrada ja és una joia tenir la possibilitat d'adreçar-te a la teva comunitat educativa a través d'un mitjà cultural tan propi com és la revista del centre, encara ho és més fer-ho des de la satisfacció d'haver assolit el nostre repte col·lectiu dels tres darrers anys, l'obtenció de la certificació ISO 9001:2000.

Fa dos cursos reflexionava sobre els ponts de diàleg i la necessitat de comunicar-nos; l'any passat destacava la dimensió única de les persones, i enguany, amb l'experiència de la fita assolida, he de ressaltar el que s'esdevé a través de la combinació de les persones i el diàleg: el fet de compartir projectes, el treball en equip, les estratègies en comú i els reptes col·lectius.

Avui sabem que, seguint aquest esperit de col·laboració, hem aconseguit una nova fita. No ha estat fàcil; mai ningú no ens va dir que ho seria. Encara recordo quan, tot just estrenat en la meua tasca de direcció, vaig sentir a parlar de la qualitat i millora. És evident que sabia que moltes empreses aconseguen la certificació per la norma ISO, però a mi

em va sorprendre de sentir-ho aplicat a un centre educatiu. Vaig informar-me'n i, així i tot, encara em resultava una cosa llunyana. Va ser el dia que a Barcelona, en el World Trade Center, es va presentar el Pla General de la Formació Professional a Catalunya quan vaig poder conèixer el responsable del projecte. Me'n va explicar les característiques bàsiques i, ja llavors, li vaig manifestar l'interès que el nostre centre podria tenir en aquest projecte. I així va començar la nostra aposta.

Primer, l'equip directiu em va mostrar el seu interès i el seu compromís per tirar-lo endavant; després, vaig proposar una persona perquè assumís personalment la coordinació del projecte. Posteriorment, ho exposàrem als coordinadors i als caps de departament, els quals van valorar-ne els pros i els contres. I, tot seguit, ho vam presentar al claustre, el qual va donar-hi el seu suport majoritari. Finalment, un grup de companys del claustre va brindar-se a integrar la Comissió de Qualitat i aquell mateix estiu assistíem al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat per tal de fer una

formació intensiva en Qualitat, cosa que ara tots reconeixem que va ser fonamental.

Fixeu-vos que he parlat de persones, d'informació i, evidentment, d'equips i d'un projecte en comú. I ara, després de tres anys i escaig de procés, hem arribat a una fita i us la volem explicar. Perquè, tal com us vaig dir ja fa temps, si ho fem, també ens ho expliquem.

No voldria acabar sense remarcar que la satisfacció per aquesta primera gran fita assolida en el camí de la qualitat no ens ha de fer perdre de vista la millora contínua vers l'horitzó de l'excel·lència.

JORDI Tuset VALLET
Director



visita la nostra web



www.iesjaumehuguet.cat

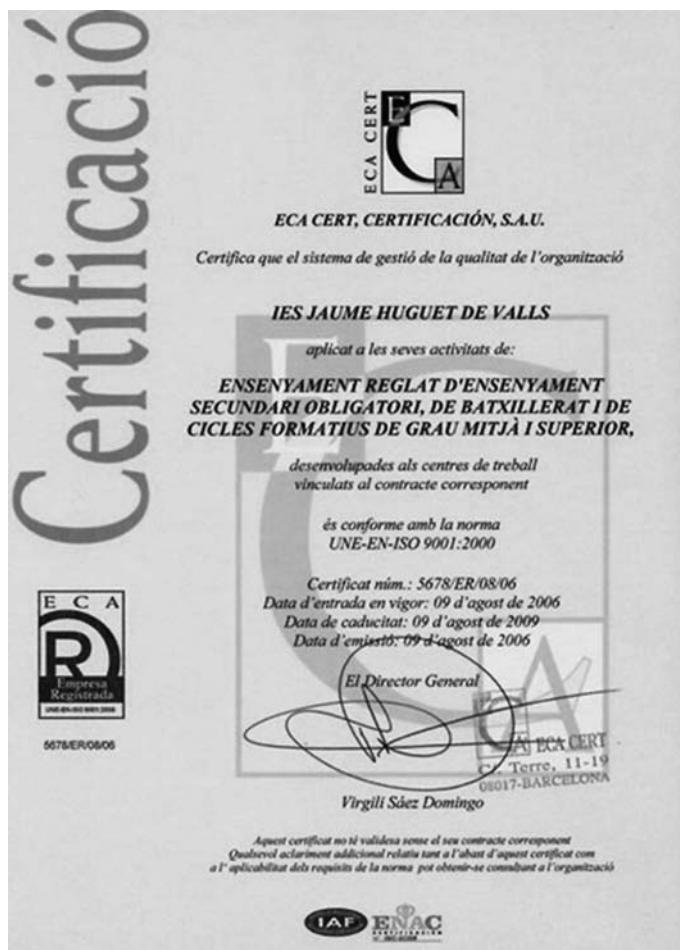
QUALITAT I MILLORA CONTÍNUA

QiMC: La certificació

**L'IES Jaume Huguet
ha obtingut la certificació
UNE-EN-ISO 9001:2000**

Amb data 9 d'agost del 2006, l'IES Jaume Huguet ha obtingut la certificació UNE-EN-ISO 9001:2000, atorgada per l'empresa ECA, pel que fa al sistema de gestió de la qualitat de l'organització aplicat a les activitats d'Ensenyament Secundari Obligatori, de Batxillerat i de Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior.

D'aquesta manera es converteix en el primer centre educatiu de l'Alt Camp que ha vist reconeguda la seva gestió per una empresa de certificació externa al sistema educatiu.



QiMC: El projecte de Qualitat i Millora Contínua

Projecte de QiMC

L'IES Jaume Huguet participa des de l'any 2003 en el projecte de Qualitat i Millora Contínua (QiMC) del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Hi participa amb l'acord de la majoria del professorat del claustre.

Què és el projecte Qualitat i Millora Contínua?

- Una experiència, basada en la qualitat, per a l'aplicació de models de gestió als instituts públics de Catalunya.
- Neix el curs 1997-98 per iniciativa d'un institut de secundària.
- Actualment 60 instituts públics participen en aquest projecte.

El projecte del Departament d'Educació té els següents objectius:

1. Augmentar la capacitat dels centres educatius per a donar resposta a les necessitats educatives de l'alumnat, de les famílies, de les empreses i de la societat.
2. Potenciar la millora contínua d'una manera ordenada i sistemàtica.

3. Millorar la satisfacció de l'equip humà del centre
4. Millorar els resultats clau del centre.

Des que va començar el projecte han passat quatre cursos de treball intens, de revisió, de modificació i de creació de nous documents, d'impliació de l'equip directiu, de la comissió de qualitat i, no cal dir, de tots els professors i del personal d'administració i serveis.

El projecte de Qualitat i Millora Contínua s'organitza en quatre nivells (d'acord amb el grau de desenvolupament i implantació del sistema en cada centre) i nou xarxes de formació, amb l'objectiu de donar-se suport mútuament i compartir experiències, metodologies i noves eines de gestió i de millora. El nostre centre és al nivell B/A, que correspon a un nivell alt de desenvolupament. Dins el projecte de QiMC, estem integrats en la Xarxa de formació Q4, que es reuneix a Igualada, un cop al mes, amb altres instituts de Catalunya.

El Projecte de Qualitat ens aporta:

- Qualitat en el compliment de la gestió per processos.
- Qualitat en la satisfacció de pares i d'alumnes.
- Qualitat en el compromís social (empreses i comunitat educativa).

Per aconseguir una "escola de qualitat" hem optat per aquestes prioritats:

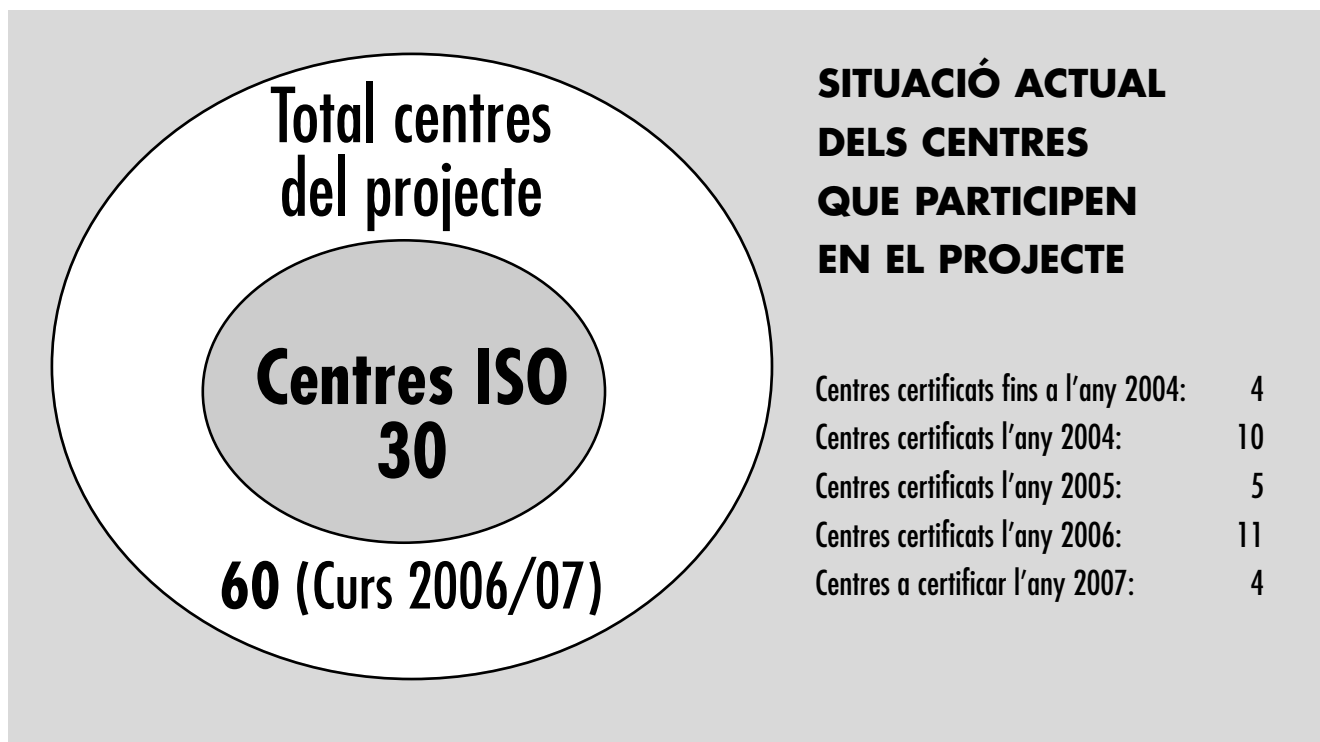
- **Tenir una escola organitzada.** Estem del tot convençuts que el fet de tenir el centre organitzat per processos permet de dur-hi a terme una gestió més acurada. Hem fet l'esforç entre tots, el professorat i la direcció, de plantejar-nos allò que fem com a institut i de quina manera ho volem fer, sense perdre de vista els nostres orígens i els nostres referents.
- **Resultats d'avaluació interna i externa.** Aquests resultats són

dades objectives (no basades en percepcions) sobre el funcionament de l'Institut. Les auditories que passem ens informen de l'avaluació pel que fa a les unitats de gestió (secretaria, direcció, coordinacions diverses, departaments...) i també de la tasca en concret del professorat quant a programacions, seguiment de les programacions i avaluació.

- **La planificació, l'aplicació i l'avaluació del currículum.** Tot això permet una retroalimentació, és a dir conèixer allò que va bé i allò que no funciona i que cal millorar.

L'IES Jaume Huguet, amb el compromís de tot el professorat i del personal d'administració i serveis a l'hora de tirar endavant el projecte, ha aconseguit l'objectiu de la millora contínua.

La qualitat del servei educatiu exigeix reflexió contínua sobre allò que ara fem i sobre si cal introduir-hi nous enfocaments.



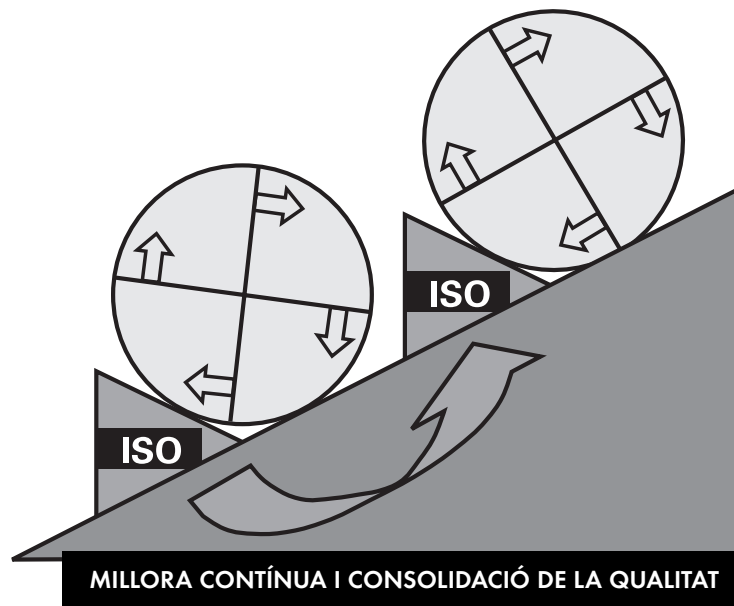
**Si continuem
fent el mateix**



**En el millor
dels casos
obtdrem els
mateixos
resultats**

**Orientar la millora cap a processos
significa millorar la nostra manera
de fer les coses que fem**

El més important per al nostre institut ha estat entrar en la roda de la millora contínua



TAN SOLS FEM CAMÍ QUAN CAMINEM

EL CAMÍ DE LA QUALITAT ÉS LLARG... MOLT LLARG!

NO TÉ FI, PERÒ CAL FER-LO

I, COM MÉS AVIAT MILLOR!

Sabem i som conscients de ser al començament, però sabem que anem pel bon camí.

El projecte de qualitat ens permet, a tots els centres que hi participem, apropar-nos a la realitat de cada institut. Compartim experiències i ens enriqueim amb les bones pràctiques.

FÀTIMA LLADÓ

QiMC: Entrevistem Jordi Tuset, director de l'IES Jaume Huguet

Després del lliurament de la certificació ISO 9001:2000 hem volgut copsar què suposa per al nostre institut. El director s'ha avingut a parlar amb nosaltres.



Satisfet?

Sí, no cal que ens enganyem. Com a director de l'Institut estic convençut que hem optat per una feina ben feta. Si, a més a més, ho acrediten uns experts d'una empresa privada, vol dir que podem estar tots plegats ben contents. Pot estar content tot el professorat, però també poden estar contents els gairebé 900 alumnes d'ESO, BAT i CF, els quals podran construir el seu futur en un entorn de qualitat i millora contínua, aquí a Valls, aquí a l'IES Jaume Huguet, l'Escola.

L'IES Jaume Huguet té una llarga trajectòria en el món de l'ensenyament a Valls...

Efectivament, ja des dels seus inicis, l'any 1924, any rere any, etapa rere etapa, fins arribar als nostres dies, ha esdevingut un centre que ha estat molt arrelat a la ciutat i a la comarca i que sempre ha cobert les necessitats formatives que tenia la població. Inicialment en una vessant estrictament professional, i actualment abraçant tots els àmbits de l'educació secundària (ESO, BAT i CF). Crec que l'IES Jaume Huguet que avui coneixem ha entrat a l'elit dels 25 instituts d'educació secundària de Catalunya, gràcies al treball de tota la comunitat educativa actual, però també, en bona part, gràcies a les generacions d'ex-alumnes i d'ex-professors que, durant tota la història del

centre, han pogut constatar el saber fer i les bones pràctiques educatives que s'han dut a terme al nostre institut.

Quins requisits calen per aconseguir la certificació en qualitat ISO 9001:2000?

D'entrada, cal tenir tota la documentació del centre ordenada i degudament identificada ja que, inicialment, en el procés de certificació, i també després, cal passar un seguit d'auditories externes, en què comproven bàsicament que els processos i els procediments que es desenvolupen a l'Institut s'ajustin a allò que estableixen els referents normatius de l'ISO 9001:2000. L'equip directiu, la comissió de qualitat de l'Institut i els respectius equips docents del centre són els que s'encarreguen de mantenir actualitzats tots els registres i els documents. Hi ha, en definitiva, una consolidació del sistema de gestió del nostre servei, ja que, pel fet de ser un centre certificat, els auditors externs –en el nostre cas ECA– confirmen que el centre treballa segons els procediments establerts.

Per a un alumne, per exemple d'ESO, que es vulgui matricular a l'IES Jaume Huguet, què suposa que el centre tingui aquesta certificació?

Bé, doncs, un alumne que s'incorpori al nostre institut ha de saber que

el procés d'ensenyament-aprenentatge, igual que el de tutoria, com tots els altres amb els quals ell o la seva família interactuïn, seran desplegats atenent els criteris establerts i auditats per una empresa certificadora. Això no pressuposa que els altres centres que no estan certificats no treballin bé amb els seus alumnes. El que sí que vol dir és que una família que triï l'IES Jaume Huguet per als seus fills compta amb la garantia suplementària, pionera a Catalunya, que una empresa externa assegura el bon servei que el centre els oferirà.

Bé, senyor Tuset, vol afegir alguna cosa més?

El reconeixement públic i l'agraïment al Claustre de Professors i al personal d'administració i serveis pel seu esforç. Ells són els qui, dia a dia, fan possible el desplegament d'allò que, entre tots, hem programat i hem decidit que volem ser: un centre de qualitat, amb la humilitat suficient per a acceptar els reptes que ens vagi presentant la millora contínua.

Moltes gràcies.

Aquesta entrevista ha estat preparada per l'alumne del CFGS de Desenvolupament de Projectes Mecànics, POL FERRANDO CANELA, en el marc de les activitats complementàries del crèdit de Gestió de la Qualitat

QiMC: Les bones pràctiques

El projecte de QiMC ens ha permès d'incorporar a l'institut noves pràctiques, alguna de les quals encara tenim en fase experimental. N'hi ha altres de més consolidades.

1. La Comissió de Qualitat

En el nostre institut la Comissió de Qualitat funciona des del mes de setembre del curs 2003/04.

Els objectius principals són:

- Definir, revisar i elaborar la documentació dels processos clau del centre: informació, alumnat i famílies, preinscripció, matriculació, acollida, ensenyament-aprenentatge (ESO, BAT i CF), orientació/titulació...
- Implantar en el centre els processos definits i la seva gestió.
- Vetllar per la implantació progressiva del Sistema de Gestió de la Qualitat (SGQ).

La Comissió està formada per dos membres de l'equip directiu i sis professors. Es reuneixen setmanalment per fer el seguiment del SGQ.

Cal destacar el paper desenvolupat per aquesta comissió, ja que ha esdevingut una eina clau d'impuls, de desenvolupament i de suport al SGQ.

2. Els equips de millora del centre

Els equips de millora han estat una altra eina fonamental en el desenvolupament del SGQ.

L'equip de millora és un grup format per persones de diferents departaments de l'Institut. Es reuneixen per identificar, analitzar i solucionar problemes del seu propi treball.

Ara com ara a l'Institut hi ha quatre equips de millora que treballen

diferents temes: la convivència, els crèdits de síntesi, la biblioteca i la millora de la gestió del centre. Aquests equips permeten al professorat treballar diversos aspectes susceptibles de millorar o bé susceptibles d'iniciar. Són unitats de treball amb uns objectius concrets, les quals fan propostes a la direcció de com resoldre els temes plantejats.

3. La cultura de la roda contínua

L'hem introduïda en tots els àmbits de gestió de l'institut: planificar, fer, avaluar i revisar.

4. La documentació del SGQ

És la nostra guia a l'hora de desenvolupar qualsevol actuació. Alguns dels manuals que hem elaborat són el Manual de Gestió de la Qualitat, el Mapa de Processos, els Manuals de Servei d'ESO, BAT i CF, i el Manual d'Indicadors.

5. La certificació ISO

Actua com a falca que empeny endavant i que no ens permet de recular.

6. Les enquestes

S'han introduït com a element dinàmic que permet conèixer el que pensen els alumnes, els professors, les famílies, el personal d'administració i serveis. La finalitat és extreure'n dades objectives a través de la puntuació que atorga cada sector sobre aspectes relacionats amb l'Institut, la informació que es facilita, els serveis en general, l'atenció de la secretaria i consergeria... Aquestes dades s'analitzen i permeten reforçar els aspectes menys valorats i, després, continuar en la mateixa línia en aquells que ja estan ben valorats.

7. El Quadern del Professor

És una eina de planificació i de seguiment de les activitats d'ensenyament-aprenentatge. Pretén ser una eina-guia per als professors que arriben al centre i permet, en cas de malaltia del professorat, que els professors substituïts puguin seguir perfectament el desenvolupament de la programació.

8. El Quadern de Tutoria

És una eina de planificació i seguiment de les tasques realitzades pel tutor. Pretén ser una ajuda per a la gestió de la tutoria, que han de fer tots els tutors.

9. La bústia de queixes i suggeriments

Permet als pares, als professors i als alumnes fer suggeriments o queixes quant a organització, funcionament del centre, dinàmica de les activitats realitzades.

Hem obtingut la certificació, cosa que ha estat una fita important, però el més important és que continuem il·lusionats en el treball de cada dia, en la revisió i avaluació d'aquest treball per tal de poder continuar avançant i poder crear noves eines que, en cada moment, reverteixin en la qualitat d'ensenyament que reben els nostres alumnes

COMISSIÓ DE QUALITAT

QiMC: El seguiment

Les auditories

L'Institut, en trobar-se en un Sistema de Gestió de la Qualitat, ha de fer la seva avaluació a través de les auditories.

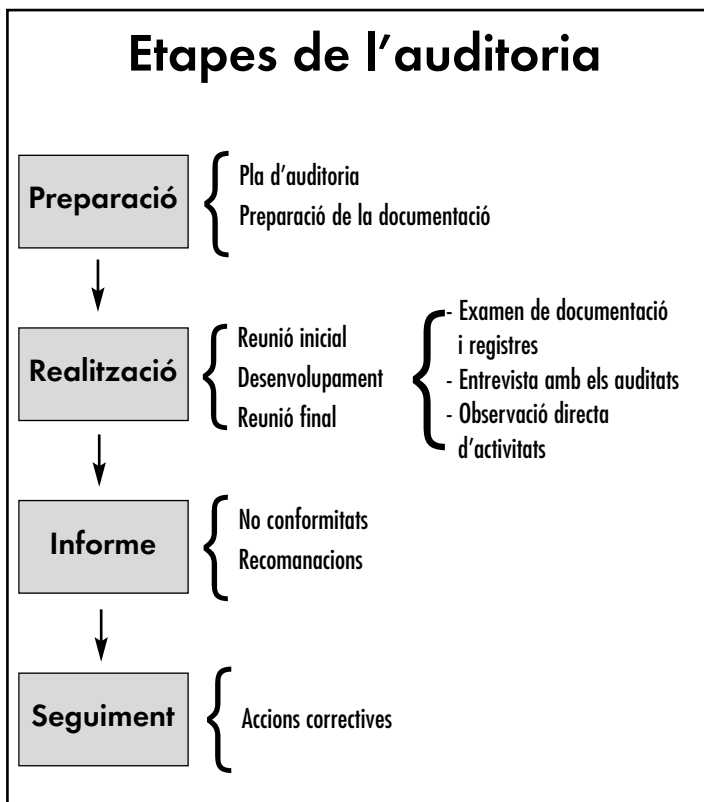
L'auditoria de qualitat és l'eina fonamental en un sistema de millora contínua.

És una avaluació sistemàtica que té tres objectius bàsics:

1. Avaluar la idoneïtat del sistema de qualitat.
2. Comprovar si el sistema s'aplica correctament.
3. Contribuir a la millora del sistema.

D'auditories n'hi ha de dos tipus: l'externa, que fa una empresa externa de certificació, i la interna, que fan professors d'altres centres. L'objectiu, tant de l'una com de l'altra, és **avaluar el conjunt del sistema de qualitat, verificant-ne el grau d'eficàcia i de compliment.**

Una auditoria comporta una sèrie d'etapes:

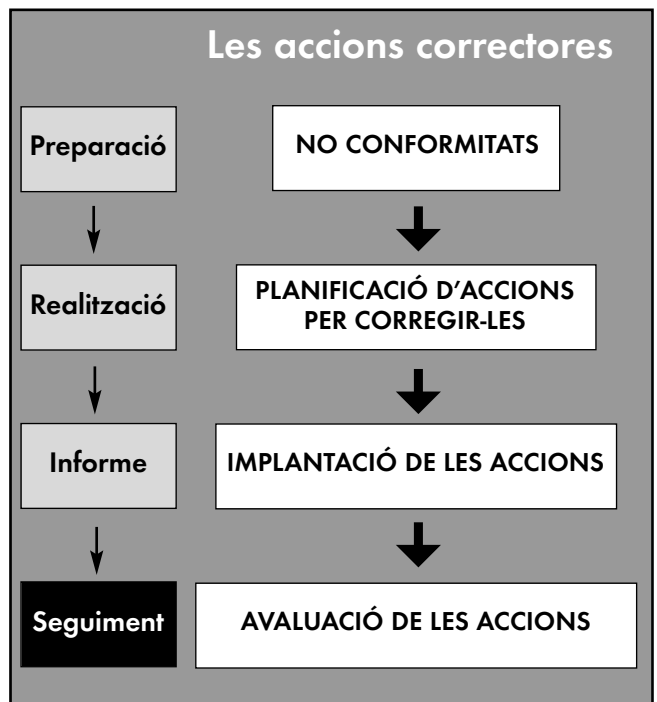


Un centre que es troba en el Sistema de Gestió de la Qualitat ha de fer dues auditories cada curs: una d'interna (enguany l'hem feta el dia 13 de febrer) i una d'externa (el dia 11 d'abril vam fer la primera auditoria externa de seguiment després de la certificació). El curs 2007/08 en farem una altra de seguiment; i el curs 2008/09 haurérem de fer l'auditoria externa de renovació de la certificació ISO 9001:2000.

L'informe d'auditoria bàsicament recull els punts forts de l'organització, els aspectes a millorar i les no-conformitats o desviacions respecte de la Norma UNE-EN-ISO 9001:2000.

Aquest curs, passades ja les dues auditories, hem revistat les no-conformitats i les desviacions, i treballem en la proposta de noves accions de millora.

El procés que se segueix és el següent:



El centre ha assumit com a compromís treballar en un Sistema de Gestió de la Qualitat. Per tant, les auditories són eines imprescindibles com a instruments de millora. Si la lectura de la no-conformitat no ajuda l'auditat a establir una acció correctiva, l'auditoria no haurà aconseguit la seva finalitat principal.

COMISSIÓ DE QUALITAT

QiMC: La comunitat educativa

La qualitat percebuda per la comunitat educativa

Una de les tasques específiques que hem desenvolupat a l'Institut aquests dos darrers cursos que participem en el projecte de Qualitat i Millora Contínua (QiMC), ha estat l'anàlisi de les enquestes de satisfacció que s'han passat als alumnes, als pares, al per-

sonal d'administració i serveis i al professorat, tots plegats usuaris del nostre institut. Han servit per a detectar els aspectes en els quals la valoració no ha estat satisfactòria i per a introduir elements de canvi de cara als cursos vinents.

En les enquestes passades destaquen aspectes molt ben valorats pels enquestats i també ens recorden que hem de continuar treballant per a millorar:

	DESTAQUEM ELS ASPECTES	
	molt ben valorats	que hem de continuar millorant
ALUMNAT	<ul style="list-style-type: none"> • Ambient i relació amb els companys. • Relació entre el professorat i l'alumnat • Aules d'Informàtica. • Recursos Audiovisuais. • Pràctiques a l'empresa. 	<ul style="list-style-type: none"> • Participació en l'organització. • Més responsabilitat en l'ús i manteniment dels materials comuns. • Freqüència i interès de les sortides.
FAMÍLIES	<ul style="list-style-type: none"> • Informació sobre l'inici de curs. • Informació i comunicació amb el centre. • Organització i funcionament del centre. • Relació dels fills amb la resta de l'alumnat. • Nivell acadèmic que van adquirint els alumnes. • Atenció rebuda per part del personal d'administració i serveis. 	<ul style="list-style-type: none"> • Participar més en les directrius d'ordre i de la disciplina del centre. • Horari d'atenció al públic a la secretaria.
PERSONAL D'ADMINISTRACIÓ I SERVEIS	<ul style="list-style-type: none"> • Organització en general. • Clima de confiança, respecte i amabilitat amb el professorat del centre. 	<ul style="list-style-type: none"> • Assessorament previ a les auditories
PROFESSORAT	<ul style="list-style-type: none"> • Gestió de l'equip directiu. • Lliurament i contingut del quadern de professor. • Relació de treball amb els companys de claustre. • Possibilitats que dona la intranet 	<ul style="list-style-type: none"> • Estratègies de mediació i convivència dins el centre. • Contingut de les trobades dels equip docents

Els professionals que treballem a l'IES (professorat i PAS), tenim una clara vocació de treballar per anar millorant la satisfacció de tota la comunicat educativa que fa ús dels nostres serveis. Estem en un procés

de revisió constant per tal d'adequar-los i millorar-los. Tenim clar que no tota la feina està feta i que cal que estiguem atents als canvis que es van produint al nostre voltant. Estem oberts als vostres suggeriments i

sabem que compartiu amb tots nosaltres el desig d'anar millorant el nostre institut.

COMISSIÓ DE QUALITAT

QiMC: Ens feliciten...

Missatge del conseller d'Educació felicitant-nos per la certificació de Qualitat



ERNEST MARAGALL I MIRA
Conseller d'Educació de la
Generalitat de Catalunya

Com a conseller d'Educació em plau escriure aquestes línies de felicitació a l'IES Jaume Huguet de Valls que avui obté la certificació ISO 9001:2000. En primer lloc, perquè l'obtenció d'aquesta certificació col·loca el centre en un grup selecte i capdavanter del nostre país, en el grup de centres que ha preferit apostar per la seva autonomia en la gestió del centre, entenent que aquesta autonomia no pot arribar a bon port sense la col·laboració de tot el seu entorn.

En segon lloc, perquè no em cansaré de repetir, com a conseller d'Educació i com a ciutadà de Catalunya que vol el millor futur per al seu país, que necessitem mirades llargues, estratègiques, inconformistes.

El projecte de Qualitat i Millora Contínua que ha liderat l'equip directiu i docent del vostre Institut és justament això. Mirada llarga i estratègica i, sobretot, una mirada que es fa travessant els murs del centre i, per tant, entenent que els nois i noies que aquí estudien no vénen a una capsca tancada i embolicada que no té res a veure amb el que hi ha fora d'aquestes portes.

A fora hi ha una realitat que afortunadament no és invariable. La societat canvia els seus costums, els seus ritmes, les seves formes. I com no pot ser d'una altra manera, l'educació no tan sols ha de ser conscient d'aquests canvis, sinó que cal que adapti els seus mètodes, els seus processos, la seva oferta, al mateix ritme que ho fa la ciutada-

nia. Per a fer-ho calen dues coses: l'avaluació dels resultats del mètode i el seu perfeccionament continuat. L'energia no es destrueix, sinó que es transforma. L'energia educativa que no es mou s'autodestruïu. Aquella que és capaç de transformar-se té una probabilitat molt alta de reeixir. I de fer-ho amb força, amb garantia d'èxit.

L'IES Jaume Huguet ha entès que l'educació no és un assumpte a part de la realitat territorial, social i econòmica que l'envolta. I que aquesta educació no es pot dictar des d'un despatx, sense obrir la finestra que ens omple d'alenades d'aire fresc i de necessitats que cal cobrir.

Deixin-me doncs, felicitar-los per la feina feta. Però sobretot, per la que faran. Perquè justament l'èxit de la iniciativa i l'obtenció d'aquesta certificació no és ni més ni menys que la direcció que ha d'emprendre l'educació a Catalunya. Una mirada oberta, a mig i llarg termini. Perquè els resultats educatius, en realitat, no s'obtenen amb la nota immediata de l'examen, sinó que és la mateixa societat la que cada dia obté el rendiment d'una bona educació.

Amics i amigues de l'IES Jaume Huguet,



DOLORS BATALLA I NOGUÉS
Alcaldessa de Valls

Com a alcaldessa de Valls és una alegria constatar, una vegada més, la vitalitat, l'empenta i la il·lusió de tots els que formeu part de la comunitat educativa de l'IES Jaume Huguet. El curs 2006-2007 ha estat per a vosaltres un curs molt especial. La certificació ISO 9001:2000 al Sistema de Gestió de la Qualitat de l'organització ha representat un reconeixement a la feina ben feta, al treball que va més enllà de

la tasca estrictament educativa i que valora aquest esperit de constància i superació permanent que amb el vostre esforç transmeteu als alumnes, als pares i a les mares, a tots els membres de la comunitat educativa del centre, al teixit empresarial i econòmic, i a la societat en general.

L'IES Jaume Huguet, amb els seus vuitanta anys d'història, ha estat i és un referent educatiu per a Valls i per al país. En la seva

llarga trajectòria, l'Institut ha demostrat que la visió estratègica, l'aposta en educació i el treball des de les aules poden generar oportunitats per avançar com a col·lectivitat. El vostre treball per fer del Jaume Huguet un centre de més qualitat, i tot el conjunt de projectes estratègics que esteu desenvolupant, van molt més enllà de les parets de l'Institut i acaben per

tenir una gran transcendència per a la prosperitat social i econòmica de la ciutat, de la comarca, dels nostres joves i del nostre sector econòmic i empresarial.

Amb la certificació de qualitat heu fet un pas més en aquest camí. Però el més important és el compromís que el professorat i tot el personal d'administració i serveis assumiu per tirar

endavant un projecte de millora continuada. Per aquest motiu, he d'agrair-ho a tots els que ho esteu fent possible i us encoratjo a continuar endavant amb el projecte de qualitat global. Un projecte que sap comparar amb la societat i els sectors econòmics aquelles demandes i necessitats que han de permetre adaptar-nos als nous temps.

La qualitat en un centre educatiu: un canvi necessari



PERE CANYADELL
Responsable del Projecte de QiMC
Departament d'Educació
Subdirecció General d'Ensenyaments
Professionals Artístics i Especialitzats

Els països europeus i, en general, els capdavanters en el món educatiu estan immersos en un veritable canvi de paradigma organitzatiu. Un canvi que porta els centres a orientar-se permanentment cap a la família, l'alumnat, les empreses i, en definitiva, cap al conjunt de la societat a la qual donen servei. Un centre amb un bon sistema de gestió ha de permetre situar les necessitats de l'alumnat en el nucli de les seves activitats; això comporta una constant adaptació del centre i del seu professorat als canvis de la societat actual.

La certificació per la norma ISO 9001, que l'IES Jaume Huguet acaba d'aconseguir, és una molt bona eina per endreçar el centre i iniciar aquest canvi de paradigma.

La certificació per la norma ISO 9001 és un repte per a tots, però mai no ha de suposar un objectiu final. La certificació es planteja com una eina de millora dels centres educatius que obre la porta a una manera organitzada de fer la feina; és la base que pot permetre als centres educatius construir la millora contínua de la seva organització, del seu treball diari i de la seva manera d'actuar per tal de mantenir el millor sistema educatiu al servei de la societat.

La certificació atorgada acredita que els instituts disposen d'un sistema de gestió documentat i implantat segons el requeriments establerts en aquesta norma, la qual cosa vol dir que els centres planifiquen, desenvolupen i avaluen sistemàticament les seves activitats d'acord amb una estratègia de qualitat establerta per donar resposta a les necessitats educatives del seu alumnat. També indica que els centres han explicat el seu compromís per a la millora contínua, mitjançant l'establiment d'objectius anuals de millora, de mètodes de seguiment i d'avaluació dels processos i dels resultats, de plans d'autoavaluació i d'auditoria periòdica, d'equips de millora participatius i de sistemes de recollida de l'opinió dels membres de la comunitat educativa –alumnat, famílies, professorat i personal d'administració i serveis– i de les empreses i

les institucions de l'entorn.

A Catalunya, l'ajuda perquè els centres arribin a aconseguir aquesta certificació s'ha fet a través del Projecte de Qualitat i Millora Contínua del Departament d'Educació. Per desenvolupar aquest projecte, els centres s'han organitzat en xarxes de treball i col·laboració. En el curs 2006-07 han treballat en aquest projecte 61 centres públics dels quals, en data d'avui, 31 estan certificats.

El camí de la millora no s'acaba en aconseguir la certificació, més aviat diríem que hi comença. La qualitat ha d'entrar en tots els àmbits del centre, des de la gestió de l'aula als serveis extraescolars, passant pels serveis administratius, pels de manteniment i pels processos d'organització i planificació del centre.

Actualment, els centres capdavanters del projecte treballen desenvolupant noves metodologies per introduir la qualitat a l'aula i a l'acció tutorial, en l'organització curricular i en la manera com afronten els nous reptes que planteja l'educació en un món en canvi constant.

Hem començat un camí, llarg i difícil, però, això sí, ple d'il·lusió. Un camí que només té una sola direcció i que ha de portar els nostres centres educatius més dinàmics i més ben preparats cap a l'excel·lència en els seus resultats.

QiMC: L'acte de lliurament de la certificació

El conseller d'Educació ens lliura la certificació ISO

El passat 13 de març vam estar de celebració ja que en el decurs d'un acte acadèmic celebrat a l'Institut, Ernest Maragall, conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya, va lliurar al director de l'Institut l'acreditació que ens reconeix com a centre certificat en el Sistema de Gestió de la Qualitat ISO 9001:2000.

En un gimnàs ple de representants de l'administració educativa, de les institucions de la ciutat –encapçalades per Dolors Batalla, alcaldessa de Valls– i de la comarca, de les empreses i del món educatiu en general, es va fer un merescut reconeixement als veritables protagonistes d'aquesta certificació, el professorat i el personal d'administració i serveis del centre.

S'inicià l'acte amb la magnífica interpretació que el conjunt instrumental i el grup coral del nostre institut, dirigits pel professor Narcís Mellado i acompanyats pel professor Felip Brunet, del Departament de Música, van oferir de la introducció i la primera peça de l'obra *El Trencadís* (mostra de peces musicals d'alguns països del món), i que havia estat el treball curricular de 1r cicle d'ESO en la matèria de Música, durant el curs 2005/06.

Tot seguit, Jordi Tuset, director de l'Institut, va explicar als assistents a l'acte quines han estat les seves inquietuds i expectatives durant el desenvolupament del projecte de Qualitat i Millora Contínua per al nostre centre. Cal destacar que, d'una manera especial, va agrair a tot el personal docent l'esforç que ha suposat aconseguir la fita de la certificació. Posteriorment, el Sr. Joan Cortadellas, director tècnic de la Càtedra UNESCO de Direcció Uni-



versitària de la Universitat Politècnica de Catalunya, va oferir una xerrada a través de la qual va aportar una visió acadèmica pel que fa al tema de la qualitat. Va destacar que, en qualitat, el més important és escollir el camí que es vol seguir, el camí de la qualitat com a millora contínua. L'atorgament de la certificació per part d'una institució no és la finalitat, sinó que és l'inici del camí cap a l'excel·lència.

D'altra banda, l'any 1994 el nostre institut i la Cambra de Comerç i Indústria de Valls van crear la fundació ANESPRO, Fundació Antiga Escola Professional de Valls, amb l'afany de canalitzar, en empreses de la nostra comarca, la formació en centres de treball que es demana als alumnes de cicles. Entre altres activitats, la Fundació promou la concessió de beques d'estudi, i enguany es va

voler donar una especial rellevància a l'acte de lliurament de les beques corresponents al curs 2005/06; per això es va decidir de fer-ho en el marc d'aquest acte acadèmic. En primer lloc, el senyor Marcel·lí Morera, president de la Cambra de Comerç i Indústria de Valls, i president de la Fundació ANESPRO, lliurà la beca de la Fundació ANESPRO consistent en 150 €, a Marta Garriga Batalla com a reconeixement al millor expedient de Batxillerat del nostre institut que cursa un CFGS. A continuació, la senyora Dolors Batalla féu el lliurament de la beca de la Fundació ANESPRO consistent en 601 €, a Marc Torres Giné com a reconeixement al millor expedient de CFGS del nostre institut que actualment està a la universitat.

El moment central de l'acte fou el lliurament de la certificació que acre-

dita l'IES Jaume Huguet com a institució certificada en el Sistema de Gestió de la Qualitat, d'acord amb la norma ISO 9001:2000, aplicat a les seves activitats d'Ensenyament Secundari Obligatori, de Batxillerat i de Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior. El conseller d'Educació va lliurar la placa al director de l'IES Jaume Huguet.

L'acte de cloenda començà amb les paraules que l'alcaldesa de Valls adreçà als assistents. Batalla destacà l'aposta clara que ha fet aquest institut per esdevenir un referent en el món educatiu, no tan sols a la ciutat de Valls i a la comarca, sinó a tot el país. També va fer referència al Projecte d'incorporació de les noves tecnologies en l'àmbit de l'ensenyament-aprenentatge, cosa que situa el cen-

tre, digué, com a capdavanter a tot Catalunya, tal com ha reconegut el mateix Departament d'Educació. I, finalment, també va voler fer referència a la idea que el Sr. Cortadellas havia exposat anteriorment durant la seva intervenció: no s'aconsegueix l'èxit –en el nostre cas la qualitat en el món educatiu– si no hi ha un projecte clar, unes persones capacitades per a tirar-lo endavant i uns recursos adequats per a fer-ho.

Finalment, el conseller d'Educació clogué l'acte. Durant el seu parlament, va destacar l'esforç fet per tota la comunitat educativa de l'Institut per tirar endavant un projecte d'aquestes característiques. Un esforç que, digué, s'ha de veure reflectit en l'excel·lència dels resultats obtinguts i que ha de ser una peça més en la for-

mació dels ciutadans que han de fer la Catalunya del futur. També, igual com ja havia dit anteriorment l'alcaldesa de Valls, va voler destacar el paper que l'IES Jaume Huguet té dins el món educatiu català. En paraules seves: "Avui és un dia magnífic per al vostre centre. L'acte d'entrega de la certificació ISO:9001 és només la punta d'un iceberg d'excel·lència i qualitat profunda. Tot el que he vist i escoltat m'ho confirma. L'IES Jaume Huguet és una realitat de primera fila en el nostre sistema educatiu."

NEUS SALVAT



reportatge: Els sistemes educatius

Darrerament estem sentint a parlar molt d'educació: LOE, informe PISA, sisena hora lectiva, coneixements d'anglès, desinterès de l'alumnat, fracàs escolar... Un munt de conceptes que volíem saber si eren propis només del nostre sistema educatiu o bé eren compartits amb altres territoris. El camp d'estudi és molt ampli, per això l'hem acotat i ens hem centrat sobretot a fer una anàlisi dels principals problemes d'alguns sistemes educatius europeus a partir d'un estudi de la Fundació "la Caixa".

En primer lloc, però, us parlarem de l'informe PISA, cosa que ens servirà per situar la posició dels països que hem treballat. A partir d'aquí, analitzarem alguns dels problemes que afronten països capdavanters en l'informe com ara Finlàndia, el Japó i Bèlgica, i també altres amb un sistema educatiu situat en una posició intermèdia, Alemanya i França. Finalment, us explicarem la situació del nostre sistema educatiu des d'un punt de vista històric. Hem vist que hi ha un desajust entre els sistemes educatius i les noves exigències formatives

d'una societat canviant cosa que ens fa analitzar les característiques educatives de cada país i veure les etapes de canvi que han sofert la majoria d'aquests sistemes educatius.

Un altre aspecte que hem estudiat, i que hem plasmat en forma de taules, és la planificació per etapes escolars de diversos sistemes educatius, d'una banda a Europa i de l'altra, en alguns altres països.

EDAT	EEUU	ARGENTINA	BRASIL	JAPÓ
1		JARDÍN MATERNAL		
2				
3				
4	PREESCOLAR (KINDERGARDEN O PRE-K)	JARDÍN DE INFANTES		GUARDERIA (YOHCHEN)
5				
6				
7	PRIMÀRIA (KINDER O K5)			
8				
9				
10		EDUCACIÓN OBLIGATORIA	EDUCACIÓN OBLIGATORIA	EDUCACIÓ ELEMENTAL O PRIMÀRIA (SHOGAKKO)
11				
12	SECUNDÀRIA (MIDDLE O JUNIOR HIGH)			EDUCACIÓ MITJANA (SHUGAKKO)
13				
14				
15	SECUNDÀRIA (HIGH SCHOOL)			
16				CICLE SUPERIOR (KOGAKKO)
17	ESTUDIS SUPERIORS (COLLEGE)			

ETAPES ESCOLARS EN ALTRES PAÏSOS

EDAT	FINLÀNDIA	HOLANDA	BÈLGICA	FRANÇA	ANGLATERRA	ALEMANYA	ITÀLIA	PORTUGAL	ESPANYA
3							SCUOLA MATERNA	JARDINS D'INFÀNCIA	EDUCACIÓ INFANTIL
4			PREESCOLAR	MATERNELLE	PRIMARY (INFANT SCHOOL)				
5									
6									
7		ENSENYAMENT BÀSIC							
8			PRIMÀRIA	PRIMAIRE	PRIMARY (JUNIOR SCHOOL)	HAUPTSHULE	SCUOLA ELEMENTARE		EDUCACIÓ PRIMÀRIA
9	ESCOLA PRIMÀRIA								
10								EDUCACIÓ PRIMÀRIA	
11									
12						REAL SCHULE	SCUOLA MEDIA INFERIORE		
13				COLLÈGE	SECONDARY (HIGH SCHOOL)				EDUCACIÓ SECUNDÀRIA
14	SECUNDÀRIA								
15		IWO, HAVO I VMBO	SECUNDÀRIA						
16						GYMNASIUM	SCUOLA MEDIA SUPERIORE		
17	BATXILLERAT			LYCÉE	FURTHER EDUCATION (FE)			EDUCACIÓ SECUNDÀRIA	BATXILLERAT
18									

ETAPES ESCOLARS A EUROPA

LA CRISI DELS SISTEMES EDUCATIUS EUROPEUS

En tots els països europeus hi ha problemes amb l'educació, però el que varia és la manera d'afrontar-los i de solucionar-los. Europa no té una cohesió educativa i per això els canvis demogràfics que estem patint tenen clares repercussions en els sistemes educatius. L'envelliment de la població i les diferències de renda entre països influeixen també en això.

L'educació secundària a Europa s'està universalitzant: si a principis de segle només un 10% dels estudiants hi entraven, actualment ho fan més del 90%. En alguns llocs (Bèlgica, Alemanya i Holanda) fins i tot s'ha allargat fins als 18 anys. Europa camina en general cap a la descentralització i la flexibilitat dels sistemes educatius. A principis dels 90 uns investigadors suecs van proposar una menor rigidesa dels sistemes educa-

tius perquè, si algú perdia el "tren de l'educació", el pogués agafar en qualsevol altre moment.

Pel que fa a la professió docent es demana que, a més d'ocupar-se de l'aprenentatge, s'ocupi de problemes socials, com ara les drogues, la violència... tal com passa al nord d'Europa, on es dóna més autonomia als centres i més poder als directors. Europa ha de forjar una nova manera d'entendre l'educació. De totes maneres, la llista de funcions que han de desenvolupar els docents és massa llarga i, sense cap mena de dubte, supera els límits de qualsevol ésser humà.

Com ha indicat en nombroses ocasions l'expert en reformes educatives Philip H. Coombs, "una educació cara pot no ser bona, però una bona educació mai no és barata". A Espanya, que no va sortir gaire ben parada en l'últim informe PISA, es

gasta només un 4'9% del percentatge del PIB en despesa educativa, mentre que la mitjana de l'OCDE se situa en un 6'2%.

Els nous reptes educatius europeus no són solament escolars. La família no es pot desentendre de les seves responsabilitats educatives i després culpar-ne l'escola i la televisió.

Europa es troba davant d'una sèrie de reptes educatius, comuns per a gairebé tots els països, i cal coordinar les polítiques educatives de la UE per tal de solucionar-los. Els sistemes educatius funcionen de manera molt lenta i van sorgint noves tendències. Per això la UE ha de revisar els continguts curriculars i els mètodes d'ensenyament i d'aprenentatge, i alhora s'ha d'accentuar l'interès per les competències que es consideren indispensables per poder participar en la societat.

L'INFORME PISA

L'informe PISA (Programa per a la Avaluació Internacional dels Alumnes) és un estudi fet a alumnes de 15 anys en diversos països del món. L'últim estudi conegut, el del 2003, indica que el nivell del sistema educatiu espanyol no és gaire eficaç, ja que ens situa per darrere de la mitjana dels països OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic). Finlàndia es col·loca en primera posició, seguida per Corea, Holanda i Japó. Espanya se situa en el lloc 23è de 29 (més 11 països convidats). Per darrere seu hi ha països com EUA, Portugal i Itàlia. Ara bé, el sistema educatiu espanyol és més equitatiu que d'altres que estan per sobre seu a l'estudi. A més, cal destacar l'actitud positiva dels estu-

dians espanyols envers l'escola, on ocupen el dotzè lloc, i la sensació de pertinença, on són setens.

El Ministeri d'Educació i Ciència (MEC), per tal de millorar els resultats, es va comprometre a fer un esforç superior en matèria econòmica, encara que els responsables del 94% de la despesa educativa són les comunitats autònomes, a les quals se'ls ha exigint que augmentin els pressupostos en aquesta partida. Espanya està entre els 10 països que menys gasta per alumne. Ara bé, el MEC va destacar que els resultats obtinguts són els que corresponen a un estat com Espanya per la seva situació econòmica i cultural.

Segons el coordinador de l'estudi PISA a Espanya, els professors dels països capdavaners estan més ben

valorats que aquí. També va destacar la gran pressió a la qual estan sotmesos els estudiants de països com Corea o Japó (que estan en els primers llocs), on arriben fins i tot a suïcidar-se.

Les tres comunitats autònomes incloses en l'estudi (Catalunya, País Basc, i Castella i Lleó) se situen per damunt de la mitjana espanyola i respecte a la mitjana de l'OCDE. Catalunya se situa per damunt d'Espanya en matemàtiques, comprensió lectora, ciències i resolució de problemes, encara que en comprensió lectora i ciències han empitjorat els resultats des del 2000. Quan va fer-se públic l'informe, la consellera catalana, Marta Cid, va destacar que Catalunya està igual que Alemanya i millor que EUA i Àustria.

INFORME PISA

COMPRESIÓ DE L' ESCRITURA

Informe	2003	2000
1 Finlàndia	543	546
2 Corea	534	525
3 Canadà	528	534
9 Bèlgica	507	507
12 Japó	498	522
14 França	496	505
15 Estats Units	495	504
16 Mitjana OCDE	494	498
23 Espanya	481	493
24 Luxemburg	479	441
25 Portugal	478	470
26 Itàlia	476	487
27 Grècia	472	474

CULTURA MATEMÀTICA

Informe	2003	2000
1 Finlàndia	544	535
2 Corea	542	547
3 Holanda	538	-
13 França	511	517
17 Alemanya	503	490
18 Mitjana OCDE	500	499
24 Espanya	485	476
25 Estats Units	483	493
26 Itàlia	466	457
27 Portugal	466	454
28 Grècia	445	447

CULTURA CIENTÍFICA

Informe	2003	2000
1 Japó	548	550
2 Finlàndia	548	538
3 Corea	538	552
10 França	511	500
11 Bèlgica	509	496
15 Alemanya	502	487
16 Mitjana OCDE	500	502
21 Estats Units	491	499
22 Espanya	487	491
23 Itàlia	486	478
24 Noruega	484	500
25 Luxemburg	483	443
26 Grècia	481	461

Punts obtinguts	Catalunya	País Basc	Castella i Lleó	Mitjana Espanya	El millor	El pitjor	Mitjana OCDE
Matemàtiques	494	502	503	485	550	356	500
Comprensió lectora	483	497	499	481	543	375	494
Ciències de la naturalesa	502	484	502	487	548	385	500
Resolució de problemes	493	498	505	482	550	345	500

FINLÀNDIA, PAÍS CAPDAVANTER EN L'INFORME PISA

Finlàndia és un país capdavanter en educació si tenim en compte l'informe PISA, ja que el sistema del país és denominat com a eficient i molt professional. Nosaltres, hem conegut bàsicament un cas concret, el de l'institut Kulosaari de la ciutat de Hèlsinki. És un sistema ben diferent del del nostre país on, per una banda, tot l'ensenyament és gratuït, on el professorat està molt ben considerat i remunerat, on no se separa els alumnes en funció del seu nivell de coneixements –cosa que passa a Alemanya– i on, finalment, cal destacar que no hi ha la taxa d'immigració

que hi ha en altres països europeus que hem estudiat.

Els professors d'aquest institut destaquen que les assignatures de llengua i matemàtiques són les essencials, perquè són la base de la resta de ciències i ajuden a pensar amb lògica.

L'institut Kulosaari no és perfecte, ja que també hi ha hagut casos de mala conducta, d'alumnes rebels que en algunes ocasions han arribat a un estat d'embriaguesa evident, fins i tot a dins de l'aula –els caps de setmana finlandesos estan plens de joves que arriben al coma etílic. En aquests casos la direcció de l'institut ha hagut d'actuar disciplinàriament i s'han

aplicat les mesures correctores necessàries, que, segons les circumstàncies, poden arribar fins a una expulsió de tres mesos.

Però la cara fosca d'aquest "meravellós" sistema educatiu és que, igual com passa al Japó, la taxa de suïcidis és molt alta. Es creu que això és degut a la forta pressió i a les altes exigències a què se sotmeten els alumnes d'aquests dos països –per exemple, al final de la secundària, els alumnes han de passar un examen final de revàlida i unes duríssimes proves d'accés a cada facultat universitària–, cosa que ja ha comportat que es qüestionï el sistema.

JAPÓ, EXIGÈNCIA EXTREMA

El govern estableix el currículum que han de seguir les escoles. Per entrar-hi s'ha de fer un examen on es mira el nivell acadèmic de l'alumne. El nivell acadèmic ha de ser força alt. El govern distribueix un pressupost limitat per promoure la modernització i la industrialització. Les persones més excel·lents de les diverses classes socials poden realitzar els seus estudis superiors, ja que les institucions educatives han anat fent un procés de selecció basat estrictament en el nivell acadèmic, sense tenir en compte la classe social ni el nivell de renda.

Però no tot són flors i violes, sinó

que també hi ha una sèrie de problemes a resoldre en el sistema educatiu:

- 1) Educació d'"embotellament": Com que s'ha intensificat la competència a l'hora d'ingressar a les escoles, un dels problemes que ho intenta justificar és que s'han augmentat els continguts de l'educació i, per tant, la càrrega lectiva dels estudiants. Es critica també que en lloc de promoure la creativitat, els saturen de coneixements.
- 2) Uniformització de l'educació: Per un costat s'ha pogut elevar el nivell educatiu de tot el país, però per altra banda, hi ha qui critica
- 3) Declinació del nivell acadèmic superior: Aquesta és una crítica que s'acostuma a fer, especialment en els estudis de lletres. Encara que és molt dura la competència per entrar a la universitat, un cop dintre, la càrrega lectiva és tan suau que hi ha gent que deixa d'estudiar. A més, com que el Ministeri controla moltíssim, no hi ha competència entre les universitats ni entre els professors, cosa que provoca monotonia i fessilització dels currículums.

BÈLGICA, UN PAÍS MARCAT PER LA DUALITZACIÓ

Bèlgica és un país que té tres sistemes educatius diferenciats: el de la comunitat de parla neerlandesa (inclosos els habitants de Brussel·les que parlen neerlandès), la comunitat de parla francesa (inclosos els habitants de Brussel·les que parlen francès) i la petita comunitat de parla alemanya. Centrarem el nostre estudi en el sistema de Flandes, on es parla neerlandès, un sistema que obté uns resultats elevats dins l'informe PISA.

Així, la Comunitat Autònoma de Flandes presentava només un 10.6% de casos d'abandonament escolar anticipat quan, en aquell moment, la mitjana europea als 15 estats membres era del 18.8%. Segons la perspectiva europea, els resultats de Flandes eren millors que els de la majoria dels estats de la Unió Europea. De fet, no és una cosa tan sorprenent ja que Bèlgica disposa d'una escolarit-

zació obligatòria fins als 18 anys, la qual cosa automàticament reté els joves més temps en l'ensenyament i augmenta la possibilitat d'obtenir un títol o certificat d'ensenyament secundari. El percentatge de joves de 18 anys que finalitzen l'ensenyament secundari sense títol és d'un 10%, una xifra que es considera bastant elevada en aquell país i que representa un problema important, tant des del punt de vista social com econòmic.

Això no obstant, la percepció positiva que hi ha a Flandes s'ha de confrontar amb algunes característiques menys positives. Sense arribar a parlar d'una crisi, els problemes següents obren el debat sobre l'ensenyament: un èxode excessiu de persones no qualificades, un nombre de retards escolars massa alt i un sistema de cascada en el qual un elevat nombre d'alumnes comencen l'ensenyament secundari en una especialitat

de formació general i acaben en la formació secundària professional. A més, en termes generals es percep poc interès per les especialitats de formació professional i tècnica en comparació amb les especialitats de formació general cosa que fa que no hi hagi prou gent qualificada en el camp tècnic. Això, també crea menys oportunitats en el mercat laboral per a alguns alumnes que finalitzen els estudis escolars, sobretot els no qualificats i els que tenen un nivell d'estudis baix.

Un altre problema que s'observa és el de la immigració. Tot i que no és gaire elevada, en l'ensenyament bàsic, pràcticament un de cada dos alumnes de nacionalitat no belga ha patit retard escolar i, en l'ensenyament secundari, fins i tot dos de cada tres alumnes estrangers han patit retard escolar.

FRANÇA, GRANS REPTES

La publicació de l'informe PISA no es va debatre gaire a França atès que els resultats situen el país dins de les mitjanes establertes per l'avaluació.

L'evolució de l'ensenyament, però, reflecteix una tendència cap a un major grau de democràcia. Les desigualtats han reculat de manera important. Actualment, tots els alumnes accedeixen al *collège* i el 97% acaben el seu cicle a *troisième*. L'accés al *baccalauréat* és ja una realitat per a les categories socials que antigament el tenien pràcticament vedat. I, d'altra banda, el nivell de coneixements s'ha mantingut malgrat la massificació.

L'opinió pública mostra una certa satisfacció respecte al funcionament

del seu sistema educatiu i hi ha un cert grau de consens al voltant de les missions assignades a l'escola: transmetre un saber, estar amb els altres i aprendre a viure amb ells, desenvolupar els joves, ensenyar un ofici. Però el fracàs escolar, la repetició de curs i les orientacions primerenques continuen sent patrimoni de les classes menys afavorides, mentre que l'èxit escolar s'associa a les classes afavorides.

També es creu que un problema greu que afecta tant als alumnes com als professors, és la violència a les aules (que va començar els anys 90 i que ha anat en augment). A més, cal tenir en compte l'absentisme com a primera forma de rebuig de la institució escolar.

En general el balanç de l'escola primària és positiu, tot i que un 15% dels alumnes deixen l'escola sense un nivell mínim d'aprenentatge. L'únic remei proposat per superar el fracàs escolar ha estat repetir curs, cosa que ja s'ha demostrat ineficaç i nefasta en la continuïtat del cicle escolar.

Pel que fa a l'ensenyament secundari, les noies presenten millors resultats però el fracàs escolar no s'ha reduït. El fet de repetir curs també es mostra ineficaç ja que molts alumnes en lloc de repetir curs abandonen el sistema sense obtenir el títol. No obstant això, el nombre d'alumnes que continuen els estudis ha anat augmentant al llarg del temps.

ALEMANYA, DETECCIÓ DE PROBLEMES

Després dels mals resultats obtinguts per Alemanya en els informes PISA del 2000 i del 2003, el sistema educatiu va tornar a despertar interès en l'opinió pública alemanya. Els experts en educació ja n'havien assenyalat moltes vegades les greus deficiències, però els polítics i els mitjans de comunicació no hi havien dedicat una especial atenció. Per altra banda, l'estructura federal d'Alemanya comporta una diversitat de panorames educatius i de vies de solució diferents que són impossibles d'analitzar conjuntament. Els nostres comentaris se centren en l'estat federat de Berlín, però es poden generalitzar a tot el país.

Els següents problemes del sistema educatiu, han estat identificats

com a motius pels quals un 13% dels alumnes no poden fer front a les tasques més senzilles (enfrent d'un 6,8% de mitjana internacional): un mal hàbit de lectura, un major risc de fracàs per a fills d'immigrants, alumnes barons i alumnes de la *Hauptschule* –en molt pocs casos es detecten els "mals estudiants" i per tant, molt rarament se'ls pot oferir suport i plans específics–, i finalment, hi ha un gran desfasament de rendiment entre els nivells de les diferents modalitats d'escola.

Algunes de les possibles solucions a tots aquests problemes de l'educació alemanya podrien ser tornar a augmentar el nombre d'hores lectives i centrar l'ensenyament en les competències en comptes de fer-ho en els

coneixements concrets. Per això, a Berlín es va iniciar un projecte per revisar els plans marc per a l'alemany, les matemàtiques i l'anglès; introduir treballs competitiu a les escoles primàries i fins al 10è curs lectiu; establir criteris de rendiment unitaris; augmentar la flexibilitat dels plans marc, i crear incentius a través de concursos de lectura i de les olimpíades de matemàtiques. Finalment, en algunes escoles cal dir, però, que encara s'aplica l'ensenyament diferencial, segons gènere, rendiment o bé interessos personals.

ESPANYA, UN MODEL MARCAT PER LES REFORMES CONSTANTS

Després de veure la realitat en altres països, ens centrarem en el nostre sistema educatiu. El sistema educatiu espanyol es troba immers en una etapa de canvis constants, de modernització i d'actualització; i és que l'educació a Espanya ha experimentat en els últims trenta anys un procés de canvi i modernització de gran envergadura. En aquest període s'ha recorregut un trajecte que, a la major part de països europeus de tradició democràtica, s'havia anat construint al llarg del segle XX. A principis de la dècada de 1970, no s'havia superat el dèficit històric del nostre sistema educatiu, que ens mantenia allunyats dels països més avançats en el terreny social i en el cultural.

L'any 1970 es va produir un canvi radical en l'estructura del model educatiu espanyol ja que es va estendre l'educació primària fins als catorze anys, substituint l'educació primària existent per l'Educació General Bàsica (EGB); la creació d'un únic batxillerat de tres anys (BUP) que unificava els diversos tipus de batxillerats preexistents, i la reordenació del curs preuniversitari (COU). El més important va ser la inclusió en el sistema educatiu de la Formació Professional amb l'estructuració d'un primer cicle de dos anys i d'un cicle superior de tres. Tots aquests canvis conformaren la Llei General d'Educació (LGE), que també va suprimir, per primer cop en el sistema educatiu, els exàmens finals de cicle o etapa (les revàlides), i va establir un sistema d'avaluació contínua. Aquesta llei, amb petits canvis en els plans d'estudi de l'EGB, va tenir una llarga vida ja que ha estat vigent, en alguns aspectes, fins a la promulgació de la LODE i, en altres, els referits a l'ordenació, fins a la promulgació de la LOGSE el 1990.

Durant l'anomenada transició democràtica, a finals dels setanta, es

va iniciar la transferència de competències educatives a les comunitats autònomes. Aquest fet va canviar de manera radical la tradició centralista del sistema educatiu espanyol.

Durant el període de govern socialista (1982-96) es va proposar un ambiciós pla de reforma de l'educació que es va plasmar en dues lleis: la Llei Orgànica del Dret a l'Educació (LODE) i la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE), les quals es plantejaven com a grans objectius: la universalització de l'educació gratuïta i obligatòria a una franja d'edat semblant a l'establerta als països europeus; fer del sistema educatiu un instrument per neutralitzar les desigualtats socials i, finalment, promoure una reforma de mètodes i continguts de programes i pedagogies que servissin per millorar els resultats de la població escolar.

La LOGSE va tenir com a novetat més important la incorporació d'un nou sistema d'Educació Secundària Obligatòria (ESO) com un model no selectiu ni competitiu. Així l'ESO es va entendre com una prolongació de l'Educació Primària (o Bàsica) i va allargar l'educació obligatòria fins als setze anys. I, l'últim govern espanyol, el 2006, ha aprovat una nova llei educativa, la Llei Orgànica d'Educació (LOE), que introdueix variacions respecte al model educatiu actual; aquesta llei que començarà a implantar-se el curs vinent us l'hem resumida en un quadre.

UNA NOVA LLEI EDUCATIVA: LA LOE

• UNA SOCIETAT CANVIANT:

Societat del coneixement i la informació: Avui cal formar alumnes que tenen accés a una gran quantitat d'informació i han de ser capaços de seleccionar-la i gestionar-la.

Societat multicultural: Avui cal formar alumnes respectuosos i interessats en cultures, creences, pensaments i llengües diverses.

Societat tendent a la globalització: Avui cal formar alumnes capaços d'interpretar la globalització, la universalització, l'obertura de fronteres.

Societat del benestar i la sostenibilitat: Avui cal formar alumnes que persegueixin un benestar amb criteris de sostenibilitat.

• QUÈ DIU LA LOE?

Els currículums canvien:

De...	a...
La compartimentació	la transversalitat de coneixements
La transmissió de coneixements	metodologies bàsicament interactives
Els coneixements enciclopèdics	la reflexió, interpretació i la construcció del coneixement

• ELS CURRÍCULUMS S'ORGANITZEN AL VOLTANT DE LES COMPETÈNCIES BÀSIQUES

Competència en comunicació i lingüística

Competència matemàtica

Competència en el coneixement i interacció amb el món físic

Tractament de la informació i la competència digital

Competència social i ciutadana

Competència cultural i artística

Competència per aprendre a aprendre

Autonomia i iniciativa personal

Els experts creuen que el fet de plantejar-se, per primer cop, la universalització d'una part de l'educació secundària (ESO) ha provocat un fort creixement de la xarxa educativa, cosa que pot ajudar a explicar una part de la crisi de l'educació de la qual es parla darrerament; aquesta crisi, doncs, com que és de creixement té, segons els experts, possibilitats clares de ser superada.

Conclusions

Primer ens pensàvem que era només el nostre sistema educatiu el que no rutllava prou bé. Però un cop hem analitzat altres models ens hem adonat que això no és així, que a tot arreu n'hi ha, de problemes: absentisme, fracàs escolar, abandonament, suïcidis a Finlàndia i el Japó, poc interès per part de l'alumnat...

Al cap i a la fi, tal com reflecteixen últimament les enquestes, vivim en un dels territoris on el benestar infantil és més gran i on la gent se sent més feliç. Per tant, amb bona voluntat per part de tothom (alumnes, famílies i polítics) potser podrem solucionar els problemes de la nostra educació.

FRANCESC-XAVIER ARRUFAT
HELENA BALANÀ,
XAVIER DE LA TORRE
MOHAMED EL CADI,
ROSER ROSELLÓ
SERGI SANMIGUEL I MARTA SOLÉ
Periodisme – 1r BAT

Reptes comuns de l'educació del segle XXI

- **Cal una bona inversió en educació ja que en el nostre país el tant per cent de despesa pública respecte al Producte Interior Brut (PIB) és del 4,3%, molt per sota de la mitjana de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) que és d'un 5,5%.**
- **Evitar el fracàs escolar, ja que en el nostre país l'abandonament prematur sobrepasa la mitjana de la resta d'Europa.**
- **Millorar la qualitat de l'ensenyament ja que, en el darrer informe PISA, Espanya ocupa els últims llocs de la taula sobretot en matemàtiques, lectura i ciències.**
- **Disminuir les hores de classe ja que se supera la mitjana de l'OCDE, cosa que entra en contradicció amb la implantació de la sisena hora a primària.**
- **També cal destacar la poca implicació de les famílies en l'educació dels fills.**
- **Podríem afegir molts més reptes com ara el tractament de la diversitat o l'ensenyament eficaç de les llengües estrangeres.**

BIBLIOGRAFIA

- PRATS, Joaquim; RAVENTÓS, Francesc (directors). *Els sistemes educatius europeus. ¿Crisi o transformació?* Barcelona, 2005. Col·lecció d'Estudis Socials, Núm. 18. [en línia]: <http://www.es.lacaixa.comunicacions.com/es/pres.php?idioma=cat&llibre=18&resum=no>
- NAKAJIMA, Takeshi. "El sistema educatiu japonès" Conferència del 20.9.2003. [en línia]: <http://www.apebemo.org/eventos/expeduc/sistedujap.html>
- Informe PISA de l'OCDE a *El País* i *El Periódico*.
- ANTICH, Xavier. "Los retos educativos del siglo XXI", dins *La Vanguardia*, 18.2.2007, p. 28-29.
- GARCÍA, Fernando. "Un día en el paraíso de la enseñanza" dins *La Vanguardia*, 10.9.2006, p.36.

“COM QUE JO NO PARLAVA ANGLÈS I ELLA NO PARLAVA NI ESPANYOL NI CATALÀ, ENS COMUNICÀVEM AMB DIBUIXOS”

Enric Adserà i Riba va néixer a Cabra del Camp l'any 1939. És un artista en tota regla: canta, pinta, fa escultures... Actualment viu a Zaandam (Holanda). L'Enric em coneix des que vaig néixer perquè ell és el meu veí a Barberà de la Conca. Quan li vaig dir que li havia de fer una entrevista per a la revista de l'institut, de seguida em va dir que sí, però que havia de ser aviat perquè se'n tornava a Holanda al cap de poc.

El dia de l'entrevista jo estava molt nerviosa perquè era la meva primera entrevista i ell, encara que el coneixés de tota la vida, és un personatge important. Però quan vaig trucar a casa seva em van passar tots els nervis.

L'entrevista la vam fer a casa seva. Encara que sembli que el lloc més normal per fer una entrevista a tot un

artista sigui el seu estudi, jo la hi vaig fer a casa; la seva casa de Barberà és una casa velleta, però veus la casa i penses: “Això només pot ser la casa d'un artista”. Tu entres a casa de l'Enric i et trobes tot de caixes escampades per terra; pugues unes escales i et trobes a mà esquerra una cuina petita ajuntada amb el menjador. Tot és una mica fosc ja que només hi ha una petita finestra i tota la resta són llums o espelmes; podríem dir que és una casa pintoresca.

Doncs bé, ell acostuma a anar-se'n per les branques, però aquell dia estava per la feina. Potser perquè encara tenia fresc el record de la presentació del seu llibre *Enric Adserà Riba, la inquietud experimental d'un artista*, un llibre que recull la seva trajectòria artística.

En el llibre dius que ja de ben petit t'agradava pintar, però d'on et ve la vena artística?

Jo crec que, en el meu cas, vaig ser jo mateix que vaig començar en aquesta branca d'art. Hi havia algun tiet o alguna tieta a qui també agradava dibuixar, però així, oficialment, no hi ha hagut a la família ningú abans que jo que ho fes. Algú o altre ho ha de començar això...

Per què et vas decidir per aquesta feina?

És una vocació que tinc. Des de petit ja ho vaig sentir i ho vaig manifestar; després hi va haver persones enteses que ja molt aviat ho van veure i em van poder donar suport.

Per què vas decidir-la fer a Holanda?

Jo estava ja a Barcelona molt ben situat i havia fet els estudis a Barcelona, com es llegeix en el llibre; llavors, resulta que el 1959 cantava en un orfeó, a Barcelona, i cada any sortí-

em a l'estranger. Aquell any vam anar a Gran Bretanya, al País de Gal·les, i la meva esposa cantava en un orfeó de gent jove d'Holanda, que es deia “Interns de Harlem” i bé, allà ens vam trobar. Durant el festival ens vàiem cada dia i com que jo no parlava anglès i ella no parlava ni espanyol ni català, ens comunicàvem amb dibuixos. Ens vam continuar escrivint, i en lloc de cada dia menys, doncs era cada dia més; al cap d'un any, els pares d'ella, em van invitar a anar a Holanda, per conèixer-me.

Com que llavors no podies viure només de l'art, era lògic que ho combinessis amb altres coses; hi havia molta gent que feia decorats per al cine, per al teatre o bé il·lustracions. Jo vaig escollir de fer il·lustracions, perquè et guanyaves la vida d'una forma segura i tenies tota la llibertat de fer el que volies. Jo mateix vaig anar a Holanda; vaig trobar unes empreses molt importants de publicitat que em van admetre, que van voler que treballés amb ells, i llavors

jo vaig continuar estudiant. Bé, vaig estar-hi mig any perquè vaig haver de tornar per fer el servei militar, i després vaig continuar estudiant allà, a l'Escola d'Art d'Amsterdam.

La Cori, la teva dona, és la teva musa a l'hora de fer escultures o pintar?

Sí, sí. Moltes vegades m'ha fet de model, i a més com que a ella des dels 14 anys li ha agradat molt pintar i fer escultures, això ha estat un gran avantatge perquè ella m'ha comprès i m'ha sabut ajudar. I va molt bé perquè de vegades els artistes estan fora del normal perquè estan interessats en coses de la vida que molts no hi donen importància i són les que et donen inspiració per fer coses. I, és clar, si la persona que està al teu costat no et comprèn, malament.

Com se t'acudeix la idea de publicar un llibre?

Aquest llibre és el segon que apareix. El primer es va publicar fa 20



Enric Adserà

**Enric Adserà i Riba
és un artista en tota
regla: canta, pinta,
fa escultures...
Actualment viu a
Zaandam (Holanda)**

anys a Holanda. I aquest segon sorgeix de la idea de recopilar part de la meua obra, perquè jo tinc una obra tan diversa, que amb aquest llibre un s'adona de la trajectòria que he fet i estic fent. De totes maneres, com aquest n'hi hauria d'haver deu, de llibres, per tenir una idea més completa del que faig, perquè està molt comprimit.

Hi ha alguna cosa que t'hauria agradat molt fer i no has pogut fer encara?

Ara justament –parla en holandès amb la seva dona–, aquesta és una bona pregunta perquè jo he fet potser fins ara, només un 10% de tot el que vull fer. Si veiessis... Tinc una mà de carpetes, inclús de caps de cartó plenes de fulls i d'idees i de projectes. Fins i tot he pensat en noves tècniques per gravar, tècniques de pintura que fins ara encara no s'han fet... Ara tinc 67 anys, i em trobo com si en tingués 20; ara, és clar, el cos sempre va de cul enrere. La idea d'ara és de fer una sèrie nova i

maquetes; intentar visualitzar les meves idees per mitjà de maquetes, escultures, edificis de diferents tipus, amb la idea que el dia de demà la gent digui –quan jo ja no hi sigui–: “Doncs això ens interessa i ho farem”.

Amb quin artista t'agradaria treballar?

Sempre he treballat independent. Bé jo havia estat abans, en qüestió de publicitat, amb un artista que es diu Narbona, que era un grafista llavors molt conegut a Barcelona. Jo tenia 17 o 18 anys i ell en tenia 28 i em va servir d'una gran experiència. L'autor del llibre diu que jo no pertanyo a cap corrent, que “l'Adserà té un corrent propi”. Això ho podrien dir de molts artistes; però a alguns altres els és més còmode d'agafar corrents, ja que n'hi ha tants com receptes de cuina. Jo crec que el bonic és pensar la recepta un mateix, perquè necessites una creativitat pròpia i fer un esforç, és clar; és un sacrifici, perquè les coses no surten així com així.

T'agradaria passar la teua vellesa a Barberà amb el teu fill i el teu nét o t'agradaria passar-la a Holanda?

Combinar-ho, perquè allà també tenim el fill gran. Però tot i així potser vindrem més temps aquí perquè el clima és més agradable habitualment.

Al teu nét, ja l'has pintat força?

Pintar-lo, només una vegada, però d'apunts en tinc tres-cents més o menys. Tinc com un llibre... No m'agrada posar dates a la meua feina, però en aquests dibuixos n'hi poso, perquè quan després ens ho mirarem, veurem com va creixent.

ROSER ROSELLÓ
1r BAT

“POSATS A DEMANAR, M’AGRADARIA FER UNA PEL·LÍCULA AMB LA NICOLE KIDMAN”

El passat dia 30 de gener, per la festivitat de Sant Joan Bosco, vam tenir l’oportunitat d’entrevistar l’actriu Georgina Latre, coneguda pel seu paper d’Isona a *Ventdelplà*, sèrie que s’emet a TV3 els dilluns i dimarts. Durant la seva estada a la Casa de Cultura de Valls,

que és on va tenir lloc l’entrevista, la Georgina ens va explicar els passos i els sacrificis que va haver de fer per tal de poder arribar fins on és ara. No van faltar-hi algunes anècdotes divertides, que ens va explicar mentre anava recordant temps passats.

Com va sorgir l’oportunitat de fer d’Isona ?

Primer vaig fer una pel·lícula que es deia *Otros días vendran* i a partir d’aquí el director de càsting, al cap de un parell de mesos em va trucar i em va proposar de fer el càsting de *Ventdelplà*.

Quina diferència hi ha entre la Isona i la Georgina ?

La Isona és una persona molt racional, que tot ho ha de tenir molt controlat, sobretot els sentiments; i els sentiments, evidentment, són una cosa que no es pot ni raonar ni controlar. Llavors quan té algun problema sentimental, s’angoixa i no sap per on sortir-se’n. A part, ella és una noia molt innocent, molt infantil i molt bona. Jo, en canvi, sóc més visceral que racional, no sóc tan innocent com el personatge ni tan bona nena; som bastants diferents.

T’has acostumat que et reconguin pel carrer?

Jo crec que no t’hi acostumes mai. Jo realment sóc molt tímida, i quan vaig pel carrer no miro la gent; a vegades passo per *borde* o per estirada, per això, perquè sóc vergonyosa. Hi ha gent, pel carrer, que és molt maca, sobretot nens de deu, dotze o tretze anys. Quan et veuen et reconeixen i t’assenyalen, feliços, amb una il·lusió als ulls. Però en canvi, hi ha gent de la vostra edat que em miren una mica malament i em diuen coses... no sé si per ràbia o com que el meu personatge també és una mica així, com he dit,

molt bona i innocent, doncs la gent relaciona persona amb personatge i es pensen que a mi em poden dir el que sigui. Però sempre hi ha les àvies que t’elogien i et donen suport...

Quin és l’actor o l’actriu que més admires?

Jo tota la meua vida he sigut molt fan de la Nicole Kidman, però referent, com a referent ara tinc a Emma Vilarasau, òbviament; és molt bona. I la Mar Ulldemolins també m’agrada molt.

T’han ofert un paper en alguna altra sèrie?

Em van oferir un paper en una sèrie de Madrid l’any passat, que no s’ha estrenat i l’havia de dirigir el germà de l’Almodóvar. Però no sé res del que s’ha fet d’aquesta sèrie; evidentment vaig dir que no, que tenia el compromís amb *Ventdelplà*.

Vas sentir nervis quan vas començar a treballar a *Ventdelplà*?

Sí, nervis primer de tot perquè no coneixia ningú. Segon, perquè no sabia com ho faria ni si me’n sabia sortir. Nervis, sobretot, per això; no sabia qui era qui en el equip, a què es dedicaven, principalment em sentia envoltada de gent que sabia que eren professionals i jo estava molt perduda.

Tens plans de futur professionals?

No, ara per ara no. Sincerament, si els tingués no els diria perquè aquestes coses es *gafen*; ho dic per experiència, ja m’ha passat diverses vegades.

Amb qui t’agradaria fer una pel·lícula?

Posats a demanar amb la Nicole Kidman. M’encantaria, ja per dir la grossa, doncs diguem-la. Perquè com sempre m’ha encantat, qui sap... Però tampoc és la meua intenció anar a Hollywood, ni molt menys.

Què has après dels actors més veterans que participen a *Ventdelplà*?

He après moltes coses. Primer de tot, quan vaig començar, l’Emma em va dir que em fixés en tot, que no només em quedés amb el treball d’actriu, que em fixés amb la feina que fan tots els tècnics, per aprendre de tot. I des d’aquell dia escolto les paraules tècniques per aprendre-ho tot; i de fet crec que he après molt d’il·luminació, de plànols... És una cosa que m’agrada; no només em tanco en la interpretació perquè hi ha moltes coses que m’agraden d’aquest món.

Explica’ns alguna anècdota divertida.

L’altre dia estàvem gravant una seqüència el Ramon Madaula, l’Emma Vilarasau i jo. El Ramon m’havia de dir: “Isona vés a vigilar la truita”, i ell em va dir: “Truita vés a vigilar la Isona”, i des d’aquell dia em diu “truita”. L’altre dia també ens va passar que anava amb talons, vaig entrar al plató i vaig caure...

FRANCESC ARRUFAT I SERGI SANMIGUEL
1r BAT

“VEURE QUE S’ESTÀ MORINT UN NEN ALS TEUS BRAÇOS ET FA PENSAR QUE NO SOM RES”



El passat 21 de desembre vam tenir l'oportunitat d'entrevistar el periodista Martí Gironell, conegut perquè va ser el conductor del Telenotícies del cap de setmana a TV3. En aquesta entrevista, però, aprofundirem més en la seva faceta humana i a la vegada descobrirem la seva vessant d'escriptor. Parlarem del seu llibre *La ciu-*

tat dels somriures, en què Gironell explica la seva experiència a Bombai, i també del seu nou llibre titulat *El pont dels jueus*, una novel·la sobre el pont de Besalú, el poble on va néixer, i que ha estat un èxit de vendes en el darrer Sant Jordi.

Quina va ser la teva sensació quan vas arribar a Bombai?

La primera sensació és de desconcert perquè per molt que t'hagin explicat com és la vida allà, no te'n pots fer a la idea fins que no ho veus; per moltes pel·lícules que hagis vist, per moltes diapositives que t'hagin posat, no te n'adones fins que no veus la realitat. Hi ha un munt de gent dormint pel carrer i et penses que és un munt de runa. I veus la misèria i la pobresa. T'impacta perquè és gent com tu i com jo. Són gent que tenen la pell d'un altre color i que parlen un idioma diferent però no deixen de ser persones amb els mateixos sentiments que nosaltres. Allà veus la pobresa i la misèria en estat pur.

Ens podries explicar alguns costums d'aquell país?

Te'n podria explicar dos o tres però a mi el que m'agrada molt és el *rakki*. Es fa quan s'acosta el dia de la independència; se t'acosta un noi o una noia, et lliga una polsera al braç i això simbolitza un lligam amb aquella persona. Vol dir que l'has d'ajudar en els moments difícils. Un altre costum és que, en qualsevol temple, has d'entrar-hi descalç, ja sigui en un de budista, hinduista o jainista. Alguns són costums mil·lenaris.

Com et van passar els dies?

Els primers dies molt a poc a poc a causa dels problemes d'aclimatació, però a partir del vuitè dia em van passar ràpid, com si fos a contrarellotge. Al final vols fer tantes coses que no tens temps i no n'acabes gaudint.

Creus que t'ha enriquit espiritualment?

Sí i no. A veure, espiritual no m'hi he tornat, però sí que m'he tornat més conscient... Allò de demostrar que estimes les persones... Ja es dona per suposat que estimes la teva mare o la teva germana, però les coses s'han de demostrar i després d'aquesta experiència m'he tornat més humà, més conscient. Jo crec que hi ha alguna cosa que funciona per damunt de nosaltres... A mi m'ha enriquit humanament com ja he dit.

Quina va ser la teva experiència més dura?

Veure que s'està morint un nen als teus braços, veure que una criatura tan petita pateix tant et fa sentir malament, i pensar que no som res, que som ben poca cosa. Veure la gent despullada... una persona morta pel carrer. No te n'adones de la realitat

que hi ha allí fins que no ho veus amb els teus propis ulls i sentir la impotència que et consumeix.

Recomanaries aquest tipus de viatges?

Sí que els recomanaria; però si hi ha d'haver gent que es pensa que no l'hi ha d'agradar, doncs millor que no hi vagi. Cal que la gent en sigui conscient i, a més, que s'hi vegi amb cor. Són experiències que valen la pena; d'una manera o altra en treus un bon profit ja que el sol fet de conviure amb altra gent t'ajuda a valorar tot el que tens. T'ajuda a contrastar. Et pot marcar un moment de la teva vida. Jo crec que val la pena per conèixer coses noves. T'enriqueix com a persona i a la vegada ajudes altra gent.

Parlem ara de la teva professió. Per què vas estudiar periodisme?

Perquè m'agradava conèixer les coses i explicar-les. Jo vaig començar a Ràdio Besalú quan tenia 14 anys i m'agradava molt.

On t'agrada més treballar, a la ràdio o a la televisió?

Li he trobat el gust a la televisió tot i que fa poc temps que hi he aterrat.

Però estic més còmode a la ràdio com a mitjà de comunicació i ara ja fa dos anys que no en faig. Em sap greu. Realment, suposo que és perquè a la televisió sempre ets l'últim a decidir les coses i no manes tant com a la ràdio.

La gent et reconeix quan vas pel carrer? Et sents incòmode?

Incòmode, no; et fa gràcia que la gent et reconegui. Per exemple en una ciutat gran com Barcelona, on tothom està acostumat a veure gent més famosa que jo, et fa gràcia. Per exemple quan vaig amb la meva

companya i em donen cops de colze, fa gràcia. És normal que et reconeguin. A vegades em sobta com m'aborda la gent. El que em sap greu és que has d'estar sempre bé, és a dir, que quan tens un mal dia i no pots estar prou per la gent, em sento una mica malament.

A què dediques el teu temps lliure?

El dedico a intentar aixecar Ràdio Besalú, que està bastant morta. També he estat fent classes de Telecomunicació a la Universitat de Girona. Ara he acabat un altre llibre, aquest cop una novel·la sobre la construcció

del pont de Besalú i m'ha costat bastant perquè jo no em considero un escriptor, i he hagut de documentar-me sobre el segle XI... A més escric alguns articles a la premsa i, sobretot, vaig a córrer per estar en forma. Pel que fa als amics, com que ara el meu horari va al revés que la resta de la gent, doncs em costa trobar-los.

FRANCESC ARRUFAT
MOHAMED EL CADI
1r BAT

“M’HAVIA PENSAT QUE PODRIA CONTROLAR ELS VÒMITS, PERÒ JA NO HO PODIA FER”

Vaig decidir fer una entrevista a una noia que havia patit bulímia perquè el tema és present a totes bandes, un indicatiu del gran problema que hi ha al darrere. Vaig pensar que, ja que coneixia una persona que havia passat per aquest calvari, i si a ella li semblava bé compartir la seva experiència amb tots els lectors, potser algú rebria una mica de consol i d'esperança. No cal dir que la meva entrevistada ha volgut restar en l'anonimat.

Tu que has patit la malaltia, explica'ns com es viu la bulímia.

Menges molt i, immediatament després d'haver menjat, et provoques el vòmit per por d'engreixar-te i de ser jutjada negativament pels altres.

Com et vas adonar que paties una malaltia? Quan ho vas reconèixer?

Em vaig adonar que tenia aquesta malaltia perquè el meu germà un dia em va enxampar! I també perquè havia tingut molts problemes de cordes vocals i moltes laringitis seguides. Ho vaig reconèixer, plorant, davant de la doctora.

Et va costar molt d'assimilar que tu estaves malalta?

Al començament sí, i bastant, però després, a mesura que anava

passant el temps, em vaig anar adonant que el que estava fent era una bogeria.

Et vas deixar ajudar per la gent del teu entorn?

Sí que em vaig deixar ajudar. De fet, vaig ser jo qui va demanar-los-ho. Les persones que més suport em van donar van ser les que eren al meu costat, és a dir, els meus pares i els metges.

Has hagut d'estar mai ingressada a causa d'aquest trastorn alimentari?

No he arribat a estar-hi mai, encara que vaig ser-hi a prop. Sóc conscient que, si no hagués dit prou, hauria arribat un punt en què sí que m'haurien hagut d'ingressar.

Quant de pes vas perdre mentre estaves malalta?

Vaig perdre uns vint-i-tres o vint-i-quatre quilos.

Quant de temps vas tardar a recuperar-te del tot?

Vaig estar uns cinc anys fins que em van donar l'alta definitiva.

Abans de patir aquesta malaltia, havies fet algun règim?

Sí que n'havia fet, perquè les meves companyes de classe i les altres que em rodejaven estaven més primes que jo, i tenien xicot. Jo pensava que si m'aprimava també podria sortir amb algú. A més a més, ho vaig fer per sentir-me bé amb mi mateixa.

No vas arribar mai a trobar-te ja prou prima?

De fet va arribar un moment en què, sense provocar-me el vòmit, ja vomitava igual. M'havia pensat que podria controlar els vòmits, però ja no ho podia fer.

Què els diries, als joves d'avui dia que volen aprimar-se perquè no es troben a gust amb el seu cos?

Que no siguin tan rucs d'entrar en aquest malson, ja que s'ho passaran molt malament; si volen fer règim, que vagin a un especialista i, sobretot, que parlin amb els seus pares o amb la gent que els rodeja.

Quins riscos diries que s'han d'evitar, des del teu punt de vista?

Un cop tens la malaltia, has d'evitar menjar sola i, sobretot, has d'in-

tentar que algú et controli quan vas al lavabo després de dinar.

Moltes gràcies!

De res. A reveure!

ELENA GARCIA
1r BAT

“L'ASPECTE QUE TÉ UN BARRI A ESPANYA ÉS EL QUE TÉ LA CAPITAL DE NICARAGUA”

El dimarts 23 de gener vam conèixer Arelis, Donald, Erika, Ibania, Víctor, Guilmer P., Guilmer M., Yamirek, Judit i Javier durant la xerrada que aquests deu joves de la comunitat El Arenal de Nicaragua van fer a l'Institut. Van venir invitats per l'ONG Òscar Romero de Tarragona i es van estar un mes al nostre país fent xerrades i explicant les seves vivències. Són alumnes dels últims cursos de secundària i d'universitat, poden estudiar gràcies a les beques que han rebut d'organit-

zacions solidàries, formen part de comunitats rurals que depenen de la pròpia capacitat organitzativa per sobreviure i integren un grup de solidaritat que col·labora en tasques socials a la seva comunitat i que recupera i difon danses folklòriques.

Després de la seva exposició, vam tenir l'oportunitat de parlar amb ells una mica més sobre les difícils condicions de vida que han d'afrontar.

Quantes vegades heu sortit de Nicaragua?

A.: En el meu cas, és el segon cop. El primer va ser a Costa Rica per fer una representació cultural.

E.: Jo sóc més gran que ells i he visitat més llocs, com ara Cuba, El Salvador, Hondures i ara, per primer cop, Espanya.

I.: La majoria de nosaltres sortim del país per primer cop.

Quina ha estat la vostra primera impressió d'Espanya?

J.: Que es tracta d'un país desenvolupat. He vist que no hi ha cap paper pel carrer, ben altrament del que passa al meu país.

G.M.: M'ha sorprès que tot estigui tan ben cuidat i m'ha impressionat que l'aspecte del que aquí en diuen

un barri és el que té la capital de Nicaragua.

E.: El fet que l'educació és gratuïta, no com a Nicaragua, on és quasi impossible poder estudiar.

Què canviàrieu del vostre país? I d'Espanya?

V.: Del meu país, en canviaria la pobresa i, d'Espanya, no en canviaria res.

J.: D'allà canviaria que no hi hagués tanta discriminació entre rics i pobres. D'aquí, que fossin una mica més solidaris i que valoressin més el que tenen.

D.: Jo, de Nicaragua, en trauria l'analfabetisme.

Quin altre país us agradaria visitar?

G.M.: Cuba, perquè és un dels

països que més s'ha solidaritzat amb Nicaragua.

D.: A mi també m'agradaria visitar Cuba, perquè és un dels països que més suport ens ha donat, acceptant joves de Nicaragua que hi van a estudiar medicina amb la majoria de despeses pagades.

A.: Jo he tingut la sort de visitar Cuba, però m'agradaria tornar-ho a fer perquè és un país admirable per la seva solidaritat, tot i tenir els seus propis problemes.

E.: A mi m'agradaria tornar a Espanya, perquè hi ha molts joves que no són conscients del que tenen i m'agradaria contribuir a fer-los prendre consciència de la importància del que els envolta i del valor de la solidaritat.

Malgrat els problemes, sou feliços al vostre país?

V.: De fet, sí. Encara que no tinguem totes les nostres necessitats satisfetes, tenim la família que ens ajuda.

G.M.: Una cosa molt important és estar amb la família. El que importa és l'amor i, a més, ens donen el poc que saben, respecte, solidaritat i... ens van ensenyar a fer els primers passos.

J.: Crec que som feliços perquè estem amb els nostres pares, que ens donen la força per seguir endavant.

Heu dit que la cultura de Nicaragua s'està perdent. Hi ha alguna tradició que es mantingui?

I.: La veritat és que a Nicaragua s'estan perdent, sobretot, els balls tradicionals, perquè el jovent prefereix la música que ve d'altres països.

J.: Sí que es conserven algunes

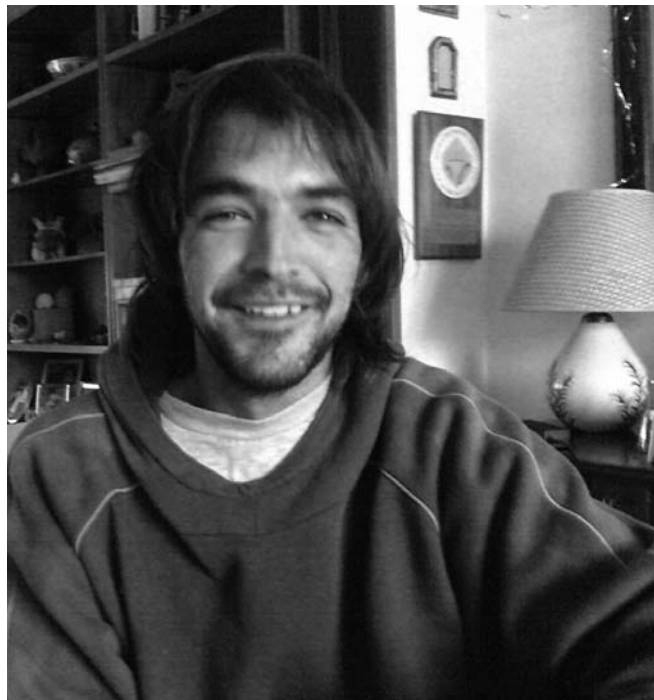
tradicions, sobretot els menjars típics. Però, com ha dit la meua companya, la nostra cultura ha retrocedit per la influència de les cultures d'altres països.

G.P.: També es conserven les festes religioses.

FÀTIMA GARCIA
JORDI SALVADÓ
1r BAT

"DE SOBTE, SE'M VAN CREUAR DUES IGUANES PER DAVANT I EM VAN AGRADAR MOLT"

Josep Maria Figueres Marimón és un noi jove d'aquí de Valls. Es dedica a l'agricultura ecològica, però també li agrada viatjar. Bé, de fet, ell viatja d'una manera una miqueta peculiar. Per exemple... Bé, ja ho descobrireu llegint l'entrevista. Aquí teniu quatre pinzellades de la seva vida.



Josep Maria Figueres

Va estudiar un cicle d'FP agrària i després un altre de gestió i organització de recursos naturals i paisatgístics. Actualment té el negoci sol, però va començar a vendre amb una colla d'amics que també es dedicaven a l'agricultura ecològica. Amb ell hem parlat, doncs, de les seves dues grans passions: l'agricultura i els viatges.

Quan vas començar a estudiar, ja tenies clar com volies aplicar els teus coneixements o se't va acudir després dedicar-te a l'agricultura ecològica?

Això m'ha sortit després; he anat coneixent altres coses que no m'ensenyaven a l'escola i he vist que allò m'interessava més i m'he decantat cap a l'agricultura ecològica.

Tenen sortida els productes ecològics?

De moment no hi ha una gran sortida perquè no tothom està conscienciat que hi ha productes nets de química. De moment, la gent es fixa molt amb el preu dels productes però de mica en mica, sí, sembla que hi hagi més mercat.

Pensàveu que tindria més o menys sortida que la que ha tingut?

Nosaltres, sincerament, no ho vam pensar. Primer creïem que tindria una sortida mínima. El que volíem no era guanyar-nos-hi la vida, però a mesura que ens hi vam anar posant, la cosa va anar creixent. Realment va estar molt bé.

Em pots explicar els avantatges que té l'agricultura ecològica per a la persona?

El primer és que, comprant productes ecològics, ajudes un pagès d'aquí de la zona, cosa que està bé perquè els diners es queden al mateix lloc i s'ajuda a desenvolupar la gent del territori. En segon lloc, els productes són més frescos perquè com que els veng jo a gent d'aquí de Valls, el cicle és molt curt: jo els cullo a la tarda i els veng al vespre. I el tercer, és que per al consumidor és molt més bo no menjar cap producte químic, ja que s'eviten molts problemes tant cardiovasculars com d'al·lèrgies.

Bé, i ara passem a parlar de la teva segona passió. T'agrada molt viatjar de manera diferent, no fer les vacances típiques?

Sí, jo procuro muntar-m'ho d'una altra manera més que no pas anar a un lloc de vacances. Procuro viatjar a la meva manera.

M'han dit que a Holanda vas viure atípicament. Com hi vivies?

Hi vaig anar amb altres amics. Holanda és un país on l'okupació és legal. Segueixes unes normes i pots okupar una casa; d'aquesta manera no pagàvem res de lloguer i la nostra vida era, doncs, arreglar la casa i viure-hi molt tranquils.

Et surten molts imprevistos als viatges?

Sempre hi ha coses que no esperes trobar-te. Tu et pensaves que podries anar un dia en un lloc i l'altre dia en un altre i resulta que per anar-hi no hi ha autobusos, o no hi ha cotxe, i has d'espavilar-te pel teu compte, o quedar-t'hi a dormir...

Ara no fa gaire vas anar a Cuba amb bicicleta. Has tingut moltes experiències que t'han marcat a l'hora de tornar cap aquí? Coses que records com extraordinàries, que aquí considerem rares?

Sí, per exemple a Cuba, com que és un país que està econòmicament aïllat, el transport està molt malament;

no hi ha gaires autobusos i han transformat camions per portar gent. Una cosa que em va sobtar molt, i que no era una mala idea, és que en alguns punts de la ciutat, als afores, a les cruïlles i rotondes, hi ha senyors vestits de groc que paren els cotxes i a darrere seu hi ha organitzades unes files de gent que va a diferents destinacions. Doncs bé, aquell senyor atura els cotxes particulars, i si veu que hi sobra un lloc o dos o tres, els pregunta on van; el del cotxe respon que a L'Havana i, llavors, de la fila de gent que vol anar-hi, hi puguen tantes persones com llocs buits hi ha al cotxe.

M'han dit que a Cuba et van visitar uns animalons ben bonics. Com et vas sentir quan vas veure les iguanes tan a prop?

Em va sobtar molt perquè jo feia moltes hores que anava sol i no veia res estrany i, de sobte, se'm van creuar dues iguanes per davant i em van agradar molt.

A Cuba vas acabar fart de la bicicleta o tornaries a fer el mateix?

Tornaria a fer el mateix. Home, n'acabes fart perquè estàs un mes i mig anant amb la bici. Havia fet ja 1400 km, i estava cansat de sempre anar amb el mateix; però ara que ja estic reposat, hi tornaria a anar.

Has viatjat a altres llocs a part de Cuba i Holanda?

Sí, he estat a l'Índia, al Marroc, a l'Equador, al Perú, a Colòmbia, a Bèlgica, a Itàlia, a França i al Nepal.

La majoria atípics, no?

Bé, diem que n'hi ha de més atípics que d'altres. També he fet, per exemple, amb bicicleta, les illes Balears (Eivissa, Mallorca, Menorca i Formentera).

Com t'ho passes als viatges?

Sempre m'ho passo bé. Sempre hi ha moments en què t'ho passes pitjor,

però, generalment, l'experiència és bona; si no, ja no em mouria.

Pots explicar-nos algunes anècdotes viscudes?

Una de les coses que em va agradar més, és anar a la Selva Amazònica. Allà vaig agafar una canoa; anava amb cinc amics més, vam llogar una canoa i la vam portar durant dotze hores riu amunt, al Napo, que és l'affluent més gran que té l'Amazones. Doncs bé, vam anar dotze hores corrent amunt fins estar al mig de la selva, on no es pot arribar d'una altra manera que no sigui amb canoa. Vam arribar a la frontera amb Colòmbia, Perú i Equador, al mig de la selva. Aquest és un dels llocs que m'ha agradat més. I després, el Nepal; vaig poder agafar un avió que em va portar a fer un tomb per davant de l'Himàlaia i vaig veure l'Everest, cosa que em va agradar molt.

Què t'han semblat els llocs que has visitat i de la manera com els has visitat?

M'han agradat molt i la gràcia que he trobat és que cada país té els seus costums i les seves maneres de fer. El que he après és que no tot és com aquí. Hi ha molta gent que viu igual, al seu país, però que té una manera de pensar molt diferent a la nostra i potser més respectuosa amb els altres, amb el medi ambient; no necessiten tants diners o, millor, la seva vida no gira entorn dels diners. Aquí, mires la gent i tothom només pensa a treballar i treballar perquè tot es fa pels diners; en canvi, en d'altres països, la gent està molt més tranquil·la i és molt més feliç.

I per acabar una pregunta fàcil. Com et definiries?

No ho sé... M'agrada molt viatjar, i *disfrutar* molt de la vida d'una altra manera, més respectuosa potser...

ROSER ROSELLÓ
I r BAT



EDGAR GIEDRA - 1r ESO



LAURA IGLESIAS I JUDIT MOLAS - 3r ESO

QUÈ N'OPINES, DE LES ACTIVITATS EXTRAESCOLARS?

“Ajuden a desenvolupar-nos tant físicament com intel·lectualment, fem nous amics, ens distreuen de l'escola... Si no fossin tan cares, i a l'Institut tinguéssim horari intensiu, en podríem fer més!

Van estressats els alumnes de secundària? Assisteixen a més classes de les que poden assumir? Els manen massa deures? Són positives les activitats extraescolars, amb el que implica d'allargar l'horari “laboral” dels nois i noies? Cal, de debò, complementar els estudis amb acadèmies d'idiomes, repàs de matemàtiques, informàtica... o és preferible triar activitats artístiques o esportives? Si primer és l'Institut, és adequat dedicar temps i diners a jugar a bàsquet, tocar el clarinet o anar a ballet?

Judo, teatre, *funky*, tennis, futbol, guitarra, piscina, l'esplai del cap de setmana, la catequesi de confirmació,

taekwondo, la Colla Vella, la Joves, bàdminton... La majoria d'alumnes assisteixen a alguna activitat després de les classes de l'Institut; alguns, fins i tot, estan apuntats a més de tres activitats extraescolars. Què n'opinen de tot plegat els alumnes del nostre centre?

L'alumnat de primer cicle d'ESO reflexiona sobre les activitats extraescolars i en comenta qüestions com ara el preu, l'horari i la conveniència o no de realitzar-ne, entre d'altres. Tindreu temps, però, de trobar una estona per llegir què en pensen sense fer tard a l'extraescolar –per exemple– de papiroflèxia?



Jo penso que les activitats extraescolars serveixen per passar-t'ho bé, per tenir una estona lliure i per desfogar-se una mica de l'escola. Això sí, primer els deures

de l'institut!

Cristian Cazorla, 1r ESO



No faig activitats extraescolars. Penso que són molt cares i que hi ha poques ofertes.

Encara que m'hagués agradat fer teatre, vaig trobar que era una activitat una mica massa cara. A més, ara que estem a l'ESO, ens manen massa deures i penso que és més important l'estudi i aprovar que no fer activitats extraescolars.

Però no vull que sembli que hi

estic en contra, el que passa és que a vegades això et treu temps; però la persona que pugui fer-ne que en faci, perquè també està bé divertir-se amb activitats que t'agradin.

Laura Buelvas, 1r ESO



Jo crec que estan molt bé, perquè si a un nen li agrada practicar algun esport i a la classe d'Educació Física no el practica, pot entrenar-se a les activitats extraescolars.

És bo que les aficions –esports, per exemple– es puguin practicar.

En aquest centre (i en molts més de la comarca) som molt privilegiats, ja que tenim a l'abast un conjunt d'activitats extraescolars, com ara batuka, tennis, ping-pong... que ens permeten desenvolupar-nos personalment, i així, de grans, ens poden ajudar ja que podem guanyar-nos la vida dedicant-nos a aquest esport.

Jo, personalment, crec que el preu de les activitats extraescolars és exagerat i, potser per això, hi ha molta gent que en voldria fer però no pot perquè no les té a l'abast.

En conclusió, l'únic inconvenient que tenen les activitats extraescolars és que et fan perdre temps per estar amb els amics i les amigues.

Déu, wapos i wapes!

Mendy Plaza, 1r ESO



Em sembla que està molt bé això de fer alguna activitat extraescolar ja que depèn de quina va molt bé per al cos i per a la intel·ligència. A més, també fas

molts amics i amigues. Però hi ha un petit inconvenient: ho has de compaginar amb els estudis. Jo, per exemple, en faig moltes: jazz, ballet, funky (hip-hop) i anglès.

Olga Rodríguez, 1r ESO



Les activitats es poden fer depenent del que durin, de què siguin i del nivell que portis a l'institut. Per exemple: si tu treus excel·lents o notables i a més vols fer

tennis, ho pots portar bé; en canvi, si una persona treu insuficients o suficients, crec que s'hauria de dedicar més als estudis que no pas a les classes extraescolars.

Mariona Vives, 1r ESO



Jo penso que les activitats extraescolars són bones perquè és millor fer activitats que no pas quedar-se tot el dia tancat a casa. Però tampoc hem de fer-ne massa,

perquè ens podríem estressar. Fer futbol, tennis, informàtica i moltes més coses, pot servir per divertir-se... o per deixar de banda els estudis, els deures i totes les coses que no t'agraden.

David Puig, 1r ESO



La majoria de nens que s'apunten a activitats extraescolars crec que ho fan només pels seus amics o perquè les mares els hi obliguen. De totes maneres, n'hi ha

que no s'hi apunten per res d'això, sinó simplement perquè els agrada l'activitat. He preguntat a alguns amics, i la majoria fan dues o tres activitats que els ocupen més d'un dia a la setmana. Jo crec que es fan massa activitats extraescolars.

Ariadna Vives, 1r ESO



Jo penso que les activitats extraescolars, per una part, estan bé perquè et diverteixes i així no t'estàs sempre a casa, aprens coses noves i també fas molts amics. Però

la part negativa és que, en moltes activitats extraescolars acabes molt tard, per allà a les vuit o a les deu, i de vegades et fa pesera d'anar-hi.

Clara Barberà, 1r ESO



Trobo que estan bé per aprendre coses noves, però a mi no m'agraden perquè les activitats extraescolars, juntament amb els deures, no et deixen temps lliure

per convidar els amics a casa ni tampoc per jugar.

No dic que hi hagi massa deures, el que passa és que molta gent fa tanttes activitats extraescolars que l'únic temps lliure que els queda és per fer deures.

Edgar Sánchez, 1r ESO



Jo crec que les activitats extraescolars estan força bé. Hi ha gent que diu que no serveixen per a res, però jo crec que sí. Jo faig només una activitat extraescolar, ja

que no em puc permetre perdre tant de temps ni tants diners. Em sembla que em va prou bé: a part de saber més coses, també faig nous amics i puc practicar l'activitat amb ells.

Jo canviaria algunes coses: hi ha activitats que costen massa diners; altres que no són gaire compatibles

amb els estudis, ja que quan acabes el col·le has d'anar-hi corrents per no fer tard, i, finalment, has de tenir temps per poder fer, tant els deures de l'insti com els de l'acadèmia. Però, tot i així, hi ha acadèmies que s'adapten prou bé a l'horari de l'institut.

Joan Fabregat, 1r ESO



Les activitats extraescolars són activitats que serveixen perquè els nens estiguin entretinguts quan s'acaba l'escola i també per millorar el seu ritme de vida. La

més desitjada per la canalla és el futbol. Per mi, el millor és fer bàsquet o piscina. El que també m'agrada molt, i que faig durant les vacances d'estiu, és informàtica. Crec que és millor fer activitats extraescolars que no fer res i anar a jugar amb els amics.

Edgar Martínez, 1r ESO



Jo penso que no hi ha cap problema per fer-ne ja que jo, la major part dels deures, els faig a la nit. Deveu pensar que és molt cansat fer els deures a la nit, però si

ho fas sempre, ja t'hi acostumes. A més, quan fas activitats extraescolars t'ho passes bé i fas amics nous. I si aprofites els caps de setmana per fer els deures de tota la setmana, estàs més tranquil. Jo no hi veig cap problema per fer activitats extraescolars. I vosaltres?

Andreu Roca, 1r ESO



Són activitats que et prenen un temps important, que podries ser a casa fent els deures. Si fas extraescolars, arribes cansat a casa i no tens ganes de fer res més. I llavors, t'esbronquen si no fas els deures.

Aleix López, 1r ESO



Si la pregunta es refereix a l'estiu, sincerament no m'agraden massa: les vacances són per descansar, si no, ja no són vacances. Suposo que tots, poc o

molt, sortim a jugar, a anar amb bicicleta, etc. Per això no crec que sigui necessari fer activitats extraescolars a l'estiu. Sí que es podrien fer durant els tres trimestres que dura el curs, així, després del col·legi o de l'institut, fariem alguna cosa en comptes de quedar-nos a casa.

Miguel Jiménez, 2n ESO



Està bé, això de les activitats extraescolars: els nens es diverteixen, però l'alumnat d'ESO no en podem fer tantes com els nens de primària perquè tenim molts

més deures, exàmens, responsabilitats i molt poc temps per fer tot això. Jo crec que si es fessin classes per exemple de les 7 del matí a les 2, tothom s'apuntaria a alguna activitat. Els únics dies que podem fer activitats són els dimecres i els divendres.

Yuri Shpelick, 2n ESO



Creo que les activitats extraescolars són molt positives, perquè ens donen l'oportunitat de practicar alguna activitat fora de l'horari escolar, i això ens permet

divertir-nos una mica més després de les classes. Durant moltes hores estem a l'institut i, quan sortim, no cada dia, però si dos o tres dies a la setmana, va bé fer alguna cosa com ara esport, informàtica, ball o cant coral. La nostra generació està molt acostumada als videojocs, la tele i molts altres aparells moderns, però també va bé fer esports de tota la vida, com ara futbol, bàsquet o tennis.

Fàtima Fernández, 2n ESO



Les classes extraescolars són importants, però han de ser adequades i han de lligar amb els estudis. És una manera més d'aprendre, però no tothom es pot per-

metre de fer-ne, perquè n'hi ha que són molt cares.

Fer jornada partida a l'institut és difícil, i no queda gaire temps per fer classes extraescolars. Per això a mi m'agradaria que es fes jornada intensiva, al matí o a la tarda, així tindríem temps de fer classes extraescolars, que també ens poden ajudar a aprendre més.

Nicolás Velasques, 2n ESO



Les activitats extraescolars trobo que estan bé, perquè pots fer el que t'agrada. Molta gent creu que no estan bé, perquè potser

et treuen temps per estudiar o fan que passis de tot una mica; però jo trobo que, si a la gent li agrada fer esport o tocar algun instrument, crec que li ho han de deixar fer, perquè es pot estudiar tant si es fa aquesta activitat com si no se'n fa cap.

Elena Ferrer, 2n ESO



Jo faig música i està molt bé perquè així et distreus una mica... Tot no és només estudiar; pots especialitzar-te en una cosa que t'agrada ja que potser a classe no

sempre fas el que més t'agrada.

Gerard Garcia, 2n ESO



Les activitats extraescolars són activitats que nosaltres triem i paguem perquè ens ensenyin. Més que res, les activitats extraescolars acostumen a ser d'esport, perquè així tenim una motivació per fer

exercici físic. La gent no acostuma a escollir classes extraescolars d'aquelles que es fan amb llapis i paper, sinó que les escull amb moviment perquè, senzillament, et distreus més i no t'adorms a les classes. La majoria de gent que fa classes d'escriure, ho fa més que res com a repàs perquè una assignatura no li va bé o perquè la vol reforçar. La majoria d'aquestes, però, han sigut escollides pels pares. Jo penso que les activitats extraescolars ajuden a distreure'ns de totes les altres assignatures i que qui les ha d'escollir som nosaltres i no els pares perquè, com que són activitats extraescolars, ens hem de divertir i oblidar-nos de dormir.

Sònia Garcia, 2n ESO



Crec que si se'n fan excessivament no pot ser positiu per a la persona. S'haurien de regular perquè, si no, l'alumne pot acabar estressat. Si li és difícil compaginar-s'ho amb la feina de l'institut, més val que ho deixi córrer o que en redueixi les hores per solucionar el problema. A més a més, les activitats extraescolars dels alumnes haurien de ser sempre escollides per ells mateixos i no pas pels seus pares. Si és alguna activitat que li fa il·lusió al noi o a la noia, hi pot anar; si és una cosa forçada, no necessàriament hi hauria d'anar.

L'ensenyament extraescolar de la llengua anglesa, per exemple, és una activitat que els pares habitualment obliguen a fer als fills, i aquests normalment s'indignen de fer-ne. Per tant, haurien de ser els mateixos fills qui haurien d'escollir si fer-ne o no. Personalment, malgrat tot, no compleixo això que no s'haurien de fer massa activitats.

Guim Oliver, 2n ESO



Les activitats extraescolars són per als qui tenen temps i els agrada fer esport. Jo crec que s'haurien de reduir les hores de classe i fer més activitats divertides, perquè

les classes normals són una mica avorrides, sobretot quan estàs set hores assegut en una cadira escoltant el que diu el professor de català, de socials, etc. i de totes les assignatures del dia. No som tan llestos per recordar-nos de tot el que diuen. Almenys, si féssim més activitats extraescolars...

Èdgar Pozo, 2n ESO



Opino que està bé que es puguin fer activitats després d'acabar les classes, bé sigui a l'institut, bé a fora. És molt bo per a la salut, i també et diverteixes fent-les. Futbol, bàsquet, tennis, o coses més exòtiques, com ara judo o taekwondo. També es pot no fer esport i estudiar més: llengua anglesa, francesa, repàs o informàtica.

Jo per exemple faig informàtica, una hora i mitja a la setmana. També és millor per als pares, perquè, si algun dia no hi ha ningú a casa, poden estar tranquils, que jo ja estic ocupat.

José Àngel Valenzuela, 2n ESO



Jo crec que les activitats extraescolars són bones per a l'aprenentatge ja que s'aprofundeix més el coneixement sobre una matèria en especial. El jovent es diverteix i es socialitza; a més, els coneixements els serviran per al futur. Amb tot, no cal passar-se. Per exemple, jo faig música, i durant la setmana quasi que no tinc temps d'acabar els deures. Crec que hauríem de fer més activitats extraescolars però que ocupessin menys temps, estratègicament situades dins l'horari.

Marc López, 2n ESO



Trobo que les activitats estan molt bé per a les persones a qui els agrada, però no se n'ha d'abusar ni fer-ne massa durant la setmana, ni fer-ne moltes hores... perquè també hem de tenir temps per

divertir-nos i fer la feina de l'institut. Encara que la gent s'ho passi bé fent aquestes activitats al final acaba estressant.

Ada Fargas, 2n ESO



Depèn de quines, perquè n'hi ha que són educatives, n'hi ha que són per divertir-se, etc. Hi ha pares que apunten els seus fills a activitats extraescolars per no haver-los d'aguantar a casa, perquè s'entretinguin i no els molestin.

Bé, em sembla que el que he dit abans no és del tot correcte, perquè, en la majoria de casos, els nens fan les activitats de mala gana i l'únic que passa, si és una classe col·lectiva, és que molesten els companys que hi van per pròpia voluntat i també distreuen molt el professorat.

També hi ha pares que no deixen apuntar els seus fills a activitats extraescolars perquè creuen que són una pèrdua de temps i pensen que poden aprofitar aquest temps fent deures. Però jo crec que, en la majoria de casos, també hi ha els pares que apunten els seus fills a activitats extraescolars perquè aprenguin idiomes, practiquin esport, etc. Realment, penso que les activitats extraescolars, si estan ben triades i s'aprofiten al màxim, poden servir molt per al nostre futur.

David Olivé, 2n ESO



Si no fessin pagar tant, la gent apuntaria els seus fills a més activitats. El que passa és que cada vegada les activitats són més cares, perquè els pares es volen treu-

re els fills de sobre encara que els costi cent euros al mes. En realitat està bé que els nens vagin a repàs, futbol o bàsquet però s'haurien de reduir les hores de classe; així, els nens es divertirien més fent altres activitats que no pas tot el dia a classe. Els nens s'estan més hores a l'institut o al col·legi que no pas amb els pares.

Marta Pedret, 2n ESO



Jo penso que la canalla petita no hauria de fer tantes activitats extraescolars, perquè no crec que sigui gaire bo. Però, quan són més grans, poden estar perfectament apuntats a tres activitats extraescolars. Em sembla que han de ser escollides pel nen, excepte si la

necessita de veritat, com el repàs o l'anglès.

Creo que les activitats extraescolars han de ser diferents segons el nen a qui vagin adreçades ja que, si és un nen molt estudiós, no caldrà apuntar-lo a repàs, però si és un nen amb obesitat –cosa cada vegada més freqüent– seria convenient apuntar-lo a alguna activitat esportiva.

Juan Pedro Luna, 2n ESO

VIOLENCIA A LES AULES

Si el professor cau bé

Durant els darrers anys la violència escolar cada vegada és més freqüent en totes les escoles. Aquesta violència és anomenada assetjament escolar.

D'una banda, la violència escolar es veu reflectida en l'arribada de la gent nouvinguda cosa que ha causat, d'alguna manera, una obsessió en la societat. Molts nens veuen els seus companys nouvinguts i els marginen. Han estat ja molts els casos que hem pogut observar per la televisió d'aquesta violència escolar cap als nouvinguts, fins i tot algunes vegades ha pogut arribar a la mort d'aquests, ferits o bé simplement maltractats psicològicament. De vegades, aquesta violència escolar, però també la veiem reflectida en gent nascuda aquí mateix.

D'altra banda, també hi ha violència escolar dels alumnes cap als professors. Molts alumnes creuen que alguns professors els tenen mania i els fan la vida impossible. Una altra de les causes de la violència escolar cap als professors és, simplement, si el professor cau bé a l'alumne o no.

Realment, crec que és un problema molt greu i que cada vegada està afectant més la nostra societat. Els nens que abusen dels altres haurien de patir un càstig que els ajudés a reflexionar sobre el que estan fent i que els fes entendre que actuen malament, en definitiva, ajudar-los a canviar el seu comportament.

YASMINA UJAQUE
2n BAT

Fem-nos-ho mirar

En el món actual es veuen diferents casos de violència a les aules. Crec que hauríem d'intentar que la gent que ens envolta estigui bé amb nosaltres i amb ells mateixos.

Molt sovint, a les aules dels instituts, molts nois i noies joves són desplaçats del bon ambient de la classe a causa del seu aspecte físic o a causa dels seus pensaments, ja que no són acceptats pels altres joves.

Creo que les persones que han viscut o que viuen aquest tipus de violència, física o psíquica, s'ho deuen passar molt malament. Sovint penso que sempre critiquem els altres per protegir-nos a nosaltres mateixos. Aquesta acció és com una mena de barrera perquè no et desplacin i es riguin de tu. Potser el primer que hauríem de fer seria mirar-nos i decidir si està bé riure's de la gent i fer que aquella persona no se senti còmoda.

En fi, la decisió més important la tens tu i només tu. Ets tu qui decideixes donar suport a la violència o aturar aquest fet tan trist. Tu, què decideixes?

MARIA SOBERANO
1r BAT

Costa d'admetre

El tema de la violència dels joves és cada dia més preocupant. Han arribat a morir alumnes per culpa de la violència d'altres. I a aquests alumnes violents, que són menors d'edat, què se'ls pot fer? Doncs res, són alumnes que crec que haurien d'estar internats en un reformatori ja que, si no, a la llarga en sortiran perjudicats ells mateixos i la gent del seu voltant. El problema és que molts pares no volen acceptar que els seus fills són violents, s'enganyen ells mateixos i l'únic que fan

és dirigir les culpes als professors, queixant-se de l'ensenyament que fan. Però, pot ser que la violència d'alguns nois sorgeixi de l'educació dels pares? No fa gaire, vaig llegir un article d'un psicòleg que deia que de la mala educació, de les paraules que diuen, en tenen la culpa els pares, ja que tot allò que els nens senten ho repeteixen. El seu comportament depèn també de la manera de ser.

La violència escolar no tan sols es dona entre alumnes, sinó que també molts alumnes es posen violents davant el professorat. S'han vist

reportatges a la televisió de com els alumnes els insulten. Crec que això no hauria de passar. El respecte a les persones és sagrat. I, això no és el pitjor, sinó que a més d'aquests insults de vegades s'ha arribat a la violència física.

S'haurien de prendre mesures sobre aquest tema. Molts pares tenen por que els seus fills vagin al col·legi i és molt trist tenir por d'això.

ISABEL JIMENA
2n BAT

COM ENS DIVERTIM, ELS JOVES?

L'oci amb drogues

Molta gent que pren drogues ho fa buscant diversió, noves experiències o una manera diferent de viure. El consum d'aquestes substàncies provoca problemes, tant a nivell físic com psicològic. Tot i que en consumeixen tant els homes com les dones, els homes ho fan per divertir-se i per vici; en canvi, les dones ho fan per oblidar-se, ni que només sigui per un moment, dels problemes familiars o laborals. Segons l'edat, les motivacions de prendre drogues van variant, des dels més joves, que prenen drogues per diversió, als més grans, que les prenen per oblidar-se dels seus problemes o per vici.

Cada dia augmenta més el consum de drogues lligat a l'oci entre el jovent, i cada cop des de més joves. Molts no pensen a sortir i passar-s'ho bé sense drogues.

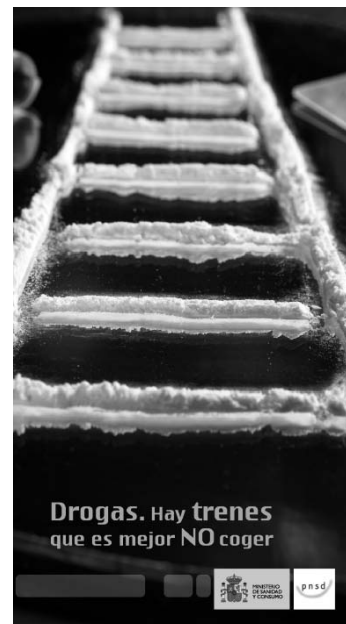
La típica idea que molta gent té de les persones que prenen drogues (pensar que són gent de baix nivell econòmic i social, mal vestida, amb aspecte molt demacrat, etc.) no és

vàlida, ja que el consum de drogues s'està estenent molt entre tots els sectors de la població, i la gent que en consumeix no té la mateixa aparença que fa uns anys.

A més, actualment, les drogues són una manera de viure de moltes persones que no es poden imaginar la vida sense. Tot i que molta gent quan pensa en drogues es refereix a substàncies il·legals com ara la marihuana, la cocaïna i els tripis, les drogues són qualsevol substància que alteri el nostre sistema nerviós: el cafè, l'alcohol, alguns medicaments, etc. Això vol dir que un consum responsable d'algunes drogues pot ser positiu de vegades.

Quan parlem d'oci i de drogues, ens referim a un consum irresponsable, ja que quan el jovent pren drogues per divertir-se, creuen que com més se'n prenen, més es diverteixen, fins a arribar a un consum perillós per a la salut humana. A més a més, no pensen en els perjudicis que aquestes drogues comporten per a les seves vides.

També crec que els ambients en què et mous i l'educació que els



pares t'han donat des de petit influeixen en la idea que cada persona té de les drogues. Si sempre vas amb gent que en pren i veus que es diverteixen consumint-ne i que no els ha passat mai res de dolent, arribaràs a un punt en què la curiositat et vencerà, i n'acabaràs prenent; per contra, si vas amb gent que no vol ni sentir-ne a parlar, difícilment entraràs dins d'aquest món.

PERE QUERALT
2n BAT



Beure fins a vomitar

Actualment la joventut està acostumada a sortir de nit, a anar a les discoteques, a beure alcohol i, molta gent, a drogar-se.

Personalment, no m'agrada la manera que bona part del jovent té de divertir-se, i tinc una sèrie de raons per argumentar-ho.

La primera és que això de divertir-se bevent fins a vomitar, començar a beure vi sopant, i tot seguit continuar bevent al carrer i finalment a les discoteques, ho trobo nefast. A més a més el cos no pot assimilar tant d'alcohol i, per tant, et fa vomitar.

Una altra raó és que ara la majoria dels joves no saben passar-s'ho bé sense drogar-se. Em refereixo a l'Speed, les pastilles i les xeringues. El pitjor de tot és que avui dia comencen a drogar-se ja des de molt petits,

i això els repercuteix en el seu futur.

Una altra raó, però menys significativa, és fumar tabac i altres substàncies semblants (porros). El tabac, a la llarga, perjudica seriosament la salut. Hi ha molta gent que mor de càncer provocat pel tabac. Els porros solen comportar les mateixes conseqüències, però mentre els fumes, t'afecten l'estat d'ànim, ja que tant et poden fer riure com estar trist.

Vull recordar que aquestes substàncies creen dependència i suposen un gran cost econòmic, ja que són molt cares i, si s'hi està enganxat, és possible arribar a la ruïna. A més, són dolentes per a la salut. Això fa pensar que, qui depèn de les drogues, paga uns diners per morir a poc a poc. Actualment, i per sort, hi ha molta gent que s'adona del que passa i decideix anar a una associació de desintoxicació per tal de deixar-les.

Crec que la joventut ha perdut el cap. Jo, per sort, i per l'educació que he tingut, no fumo, ni bec alcohol (bé, a vegades i sempre amb moderació), ni em drogo. Primerament, perquè no m'agrada veure els efectes secundaris que comporten les drogues en els altres joves, i per la senzilla raó que prefereixo gastar-me els diners en coses més importants.

Per simplificar, m'agradaria fer saber que el fet de drogar-se no diverteix ni fa feliç, sinó que causa depressions i, a la llarga, provoca malalties físiques i mentals.

M'agradaria també que tothom deixés de dependre de les drogues, perquè els que viuen de vendre'n s'empobriren ràpidament i sabrien el que és guanyar-se els diners humilment.

ÍNGRID HEREDIA
2n BAT

Diversió poc sana

Quan se'm van proposar diversos temes per escriure un article d'opinió, aviat ho vaig tenir clar: escriuria sobre la diversió entre el jovent. Concretament sobre alguns punts negatius d'una diversió poc sana d'un jovent força inconscient.

Per començar, l'expressió "sortir de festa" ja presenta diversos significats. Els més extremistes decideixen "passar" de la feina i dels estudis i sortir cada vespre de festa (aquests acostumen a ser quatre "desequilibrats" que sovint diuen coses com: "no vull perdre la millor època de la meua vida tancat a casa" o "això només ho faré una temporada, després ja em centraré").

Seguidament, trobem els "malalts" que, essent dilluns, ja esperen que passi ràpidament la setmana per sortir el divendres a la nit i no parar fins diumenge al vespre. Aquest fet s'ha convertit per a ells en un ritual habitual; poder passar-s'ho bé és la seva gran aspiració...

Finalment, ja trobaríem els casos més comuns: sortir el divendres i/o el dissabte a la nit.

Un altre tema important és el transport. Que bonic que és veure l'ambulància, els mossos d'esquadra i els bombers rescatant les víctimes d'aquell vehicle on el conductor semblava controlar la situació! I és que, malgrat les campanyes de la DGT, molta gent que consumeix alcohol i drogues segueix agafant el vehicle. Una altra opció és agafar l'autobús nocturn. Això per alguns suposa com una mena de "consentiment o justificació" per a poder beure i consumir drogues sense mesura. Però algú s'ha aturat mai a pensar en el pobre conductor? Jo, si pogués, el faria sant! Ell és qui ha d'aguantar les conseqüències d'una mala diversió: vomitades, insults (si intenta posar una mica d'ordre) i en molts casos ha de netejar les "gracietes" que hi deixen alguns.

També em criden molt l'atenció les coses que poden arribar a fer els borratxos. N'hi ha uns que es tornen agressius, uns altres que ploren, uns altres que només riuen, uns altres que són molt generosos... Però sobretot, destacaré aquests últims i us explicaré el cas d'un home vallenc (suposem que ho és, perquè només el veiem a les festes d'aquí). Aquest home quan

està ben borratxo sempre té la mateixa reacció: es dedica a llençar grans quantitats d'euros mentre balla. A partir d'aquí, hi ha els descarats que gosen aprofitar-se'n al màxim i li demanen que a més els convidi a cubates (i veus com, tot generós i eufòric perquè té "amics", es dirigeix cap a la barra).

Una altra realitat que no es pot oblidar és aquesta tendència a beure i consumir drogues a una edat cada vegada més primerenca (dotze o tretze anys). Em fa pena haver de veure joves tomats a terra tremolant, vomitant..., però que festa rere festa continuen fent el mateix perquè consideren que és l'única manera de divertir-se. Però, sabeu de qui realment em compadeixo? Doncs dels seus pobres pares! Sí, aquells éssers que ho han donat absolutament tot per ells i que ara sofreixen de veure com el seu fill es destrossa la vida!

Bé, després de tot això penso que ens aniria bé fer una bona reflexió i intentar conscienciar-nos i canviar alguns hàbits.

ESTER AYALA
1r BAT

Diversions dels joves

Avi dia la diversió més estesa entre els joves és la de sortir de festa. El fet que hi hagi molt de jovent que estigui en un mateix local agrada cada vegada més i, sobretot, a la població jove. Però no a tothom li agrada sortir de festa cada cap de setmana. A d'altres, els agrada més fer excursions o practicar esport.

Jo, per exemple, prefereixo la pràctica d'esports abans que passar-me la nit empassant-me el fum dels fumadors que m'envolten i escoltant música molt forta.

Tot i així, no vull dir que sortir a ballar a les nits, de tant en tant, no

sigui bo perquè el fet de relacionar-se amb altra gent és un acte social agradable i distret.

El problema és la relació que s'ha conceptualitzat entre sortir de festa i les drogues, ja sigui tabac o substàncies com l'heroïna.

Un altra qüestió que cal tenir en compte és el consumisme descontrolat. El fet d'anar a comprar-se roba per anar a l'última moda s'ha fet popular entre molts adolescents. I això vol dir gastar molts diners.

En fi, crec que cada persona és un món i pot divertir-se com més li vingui de gust, sempre respectant els altres.

SARA MARCOS
2n BAT



ELS MÒBILS

Mòbils per a tothom

Trucar, rebre trucades, anar a Internet, enviar i rebre missatges, jugar, fer fotos, enviar-les, fer vídeos, estar localitzable en tot moment... Un mòbil serveix per a tot això i més. Qui s'hauria imaginat fa uns anys que un aparell tan petit serviria per a tantes coses i que tothom en podria tenir?

Pots tenir un mòbil per un preu bastant assequible, per uns vint cèntims pots enviar missatges, per una mica més pots trucar, quan estàs avorrit pots jugar o fer perdudes a la gent, et pots descarregar tons, imatges, jocs...

Però tot no són avantatges. Quan més el necessites, et quedes sense saldo; quan estàs parlant amb algú, se t'acaba la bateria; quan estàs esperant una trucada important, no hi ha cobertura i la feina és teva per trobar-ne, o encara pitjor: fas un examen i se t'escapa un "xk", un "sok" o un "ke", entre d'altres, i et suspenen.

Les operadores fan de tot per obtenir clients: si et canvies de companyia, mòbil gratis; d'altres et regalen una quantitat alta de saldo; d'altres venen el seu producte a través de cantants d'èxit... Cada vegada més pots trobar un mòbil per a cada tipus de persona i d'edat. Els nens i les nenes ja no demanen joguines sinó que volen un mòbil.

D'aquí a un parell d'anys els mòbils faran de tot i arribaran a tothom?

NATÀLIA OLIVÉ
1r BAT

N stm mtan l llngua!

De ximpleries se n'han dit moltes, però una de les que es repeteixen dia sí, dia també, des de fa uns anys és que el llenguatge dels mòbils està assassinant la llengua.

En un món on estalviar temps s'està convertint en una necessitat vital, on l'estrès és cada dia més present, s'exigeix als joves de gastar temps i diners essent rigorosos amb el llenguatge que s'utilitza als missatges de text.

La funció dels SMS no és, en la majoria dels casos, la de crear bellesa. És una informació curta que sol estar dirigida cap a una sola persona, que no té cap interès a estar-se mitja hora llegint-la.

El llenguatge abreujat s'utilitza des de fa molt temps en situacions on cal prendre notes ràpides, sense perdre el fil del que està passant al voltant. No es pretén transmetre bellesa sinó una informació que pot ser útil més tard. Els missatges de text tenen la mateixa funció, amb la diferència que no van dirigits cap a un mateix sinó cap a una segona persona.

No es pot culpar els SMS d'assassinant la llengua ja que només són un intercanvi d'informació. De fet, és possible que bona part de la culpa de la situació en què està la llengua la tinguin els mateixos que la defensen tant. S'està venent el fet de llegir com una obligació, com un deure que tenim envers la societat quan, de fet, l'objectiu principal de la lectura és passar-s'ho bé. Intentar que algú rigui amb una pel·lícula d'humor antiga és gairebé impossible i el mateix passa amb els llibres. La mentalitat canvia i no es pot pretendre captar la gent amb els grans clàssics que, siguem sincers, solen ser pesats i espessos.

Potser s'hauria de començar a acceptar que, actualment, la lectura no és l'única forma de passar una estona agradable en la intimitat. No és que estigui desfasada, sinó que comparteix aquesta condició amb altres mitjans. I cal recordar que també és una manera de transmetre informació, encara que sigui en forma de missatge de text.

LEILA ZAMARRA
1r BAT



DINERS

Si et demanen cent euros

Imagino que qualsevol persona que llegeixi aquest article té, ha tingut o tindrà algun amic íntim. Penseu en aquest amic com el millor que heu tingut mai i que, en comparació amb els altres, fins i tot seria capaç de protegir-vos fins a la mort. Doncs bé, si ell o ella us demanés 100 euros, els hi donaríeu? Molta gent respondria a la pregunta dient: "Depèn de per a què els volgués." Tu també ho diries?

Penso que molt poca gent donaria 100 euros sense un motiu clar i concret, encara que els hi demanés un amic com el de la situació anterior. Avui dia, estem en una societat en la qual els diners passen per damunt de tot. Vivim en una societat centrada en el capitalisme i on les persones només es mouen per l'economia. Ens hem oblidat de les relacions humanes? On resten l'amor, la solidaritat, la igualtat? Avui dia ens movem per tal d'aconseguir un treball digne o un amb el qual puguem guanyar molts diners per ser feliços. Realment necessitem diners per ser-ho? És una pena que hàgim arribat en aquest extrem, en què ni tan sols l'amistat que un altre ésser humà ens pot proporcionar –acte necessari per cadascú de nosaltres– val més que un paperet. Per sort, no tot el planeta Terra està envaït pel mateix sistema social ja que en països menys desenvolupats la gent ho dona tot per un amic. Com a exemple us puc donar el que Martí Gironell –anterior presentador del Telenotícies del cap de setmana a TV3– presenta en el seu llibre *La ciutat dels somriures*. Va conèixer un home a Bombai i, el primer cop que aquest va anar a Barcelona a visitar tots els amics que hi tenia, va quedar



molt desil·lusionat perquè tothom li deia per quedar només durant el cap de setmana, i la resta de la setmana es va quedar sol. Ell pensava que, si algun d'aquests amics l'hagués anat a visitar a Bombai, ell ho hauria donat tot, fins al punt de deixar la feina per anar-lo a buscar, o quedar-se sense dinar per oferir-l'hi. El més impressionant de tot això és que ell quedaria encantat només de veure com tu degustes el que ell t'ha donat, veient que tu estàs bé a casa seva, cosa que per a ell seria un plaer. Ell no necessitaria saber per a què vols els 100 euros; ell te'ls donaria sense pensar-s'ho. I això que els 100 euros que a nosaltres ens poden semblar

una misèria per a ell són molts diners. Després de parlar de tot això, on creieu que queda el nostre suposat Primer Món? Som els més rics, tenim diners per poder fer el que vulguem, però mai n'obtidrem la satisfacció que aquell bon home va tenir el dia que es va quedar sense dinar per veure com algú xalava menjant-se'l. Potser som el Primer Món des d'un punt de vista econòmic, però on quedem si ens ho mirem des d'un punt de vista humà?

ARTEMI CASANOVAS
2n BAT

El valor dels diners

Els diners són molt importants si volem viure tranquils. Hem de tenir present que avui dia necessitem diners per a qualsevol cosa, fins i tot per a anar al lavabo, en determinades ocasions.

Considero que els diners han acabat convertint-se en un element tan imprescindible com l'aire que respirem. Els diners són indispensables. Vivim en una societat que valora els individus per allò que posseeixen. Tant tens, tant vals! I per mantenir el ritme de vida que ens marca aquest tipus de societat, de vegades deixem la salut fent feines esclavitzants, perquè és l'única manera d'aconseguir pagar tots els deutes pendents, comprar aliments, pagar l'electricitat, el gas, etc. A parer meu caldria reduir aquesta dependència que l'ésser humà té respecte dels diners i donar més importància als béns immaterials.

La vida no té preu. Jo, ara com ara, no la vendria a canvi de res. Però, segons quines fossin les circumstàncies amb què em trobés, no sé si no ho veuria tot d'una altra manera. Per exemple, estic convençuda que una persona honesta mai no diu mentides. Ara, què passaria si li oferissin diners per dir mentides? Què passaria si l'amencessin amb perjudicar la seva família si no menteix? Què passaria si li prenguessin alguna cosa de molt de valor si no menteix?

Sigui com sigui, em sembla que una persona que no té gaires diners, gaires compromisos i pocs béns materials potser no viu tan còmodament com una altra de ben rica, però potser és molt més feliç. Tenir una família que t'estimi i gent per estimar val molt més que tots els diners del món.

Evidentment que s'ha de treballar per a tenir diners. I que necessitem diners per a viure, perquè si bé els

diners no donen la felicitat, sí que ajuden una mica a aconseguir-la i sobretot a mantenir-la. Per tant, cal donar el just valor als diners. I complementar-ne el valor tenint ben present la importància de la família i de la salut. Hem de tenir clar que no hem de deixar la pell treballant. Hem de saber administrar-los, els diners. En definitiva, cal evitar la rutina de viure per treballar, en comptes de pensar a viure la vida i a gaudir de les petites-grans coses que la vida ens ofereix. Hem de saber estar al costat de la gent que estimem i aprofitar la vida al màxim. La vida és poca cosa més que dos dies. Res, doncs, de viure per a treballar. En tot cas, treballar just per anar vivint.

IVET VALVERDE
2n BAT

Els diners són més poderosos que cap altra cosa?

Diners, diners i més diners! Són l'única cosa a què avui dia la gent sembla donar importància. Vivim en una societat en la qual només compta el que tens i no com ets, una societat en la qual els diners converteixen a tot aquell qui els posseeix en corrupte i on pots canviar les normes del joc quan et plagui. Els diners són una arma, són un poder pel qual molts matarien per tal de posseir-lo.

Però alguna vegada t'has parat a pensar en si tots aquells que els posseeixen ho tenen tot? Deuen tenir grans mansions, cotxes luxosos i, fins i tot, magnífics iots, però vols dir que

deuen tenir l'amistat d'un amic de veritat, que deuen tenir algú amb qui compartir la vida? Ho dubto molt.

Aquesta gent creu que l'amistat, l'amor i la confiança tenen un preu, però crec que no és així; no s'adonen que si tenen algun d'aquests valors immaterials és per interès. Interès pels diners, interès pel que posseeixes i per res més.

Molta gent relaciona riquesa amb felicitat, terme que jo identificaria com a erroni ja que, com pot ser feliç algú si només gaudeix de coses materials? Tothom sap que l'ésser humà per davant de tot és persona, i com a persona té uns sentiments, sentiments que reclamen ajuda, reclamen confiança, reclamen tota una sèrie de valors immaterials que seria impossible poder comprar per tal de poder satisfer els nostres sentiments.

I la veritat, és una llàstima que avui dia l'objectiu de molta gent siguin només els diners. Està clar que per poder viure els necessites: menjar, casa, estudis...; fins i tot, són necessaris per poder curar una malaltia.

Crec que aquesta forma de vida sí que et permet tenir tot el que vols, sempre que tingui un preu, però moltes vegades el que vols és algú al costat amb qui poder parlar, una abraçada en moments de feblesa o una carícia o un petó, qualsevol cosa que demostris que importes a algú pel que ets i no pel que tens.

RAQUEL VIÑAU
2n BAT

EL NIVELL ACADÈMIC

És baix l'actual nivell acadèmic?

En primer lloc, he de reconèixer que per opinar sobre aquest tema no tinc un punt de vista prou ampli, perquè desconec el nivell acadèmic del passat i he d'examinar el meu nivell acadèmic, cosa que és complicada perquè encara no sé el que hauria de saber per a determinar-lo.

Sigui com sigui, expressaré la meva opinió a partir d'allò que sé. El que penso és que sí, que avui dia el nivell acadèmic és baix, perquè hi ha un nombre considerable d'alumnes que no aconsegueixen de superar l'ESO i que abandonen els estudis abans d'acabar la Secundària.

També hi ha dades estadístiques que confirmen que el nivell acadèmic dels alumnes que segueixen el nostre sistema educatiu és dels més baixos d'Europa. Personalment, he observat que hi ha alumnes que, en començar el Batxillerat, noten que hi ha un salt entre el que s'exigia a l'ESO i el que s'exigeix a Batxillerat, cosa que els ocasiona problemes d'aprenentatge. Crec que això passa perquè en els anys anteriors no han consolidat prou els coneixements. Particularment, he notat que durant l'ESO hauria d'haver obtingut més coneixements de matemàtiques.

A parer meu, la solució d'aquest problema seria que, des de ben petits, ens acostuméssim a treballar molt, cosa que representaria assolir un hàbit d'estudi sòlid; a més a més,

es garantirien uns coneixements bàsics que mai no s'oblidarien i ajudarien molt en els cursos següents.

Una altra qüestió que caldria canviar és el fet d'adaptar les classes, els continguts i els nivells als alumnes que no volen ser a l'ESO, perquè puguin aprovar-la encara que, de fet, això no ho aconsegueixin. Penso que quan els alumnes tenen catorze anys els cursos s'haurien de dividir; d'una banda, els que s'orientin als cicles formatius i, de l'altra, els que s'orientin al Batxillerat. Ara bé, considero que l'ensenyament hauria de continuar sent obligatori fins als setze anys.

JOEL VILANOVA
2n BAT

És a la cua el nostre nivell acadèmic?

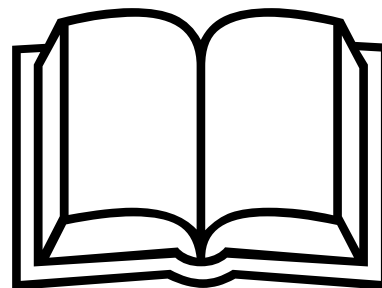
El nostre país és a la cua d'Europa (juntament amb Turquia, Portugal, Irlanda i Malta) pel que fa al nivell acadèmic. Països com Noruega o Croàcia arriben a un percentatge molt alt de persones que han superat l'ESO, mentre que el nostre país difícilment arriba a un 62%.

Mirant aquestes estadístiques podem arribar a la conclusió que el nivell acadèmic és bastant baix. Això pot ser a causa de l'organització actual de l'educació al nostre país i de la pèrdua de motivació i esforç per part de l'estudiant, ja que aquests no troben sentit en el que estan estudiant. Classes més pràctiques i menys teòriques podrien ser una possible solució.

L'ESO crec que està bé perquè ha

donat la possibilitat que tothom pugui estudiar fins als setze anys, però no es contempla l'opció d'aquells que no volen estudiar i preferirien treballar o passar directament a aprendre un ofici sense haver de carregar amb unes assignatures que no tenen res a veure amb els seus interessos o possibilitats, per això, quan es fan estadístiques comparant el nivell del nostre país amb el dels altres països europeus, aquests estudiants fan baixar molt la mitjana.

En un article que he trobat a Internet sobre aquest tema, escrit per Rita González, una professora d'ESO, diu el següent: "Hi ha un alt percentatge d'alumnes que no acaben l'ESO i els anys que se'ls ha forçat a anar a l'institut han perjudicat els seus companys i han fet la vida impossible a molts dels seus professors". Això corrobora en part l'explicació que he fet en el paràgraf anterior.



Per tant, com a estudiant penso: caldria canviar part del nostre sistema educatiu?

Informació extreta de:
<http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page?_pageid=1996,39140985&_dad=portal&_schema=PORTAL&screen=detailref&language=en&product=Yearlies_new_population&root=Yearlies_new_population/C/C3/C31/ir091>
<<http://www.sindicat.net/n.php?n=5585>>

NATÀLIA OLIVÉ
1r BAT

L'ESO i el nivell acadèmic

Constantment sento a dir que Espanya es caracteritza pel seu baix nivell acadèmic, com a conseqüència de l'ESO. L'ESO va ser implantada a principis dels anys 90. Aquesta fase és posterior a l'ensenyament primari i té com a objectiu que l'alumne desenvolupi les seves capacitats i habilitats generals en cinc àmbits de desenvolupament personal: l'adquisició de coneixements, el desenvolupament físic i la coordinació, l'àmbit afectiu, les relacions entre les persones i la inserció a la societat.

A Espanya es va decidir fer l'ESO perquè els joves estudiessin fins als 16 anys, i perquè poguessin acabar-la es va abaixar el nivell d'estudis, cosa que crec que fa que Espanya tingui un baix nivell acadèmic si es compara amb la resta d'Europa.

Els resultats d'aquesta fase de l'educació des de la seva implantació es poden considerar "discrets" ja que no s'ha tingut en compte l'opinió dels professors en la seva elaboració, sinó només la teoria dels pedagogs.

L'ESO és la fase d'ensenyament que es fa abans de continuar estudiant a l'educació postobligatòria –batxillerat o cicles mitjans–, o abans d'anar a treballar, tot i que hi ha molta gent que treballa sense tenir

l'ESO. Això no s'hauria de permetre perquè així la gent tindria un mínim de cultura.

Els que continuen estudiant opinen, en general, que el salt d'un nivell –l'ESO– a l'altre –el Batxillerat– és molt acusat i que el nivell d'exigència és molt més elevat. Per això, molts alumnes perden el ritme en començar, perquè no estan acostumats a tanta feina.

Jo crec que el baix nivell acadèmic es podria millorar canviant el sistema de l'ESO, és a dir, fent una nova reforma perquè està clar que aquesta ha fracassat.

ANNA OLLÉ
1r BAT

ELS ORDINADORS I ELS JOVES

Passen massa hores els joves davant de l'ordinador?

D'entrada, cal dir que, moltes vegades, els mateixos joves no són del tot conscients que passen massa hores davant l'ordinador. I sense adonar-se'n, de mica en mica van malgastant més temps davant d'un aparell que "gairebé no els deixa viure". Perquè, al cap i a la fi, sembla que l'ordinador s'hagi dissenyat únicament i exclusivament per a l'entreteniment dels joves. És el cas de programes com el Messenger o el mateix Internet, que són els que prenen tant de temps als joves.

D'altra banda, l'ordinador també pot servir com a font d'informació, no només per als estudiants, sinó també per a totes aquelles persones que el vulguin utilitzar. En aquest sentit, l'or-

dinador és un mitjà més de comunicació amb el món.

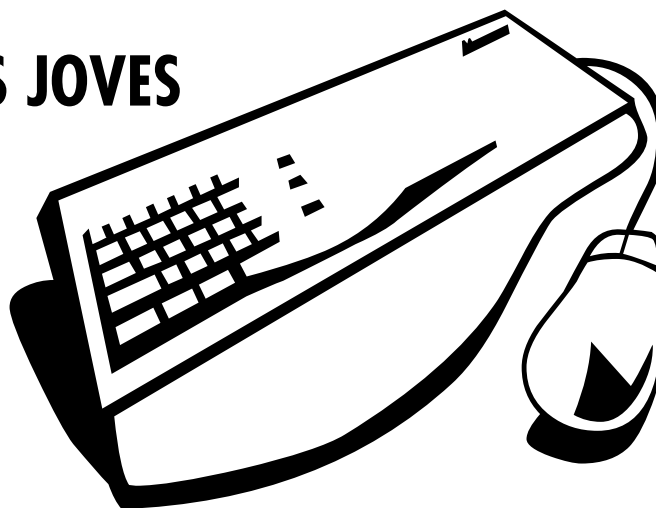
Un cop dit això, endinsem-nos en la part que fa referència al nivell acadèmic. L'ordinador pot ser molt útil per als joves estudiants que en fan un ús adequat a l'hora de buscar informació, de fer treballs... Perquè cada vegada són més les escoles i instituts que, a través de l'ordinador, van introduint de mica en mica els alumnes en aquest món tan complicat de la informàtica.

En definitiva, i segons la meva

opinió, l'ordinador és útil quan de debò és necessari. També es pot utilitzar com una eina d'entreteniment, però sempre sense abusar-ne, sense arribar a cap extrem.

Per concloure direm que cada vegada hi ha més famílies que tenen ordinador, i potser ho veuríem com una cosa més positiva que negativa si intentéssim fer-ne un ús racional.

LAURA ANDREU
1r BAT



Utilitat i addicció

Actualment un 90% de la població té un ordinador a casa i un tant per cent bastant elevat també té Internet. Aquestes tecnologies sovint són molt útils i et faciliten bastant la vida; això sí, sempre que en facis un bon ús.

Amb els nous programes que surten al mercat, o senzillament els que hi ha per Internet i que et pots descarregar gratuïtament, es poden fer mil coses diferents, i la població jove s'hi

està adaptant molt ràpidament.

Alguns d'aquests programes, com els xats, els jocs en línia o, senzillament, els jocs de sempre, poden arribar a convertir-se en una droga per a molta gent. Al Japó, per exemple, hi ha molts casos de joves que s'han tornat addictes a aquests aparells. Són joves que estan tot el dia davant l'ordinador i que no surten ni de la seva habitació.

Aquí encara no hem arribat a aquest extrem, però potser hi arribarem. Molta gent s'arriba a passar

molíssimes hores davant de l'ordinador xatejant, jugant...

Molts programes són útils per poder parlar de manera instantània amb persones que estan a l'altra punta de món, però aquest fet de vegades provoca que la gent estigui hores i hores davant l'ordinador. I hi ha el perill que això comporti deixar de banda la vida social i fins i tot els estudis.

MONTSERRAT GIRÓ
2n BAT

Les hores que passem davant l'ordinador

Actualment, totes les llars —o quasi totes— disposen d'ordinador, ja sigui el típic ordinador de tota la vida o el portàtil. L'ordinador té molts usos i molt diversos, entre d'altres et permet de fer un treball endreçat, escoltar música, jugar, mirar una pel·lícula, buscar

informació per Internet, xatejar i un llarg etcètera.

Però realment és tan necessari passar tantes hores davant l'ordinador? Hi ha persones que s'hi passen moltes hores diàriament, N'hi ha que és perquè ho necessiten per treballar, però n'hi ha que només és per jugar, xatejar, etc.

Passar-se temps davant de l'ordinador no és necessàriament dolent, ja que pot ser útil i distret. Però és com tot; una mica pot ser bo i són els excessos els que fan mal. Et pots pas-

sar una hora o dues diàries davant l'ordinador, però si te n'hi passes vuit o deu és excessiu, i el més segur és que presentis algun tipus de dependència, com les persones que es passen hores i hores jugant sense adonar-se que hi estan realment enganxades. Crec que s'hauria de vigilar en aquests casos ja que pot comportar problemes de relació amb la gent.

ORIOl FERRÉ
2n BAT

JA TENS BIGOTI?

El mot *bigoti* té una etimologia molt curiosa: quan el regne d'Espanya va passar a les mans de Carles I d'Espanya i V d'Alemanya, la Península es va omplir de soldats alemanys procedents del Sacre Imperi Romanogermànic, els quals tenien el costum de saludar amb el dit situat a la zona compresa entre el llavi superior i el nas, tot cridant *Bei Gott!* (Per Déu!), expressió que es va interpretar com el nom dels pèls que neixen en aquesta zona del cos.

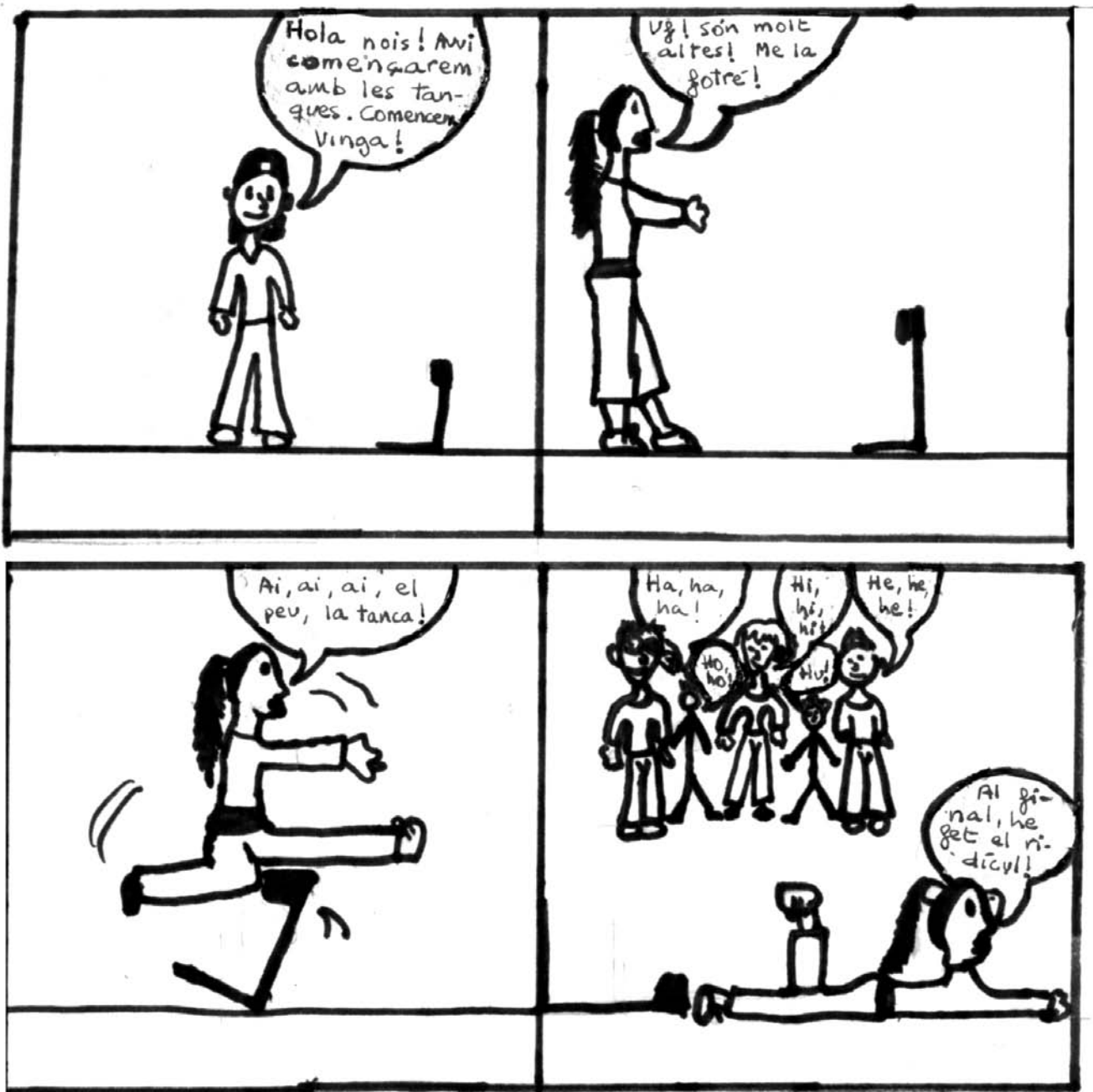
Bei Gott! Encara no t'has afaitat?

ALUMNES DEL CV PARAULES, PARAULES
4t ESO



Un clàssic dels homes amb mostatxo:
el reporter amb bigoti

LA CAIGUDA



SARAY TRAVÉ
1r ESO

ELS COLORS DE LA DIVERSITAT

Els professors responsables de l'Aula de Diversitat hem endegat el projecte *Els colors de la diversitat* amb els alumnes de 1r cicle d'ESO que hi assisteixen. L'esmentat projecte l'hem presentat a la darrera convocatòria dels Premis Baldri Reixac.

El títol d'aquest projecte, *Els colors de la diversitat*, s'explica precisament per la diversitat que envolta aquest espai del nostre centre (l'Aula de Diversitat), per la riquesa que implica la varietat de l'origen dels nostres alumnes i també, és clar, pel ventall divers d'activitats que fem en aquesta aula dins cada una de les àrees que hi impartim.

L'espai de l'Aula de Diversitat és un escenari on conflueixen aquells alumnes del centre que tenen dificultats per a seguir el currículum a l'aula ordinària. Per a ells, doncs, confeïm un horari paral·lel –en què figuren les àrees de Llengua Catalana, Llengua Castellana, Llengua Anglesa, Ciències Naturals, Socials, Matemàtiques, Tecnologia, i Visual i Plàstica– amb la intenció que puguin seguir acadèmicament una adequació curricular adaptada a les seves necessitats. Des de l'Aula de Diversitat portem el pes del currículum, però no cal dir que aquests alumnes pertanyen a una tutoria ordinària i, per tant, entenent que no podem deixar de banda l'aspecte socialitzador de l'ensenyament, assisteixen amb la resta d'alumnat a les classes d'Educació Física, Música, crèdits variables, etc.

L'Aula d'Atenció a la Diversitat és un lloc molt acollidor, preparat per a les necessitats dels nostres alumnes. Hi poden treballar en grups i interactuar entre ells. Tenen a la seva disposició una colla de materials per a l'aprenentatge pràctic. Hi ha l'espai d'informàtica. Hi poden deixar els lli-



bres de text, les llibretes... i, evidentment, hi ha unes normes de convivència perquè hi hagi un bon clima de treball. Aquests aspectes afavoreixen l'aprenentatge dels alumnes, ja que el ritme de treball és més distès que no pas el de l'aula ordinària; la vesant temporal és més relaxada i procurem de donar-los una atenció més individualitzada, ja que, en cada sessió de treball, som dos professors a l'aula per a poder atendre amb més qualitat les demandes dels nostres alumnes.

Som conscients que qualsevol activitat duta a terme dins una aula és interessant i digna de tots els mèrits. Per això, sense treure importància a cap de les accions que s'esdevenen diàriament en els centres d'ensenyament, nosaltres creiem que aquest projecte que hem dut a terme –*Els colors de la diversitat*– ha de ser valorat en la mesura de les capacitats

dels nostres alumnes. No hem buscat en cap moment la perfecció, sinó un aprenentatge significatiu i motivador, que reflectís exactament la tasca inclusiva i aglutinadora que fem dia a dia.

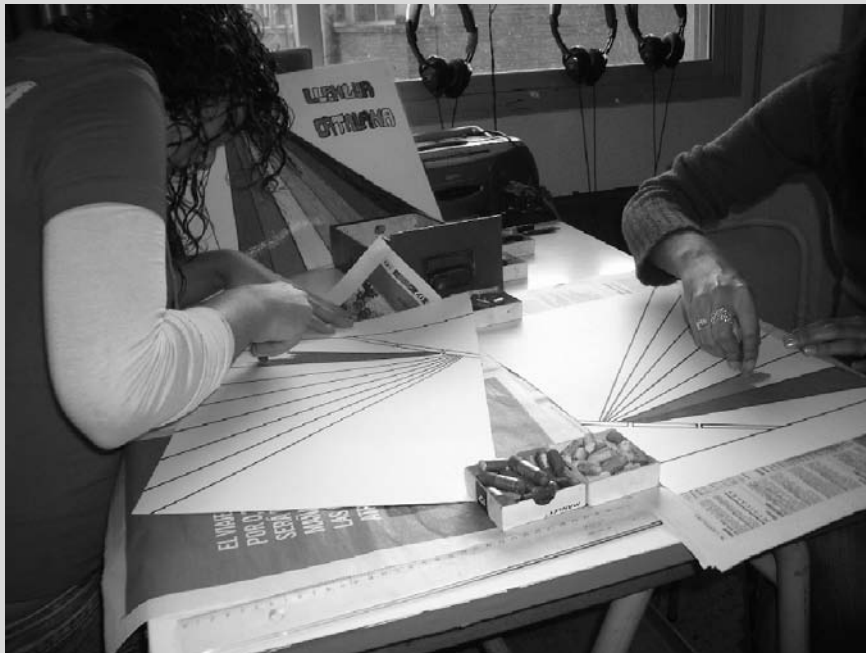
TERESA MORALES



Treballem d'una altra manera

Ami m'ha agradat molt d'intervenir en el treball que hem presentat als Premis Baldri Reixac. M'ha agradat perquè hem canviat la manera d'estudiar. No hem fet servir tant els llibres i, en canvi, hem fet molts exercicis i moltes activitats. Estaria bé que féssim un taller d'aquest tipus un cop a la setmana i penso també que podríem fer un mural amb tot allò que treballem de cada tema. Així aprendríem i no ens avorriríem tant amb els llibres de text. En resum, ha estat una experiència interessant.

RAQUEL ZURITA
2n ESO



Personalment em va agradar moltíssim treballar d'aquesta manera, perquè vaig aprendre moltes coses dels colors. A cada assignatura treballàvem diferents temes sobre els colors. A Anglès vam fer una fruitera amb els noms de les fruites; a Tecnologia vam fer un treball sobre els vitralls; a Matemàtiques vam fer els números de colors; i, per últim, a Català vam fer poemes, contes sobre els colors... Vam treballar en grup i això és molt important, perquè tothom aporta idees diferents.

ELISABET AGUILAR
2n ESO

ESCOLES VERDES

Enguany l'IES Jaume Huguet ha obtingut el distintiu d'Escola Verda que concedeixen el Departament d'Educació i el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya

Què són les Escoles Verdes i quins són els seus objectius

El Programa d'Escoles Verdes té com a objectiu fonamental ambientalitzar els centres educatius en diferents àmbits (curricular, gestió interna i participació en projectes locals), amb la finalitat de contribuir a la millora del medi ambient.

Però, què cal fer per rebre el distintiu d'Escola Verda? En primer lloc, el centre ha de fer una auditoria o diagnòstic ambiental, és a dir, ha d'analitzar quines mancances mediambientals té. Un cop fet el diagnòstic, cal redactar un Pla de cohesió ambiental, una mena de full de ruta que marca els objectius que es volen assolir per tal de ser, finalment, una Escola Verda.

Un cop atorgat el distintiu cal continuar realitzant un Pla d'acció per poder renovar el distintiu d'Escola Verda cada dos anys. Periòdicament tenen lloc en diversos indrets de Catalunya els Fòrums d'Escoles Verdes, unes trobades d'intercanvi d'experiències de totes les escoles adherides al Programa. Aquest programa incorpora criteris ambientals en el currículum i en la gestió interna del centre, així com la participació en la millora ambiental de l'entorn.

El projecte pretén:

- Facilitar als centres la incorporació de la dimensió ambiental tant en la seva gestió com en el currículum.

- Identificar, dins del conjunt del país, els centres compromesos en la pròpia millora ambiental i, per tant, en la del seu entorn.

Què significa ser una Escola Verda?

Ser una Escola Verda vol dir ser una escola que té en compte l'entorn, que procura no malgastar recursos, i que ajuda a prendre consciència de la necessitat de fer un món més sostenible.

Per aconseguir-ho volem fomentar una major implicació dels alumnes i professors en la conservació del medi ambient, propiciant diferents activitats dins el centre encaminades a la conscienciació col·lectiva dels mem-

bres de la comunitat educativa del nostre institut.

L'IES Jaume Huguet, Escola Verda

Dos professors del Departament de Ciències Experimentals del nostre institut hem participat durant el curs 2006/07 en el seminari de formació en Escoles Verdes que es va dur a terme al CRP de l'Alt Camp. En aquest seminari participem tots els centres amb el distintiu d'Escola Verda de la nostra comarca, i el que es pretén és unificar esforços i fer, si cal, propostes conjuntes.

Al llarg del curs s'han realitzat a l'institut tot un seguit d'activitats inscrites en el marc del Programa d'Escoles Verdes.



Taller de safates de paper

Què hem fet durant el curs 2006/07 a l'Institut?

Reprendre les tasques engegades el curs passat:

Difusió del projecte:

- Cartellera sobre el Projecte d'Escoles Verdes
- Cartells per informar dels diferents reciclatges que realitzem a l'Institut: recollida de tòners, de piles, de plàstics...
- Senyalització dels llocs de recollida selectiva (de tòners, de piles, de plàstics...) amb cartells que identifiquen el tipus de recollida selectiva que es fa i els beneficis mediambientals que suposa el reciclatge d'aquest material
- Murals sobre l'estalvi d'aigua i sobre els envasos

Dotació de recursos per facilitar el reciclatge. Revisió d'instal·lacions:

- Posar contenidors de paper a cada classe:
- Recollida selectiva :
 - vidre als laboratoris
 - residus metàl·lics del taller de mecanització
 - piles
 - tòners
 - llaunes
 - paper
- Revisió de les aixetes dels laboratoris

Activitats de formació i conscienciació:

- Preparar un taller de safates de paper.
- Reduir el consum de paper potenciant-ne la reutilització. Està previst posar a cada classe unes safates amb paper que pugui ser reutilitzat per escriure.
- Promoure entre el professorat l'ús



Taller de compostatge

dels correus electrònics com a eina de comunicació, afavorint així l'estalvi de paper.

- Recomanar la utilització del paper per les dues cares.
- Participar en el taller de compostatge, impulsat per l'Ajuntament



Sortida a la Garrotxa

de Valls, i manteniment del compostador.

Els alumnes de 2n d'ESO són els encarregats de recollir els residus orgànics del menjador escolar i de dipositar-los al compostador alhora que els barregen amb residus de matèria seca (restes de poda).

- Programar crèdits variables sobre:
 - Els nostres boscos
 - Els problemes del medi ambient
 - Descoberta naturalística del Torrent del Sant Pou.
- Fer una sortida a la Garrotxa: Fageda d'en Jordà, Castellfollit de la Roca i al volcà de Santa Margarida
- Participar en la recollida selectiva que ens proposa el Memorial Josep Ramon López. El tema proposat enguany va ser la recollida de bombetes.
- Passar DVDs, que tractin la problemàtica mediambiental, com ara *Una veritat incòmoda* d'Al Gore.

Participació en projectes i fòrums:

- Teatre sobre la problemàtica mediambiental:

El 27 de setembre de 2006, els alumnes de 1r d'ESO del nostre institut, van anar al teatre a veure l'obra: *Igrigor, la Terra s'escalfa*. En la redacció d'aquesta obra ha col·laborat el Departament de Medi Ambient i Habitatge.

El canvi climàtic és un dels problemes ambientals més greus que hi ha actualment en el planeta, és per això que des del Departament de Ciències de l'Institut, volem contribuir-hi, perquè tothom prengui consciència de les conseqüències nefastes que es deriven del canvi climàtic.

L'objectiu de l'obra és conèixer de manera planera i divertida:

- Què és el canvi climàtic
- Quines accions incideixen més en el canvi climàtic
- Què podem fer per contribuir a frenar-lo .

- Participació en el Fòrum d'Escoles Verdes a Santes Creus, en el qual vam presentar la nostra experiència del curs passat sobre la senyalització de les plantes del jardí i es va exposar un dels murals que vam fer sobre l'energia, amb el lema "**PER QUÈ + ENERGIA SI - ÉS MILLOR?**".

Val a dir que es va fer una reflexió conjunta i profunda de la qual se'n van extreure algunes conclusions:

- En relació al medi ambient, el que jo faig també és important
- A l'escola podem crear consciència de respecte i millora, si volem que aquest planeta continuï viu

I ara et volem fer una pregunta, i tu, què fas?

- Participació en l'activitat "L'or blau" d'Intermón Oxfam Enguany, en el marc de l'àrea de Religió, hem treballat els valors amb una metodologia i un tema molt concrets: l'aigua i la seva escassetat. Hem plantejat quatre conflictes d'interessos concrets on els diversos implicats demanaven l'aigua disponible i els alumnes havien de trobar solucions possibles i formes de repartir aquesta aigua intentant establir el millor criteri i el més just.

Aquesta activitat ha estat dissenyada per IO (Intermón Oxfam) per ser treballada durant el present curs i s'hi podien inscriure centres d'arreu del món. Els nostres grups de primer han format part d'un grup de treball amb alumnes d'altres centres de Catalunya, de la resta de l'Estat i d'Itàlia.

Aquesta activitat s'ha realitzat emprant els mitjans TIC però nosaltres, a l'aula, hem incorporat algunes activitats més de consolidació, com per exemple, plantejar als alumnes el repte d'elaborar una redacció on es reflectís el conflicte actual amb l'aigua. Després d'aquest article us n'oferim una mostra.

- S'està treballant juntament amb la casa d'oficis en el disseny d'unes papereres per a la recollida selectiva de llaunes, paper i material de rebuig.

Ens falta encara desenvolupar el comitè ambiental i les tasques que ha de desenvolupar en el centre; cal, doncs, posar fil a l'agulla.

Des d'aquí us encoratgem a participar i a contribuir diàriament en la lluita per aconseguir millorar el medi ambient, ja que ens cal la suma de tots els esforços:

Pel medi ambient, el que tu fas també és important!

FÀTIMA LLADÓ I JORDI Tuset



Estudi de l'impacte medioambiental

L'AIGUA I LA SEVA ESCASSETAT (INTERMÓN OXFAM)

L'alumna Georgina Canela, en escriure la seva redacció sobre "L'or blau", donà vida a una gota d'aigua. L'autora ens vol convèncer que l'escassetat d'H₂O és un problema terrible, el qual hauríem de mirar de solucionar.

L'aigua és vida

L'aigua és molt important per a l'ésser humà. Sense aigua no podríem viure. Els qui estudien l'espai, sempre que volen saber si hi ha vida en algun planeta, busquen que hi hagi aigua. Es preveu que la pròxima guerra es produirà perquè els països es barallaran per la manca d'aigua.

Uix! No m'he presentat! Em dic Fluc i sóc una goteta d'aigua.

Les meves companyes i jo estem molt preocupades. Nosaltres vivim al Pol Nord i sabem que les temperatures cada cop són més altes i que, per això, els pols es van desgelant de mica en mica i que el nivell de l'aigua cada cop és més alt. Conseqüentment, els pobles costaners, d'aquí a uns quants anys, no existiran; i això és molt preocupant. Cal que actuem ràpidament per a solucionar aquest problema. Si l'aigua s'acaba, no podreu beure, ni banyar-vos a la piscina ni a la platja, ni dutxar-vos...

Nosaltres, les gotetes d'aigua, hem hagut de passar moltes aventures. Hem viatjat del Pol Nord a Catalunya, concretament a Tarragona, amb la finalitat que els humans reaccionin, que algú ens entengui quan parlem, perquè els puguem explicar aquest problema de la manca d'aigua.

Una de les nostres aventures s'inicià una tarda. Érem dins una mena de tub quan, de sobte, sentírem una forta pressió. Tot d'una sortírem disparades cap a un recipient ple de plats i gots. Ens vam adonar que havíem anat a parar en una casa d'humans. Era el moment d'actuar.

Per sort, els esquixos van caure



fora del recipient perquè, si no, ja ens vèiem totes plenes de sabó. De cop i volta, ens adonarem que una noia passava per allí i intentàrem que es fixés en nosaltres, però no hi havia manera. Aquella noia semblava una mica trista i ens vam preocupar per ella.

A la tarda, quan la noia de cara trista es feia el berenar, nosaltres no paràvem de fer soroll i de xerrar entre nosaltres. La vaig mirar durant uns instants i semblava que ens escoltés, com si ens hagués sentit. Vaig fer callar totes les meves companyes gotes i els vaig dir que m'havia semblat que ens escoltava. Immediatament vam començar a cridar: "Ei! Aquí! Som les gotes de l'aigua de la pica, ei!"

La noia va girar-se cap a nosaltres i vam veure que s'havia adonat de la nostra presència. Hi parlàrem durant molta estona. Li vam dir que era molt important que ens escoltés i que ens

ajudés, que els humans teníeu un problema molt greu. Li ho vam explicar tot, és a dir que la situació era insostenible, que els humans no tenien cura d'estalviar aigua, que els pols s'estaven desgelant i que ben aviat hi hauria problemes amb l'aigua. Aquesta noia i els seus companys de classe van convocar tots els mitjans de comunicació al seu institut i van demanar, als amics i a la família, que estalviessin l'aigua, que tanquessin l'aixeta en rentar-se les dents, etc. I gràcies a aquesta noia, s'ha pogut solucionar el problema de l'escassetat de l'aigua.

Bé, us deixo, que les meves amigues i jo hem d'anar a regar els geranis de l'àvia!

GEORGINA CANELA
1r ESO

ORGANITZACIÓ I EQUIPS DE TREBALL A L'EMPRESA

El dia 24 de gener, el senyor Jordi Bigorra, Electromechanical Technology Manager de LEAR, féu una xerrada d'allò més interessant per als alumnes dels Cicles Formatius de Grau Superior (CFGS) que cursem estudis a l'IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball.

El senyor Bigorra ens va explicar com és l'empresa LEAR per dins i per fora; a què es dedica, els productes que comercialitza, com s'organitzen els treballadors, com es creen els equips de treball, etc.

Els productes que fabrica l'empresa LEAR són aquests: l'electrònica del vehicle (concretament el tancament centralitzat del cotxe), l'elevallunes, els intermitents i el volum de la ràdio. I encara altres productes de radiofreqüència com, per exemple, els comandaments a distància, els terminals de bateria, etc.

Perquè ens féssim una idea de les característiques de l'empresa LEAR, el senyor Bigorra comentà que té més de 42.000 treballadors, 44 empreses i 3 centres tecnològics, i que és present en disset països del món; que els beneficis de les vendes superen els 3.000 milions de dòlars; que a Valls hi ha el centre d'operacions, i que té centres de producció a Alemanya. Concretament, a Kronach fabriquen els amplificadors d'àudio i de televisió, i també a Alemanya, però a Remscheid, s'hi fabriquen els terminals i els connectors de l'automòbil. A Valls s'hi fabriquen –prosseguia el conferenciant– les caixes per a vehicles i els *body* electrònics, que són una espècie de xips.

LEAR és un fabricant de primer nivell. Disposa d'un organigrama mundial, tenint en compte que té representants al Japó, a Alemanya i a Amèrica, tots distribuïts i ben organitzats.



LEAR utilitza una estructuració –explicava el senyor Bigorra– de tipus horitzontal i vertical, en el sentit que els equips de treball són els motors dels projectes i tenen uns objectius clars, on el factor humà és l'ànima de qualsevol equip de treball. També va manifestar que hi ha elements que condicionen el tipus d'equip de treball, com ara el lloc, el temps i la durada.

Referent a les funcions dels equips de treball explicava que normalment desenvolupen una tasca amb el mateix objectiu. Els membres de l'equip col·laboren els uns amb els altres mirant de complementar-se. La funció del supervisor –especificava– és clau i determinant a l'hora de desglossar les tasques i de definir les metes perquè l'equip les dugui a terme. És el responsable de fer-ne el seguiment i de valorar les situacions com a grup. Va destacar també els beneficis que produeix el fet de treballar en grup o en equip, ja que treballar d'aquesta manera genera satisfaccions i necessitats de grup i, indi-

vidualment, crea un sentiment de pertinença al grup.

Tenir un equip de treball no és una tasca fàcil –advertia–, ja que el personal es troba repartit per diferents punts de la geografia mundial, cosa que comporta una gran tasca de planificació. S'ha de tenir sempre en compte que els recursos d'una empresa, sigui del tipus que sigui, són recursos limitats i s'han d'ajustar al mercat. Perquè això sigui possible cal realitzar una bona planificació, executar i actuar i verificar, avaluar i controlar la feina feta.

El senyor Bigorra encara explicava que l'empresa LEAR convida els seus treballadors a traslladar-se fora de Catalunya perquè facin de vincle amb el client.

Finalment, pel que fa a l'organització dels treballadors, comentava que per a poder crear un equip de treball guanyador cal tenir unes expectatives clares, un compromís amb l'equip, una actitud i aptitud, una competència, un control, una col·laboració, la comunicació com a

eina bàsica, ser innovador i creatiu i, al mateix temps, ser sensible als canvis del mercat.

La xerrada que ens oferí el senyor Jordi Bigorra ens va servir per a ampliar els nostres coneixements relacionats amb la matèria estudiada Relacions en l'Àmbit de Treball. No cal dir que ens agradaria de poder

posar en pràctica els nostres coneixements en una empresa com LEAR.

En nom de tots els companys de CFGS agraïm la visita del senyor Jordi Bigorra. Esperem poder tornar a comptar-hi l'any vinent, ja que la xerrada va ésser molt interessant i profitosa. Celebrem, en aquest sentit, l'encert dels professors del departa-

ment de Formació i Orientació Laboral a organitzar-la.

MARC AYBAR CARRERAS
Alumne de Relacions en l'Àmbit de Treball
1r CFGS de Desenvolupament de Projectes Mecànics



RAQUEL LORENZO
3r ESO

VISITA AL CENTRE D'INICIATIVES EMPRESARIALS

El·ls alumnes dels CFGM de 1r d'Equips i Instal·lacions Electrotècniques, de 2n de Mecanització i de 2n d'Explotació de Sistemes Informàtics del nostre centre van visitar, els dies 10 de novembre i 13 de desembre respectivament, el Centre d'Iniciatives Empresariales (CIE) urbà, que pertany a l'Institut Municipal de Promoció Econòmica. Aquesta visita la programaren conjuntament i coordinada el departament de Formació i Orientació Laboral i el crèdit de Gestió i Comercialització en la petita empresa i comptaren amb la col·laboració de l'Ajuntament de Valls.

Abans d'iniciar la visita, la senyora Margarida Garcia Inglès, Tècnica/Coordinadora del CIE ens va fer una xerrada en què explicà que el CIE és un equipament que facilita a les empreses emprenedores, tant de Valls com de fora, la instal·lació del seu projecte empresarial, de forma temporal, a la nostra ciutat, en un espai completament equipat i amb els serveis necessaris. Per això, el CIE compta amb un CIE Urbà, ubicat a la Muralla de Sant Antoni número 8 i amb un altre, el CIE Industrial, situat a la carretera del Pla, al mateix Polígon Industrial. També ofereix assessorament i suport a les empreses que ja han consolidat la seva existència.

Cal destacar que cada empresa disposa d'un espai propi i d'uns espais compartits, cosa que permet oferir uns serveis de qualitat als clients. Quan una persona inicia un negoci, li resulta molt atractiu i beneficiós el fet de poder compartir aquests serveis, perquè així pot reduir moltes despeses.

El CIE, conegut per tothom com Viver d'empreses, l'ocupen persones que han decidit crear la seva pròpia

empresa, professionals independents, grups d'emprenedors que tenen com a objectiu constituir una societat i fins i tot persones universitàries o tècnics de formació professional que han volgut iniciar una activitat empresarial o professional.

La senyora Garcia Inglès va comentar encara que l'objectiu del CIE és fomentar la creació de noves empreses, per tal que s'impliquin i participin en l'economia de Valls, entre altres coses.

Va animar els joves a tenir iniciatives, a crear projectes empresarials i a crear la pròpia empresa. Destacà que el més important és tenir una bona idea que, si pot ser, manifesti un factor diferenciador respecte de les existents. Afegí que el CIE posa a l'abast dels joves assessorament

empresarial, laboral i fiscal; cursos de formació d'aprenentatge, i preparació per a dur a terme el projecte proposat.

Finalment va manifestar que, quan tinguéssim una bona idea, calia ordenar-la en un Pla d'Empresa i que el mateix CIE s'encarregaria d'assessorar-nos i d'avaluar-lo per tal que fos al més fiable possible.

Ha estat una visita que ha valgut la pena.

JAVIER MOYANO
Alumne del CFGM Equips i Instal·lacions Electrotècniques



INFOCICLES

La família professional d'Informàtica amb Cisco i Microsoft

A ctualment el nostre centre pertany a Cisco Networking Academy, és Microsoft IT Academy Program i també pertany a la Microsoft Academic Alliance. Com a Cisco Networking Academy, el Departament d'Informàtica permet que tots els alumnes es puguin formar en les darreres tecnologies dins el món de les xarxes, comptant amb la tecnologia del fabricant més important d'equipaments de xarxa i amb els mateixos professors de l'Institut Jaume Huguet certificats com a Cisco Networking Academic Instructors. Alhora, els alumnes obtenen, en acabar el cicle, els certificats professionals de Certified Cisco Networking (CCNA), que garanteixen l'acreditació, en el món empresarial, dels coneixements sobre xarxes, configuració d'encaminadors (*router*), administració de xarxes sense fils, configuració de tallafocs, VPNs i altres infraestructures d'altres prestacions. Gràcies a aquest acord amb Cisco, el centre disposa de diversos encaminadors, equips sense fils, commutadors (*switch*) i concentradors (*hub*) per a realitzar les pràctiques de laboratori.

L'IES Jaume Huguet, paral·lelament, ha endegat amb els alumnes d'Administració de Sistemes Informàtics els controls per tal d'obtenir les certificacions oficials de Microsoft®, MOC (Microsoft Official Curriculum). Gràcies a aquest acord, el nostre centre, aquest any, és membre de la Microsoft Academic Alliance, cosa que permet que tots els alumnes del Departament d'Informàtica gaudeixin de llicències gratuïtes per a tot el software de Microsoft (Windows Xp, Windows Vista, Visual Studio, etc...) De cara al pròxim curs, s'està estudiant la possibilitat d'oferir aquestes llicències a la resta de membres de la comunitat educativa.



Tallers amb equipament CISCO i programari Microsoft

El Carnet d'Instal·lador Electricista es pot obtenir a l'IES Jaume Huguet



La família professional d'Electricitat del nostre institut ha adaptat els continguts del Cicle Formatiu de Grau Mitjà d'Instal·lacions Electrotècniques (desenvolupant les instruccions del Reglament Electrotècnic de Baixa Tensió) a tres crèdits de 1r i 2n curs del cicle. Això dóna dret, als alumnes que hagin acabat i aprovat el cicle d'Instal·lacions Electrotècniques, a obtenir directament el Certificat de Qualificació en Baixa Tensió, categoria bàsica, amb el qual podran obtenir directament el Carnet d'Instal·lador Electricista en baixa tensió, sense haver de fer cap curs ni superar cap prova al Departament d'Indústria.

El Carnet d'Instal·lador és obligatori per a l'exercici de la professió d'instal·lador electricista, ja sigui per a donar d'alta instal·lacions domèstiques o industrials que faci el mateix electricista, ja sigui per a fer ampliacions i reformes d'instal·lacions ja existents.

Ja hi ha alumnes que disposen d'aquest Certificat de Qualificació en Baixa Tensió, alumnes que van acabar el curs 2005-2006. I actualment hi ha deu alumnes que el podran obtenir en acabar aquest curs acadèmic.

Els preparen el seu futur des de l'IES Jaume Huguet alumnes de 2n curs del CFGS d'Administració i Finances

Els dinou alumnes del CFGS d'Administració i Finances han estat valorant les possibilitats que se'ls han obert o que pensen que se'ls obriran pel fet d'haver cursat aquest cicle de grau superior. La conclusió més generalitzada, ja que alguns d'ells ja estan immersos en el món del treball, és el convenciment que tenen possibilitats d'accedir a un lloc de treball més ben remunerat i de més responsabilitat. Durant els dos cursos del cicle han rebut una formació teòrica i molt pràctica sobre situacions amb què es poden trobar en la vida laboral real. Aquesta preparació els permet afrontar les dificultats existents d'una manera més àgil i més eficaç.

Una altra de les sortides que ofereixen els CFGS, en general, i també el d'Administració i Finances, en particular, és l'accés a les diplomatures universitàries o enginyeries tècniques. Aquest curs hi ha tres alumnes del grup que hi volen accedir. S'han decantat per Ciències Empresarials i per Magisteri d'Educació Física. Creuen que en aquestes carreres hi haurà matèries que els seran familiars, i que això els facilitarà la integració en l'estudi d'una carrera universitària. Altres alumnes opten per quedar-se en el lloc que han ocupat durant la realització de les pràctiques del cicle, ja que les empreses col·laboradores són de certa anomenada i sovint tenen dificultats per a trobar personal qualificat.



Fabricació Mecànica oferirà quatre cicles formatius per al curs 2007-08

El Cicle Formatiu de Grau Mitjà de Soldadura i Caldereria s'oferirà, per primera vegada, el curs vinent al nostre institut. El cicle, que té una durada de 2.000 hores, es podrà cursar en dos anys acadèmics, íntegrament aquí, a l'IES Jaume Huguet. Paral·lelament, i gràcies a les mesures flexibilitzadores de la Formació Professional impulsades pel Govern de la Generalitat, el futur alumne, cursant un any acadèmic addicional, després d'haver obtingut el Títol de Tècnic

en Soldadura i Caldereria, podrà obtenir la titulació de Tècnic en Mecanització. És el que popularment es coneix com 3x2, dos cicles de dos anys en un total de tan sols tres cursos, que condueixen igualment a obtenir les dues titulacions. L'opció inversa també és possible. L'alumne pot cursar primer els dos cursos del Cicle de Grau Mitjà de Tècnic en Mecanització i addicionalment, el curs següent, obtindria la titulació de Tècnic en Soldadura i Caldereria. Cal remarcar que, amb l'organització curricular que ofereix l'Institut Jaume Huguet, el tercer curs és opcional i que, en cas de superar els dos primers cursos, l'alumne ja obté la titulació per la qual s'havia decantat inicialment. D'aquesta manera, els nostres joves es podran integrar en un ventall més ampli d'empreses de la ciutat, cosa que garantirà encara més la plena ocupació en aquesta branca de la formació professional de grau mitjà. S'han invertit prop de 30.000 € per a implantar aquest nou cicle al nostre institut. Aquesta nova iniciativa ha estat fruit de la bona acollida que ha tingut la iniciativa implantada, ja aquest curs, a la formació professional de grau superior, en la forma del 3x2, en els cicles formatius de Desenvolupament de Projectes Mecànics i de Manteniment d'Equips Industrials, que es continuaran oferint de cara al curs vinent.



LA FUNDACIÓ ANESPRO INFORMA

En el marc de les relacions escola-empresa, la Fundació ANESPRO gestiona els convenis de pràctiques dels alumnes de cicles formatius del nostre institut, i així facilita la seva inserció al món laboral un cop finalitzada la formació acadèmica a l'IES Jaume Huguet. Aquest any, ANESPRO ha gestionat un total de 92 convenis de pràctiques, pròrrogues incloses. Aquests convenis s'han realitzat als centres de treball de 81 empreses col·laboradores, de Valls i de la comarca. En relació amb els cicles formatius que impartim al nostre centre, la distribució ha estat la següent: CFGM Equips i Instal·lacions Electrotècniques, 7; CFGM Mecanització, 14; CFGM Explotació de Sistemes Informàtics, 15; CFGM Gestió Administrativa, 19; CFGM Comerç, 7; CFGS Administració de Sistemes Informàtics, 5; CFGS Desenvolupament de Projectes Mecànics, 6; CFGS Sistemes de Regulació i Control Automàtics, 4, i CFGS Administració i Finances, 15.

Des de l'any 1994, quan el nostre institut i la Cambra de Comerç i Indústria de Valls van crear la Fundació ANESPRO, Fundació Antiga Escola Professional de Valls, han estat moltes les empreses que han permès que els alumnes fessin pràctiques a les seves instal·lacions amb l'objectiu de facilitar la posterior inserció dels estudiants en el món laboral. En aquesta línia, el Patronat de la Fundació ANESPRO va instituir, fa dotze anys, un premi anual de reconeixement a les empreses per la seva tasca de col·laboració amb l'IES Jaume Huguet. La Comissió de Formació i Reciclatge de la Fundació ha acordat, aquest any, atorgar aquest guardó a l'empresa Cossetània Edicions-Imatge 9, SL, de Valls, perquè ja fa molts anys que participa de forma regular i continuada en els convenis de pràctiques de l'IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball de Valls i, a més, en comparteix el sentit i facilita la posterior inserció laboral dels alumnes.

Tal com ja hem dit anteriorment (vegeu p. 13), la Fundació promou la concessió de beques d'estudi; enguany l'acte de lliurament va tenir lloc en el marc de l'acte oficial de lliurament de la certificació ISO.

La Fundació també organitza cursos de formació subvencionats pel Departament de Treball i pel Fons Social Europeu. Aquest any s'han realitzat els cursos següents: Operador de Màquines Eines, de 459 hores, des del mes de setembre fins al desembre, i Dependent/a de Comerç, de 249 hores, de novembre a desembre.



L'IES JAUME HUGUET AL XX ANIVERSARI D'AJUTS PER A L'APRENTATGE ACTIU D'IDIOMES

El passat 29 d'abril, el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya va celebrar, a Barcelona, el XXè aniversari de la concessió d'ajuts per a l'aprenentatge actiu d'idiomes. L'acte va tenir lloc en l'impressionant escenari de l'edifici de La Pedrera, obra de l'arquitecte Antoni Gaudí. L'IES Jaume Huguet hi va assistir com a centre convidat.

Va conduir l'acte el prestigiós periodista Màrius Serra, el qual, pel fet de ser filòleg en l'especialitat d'anglès, va sintonitzar especialment amb els ponents. La presentació va anar a càrrec de Dolors Solé, directora del Centre de Recursos de Llengües Estrangeres. La següent en el torn de parlaments Ernest Maragall, conseller d'Educació. El nostre centre va tenir el privilegi de poder participar en la presentació de projectes guanyadors de concursos públics que atorguen beques per a l'aprenentatge d'idiomes a l'estranger.

Les presentacions es van dividir

en tres grans blocs: ciutadania, arts i societat, i costums i tradicions. El nostre centre va presentar el darrer projecte premiat, *Sweet, bitter choc, choc*, dins el darrer bloc.

El Departament de Llengües estrangeres de l'IES Jaume Huguet fa uns quants anys que participa en l'esmentat concurs, dins el programa del Projecte Orator. Fins ara ha aconseguit totes les beques sol·licitades, la qual cosa ens enorgulleix i ens empeny a continuar la nostra tasca.

Actualment ja hem endegat un nou projecte, que tracta el tema dels bandolers a Catalunya i els fora de la llei a la Gran Bretanya. Ens endinsarem en històries com la de Joan Serra, *La Pera*; la de Joan Sala, *Serrallonga*; la de Perot Rocaguinarda, i, no cal dir-ho, estudiarem la llegenda de Robin Hood en profunditat. Esperem continuar treballant amb força il·lusió per tal d'aconseguir, altra vegada, una borsa d'estudis.

La borsa d'estudis que ens concediren a finals del curs passat, una

estada a Bath durant quinze dies per a vint-i-tres alumnes, va resultar molt profitosa, ja que els alumnes, a més a més d'assistir cada matí a un curs d'anglès, van poder visitar diversos indrets relacionats amb la xocolata, com ara dues fàbriques on n'elaboren, una al País de Gal·les i una altra a Anglaterra. En una d'aquestes visites van anar a Cadbury World, un parc temàtic centrat en el món de la xocolata. També van tenir l'oportunitat d'entrevistar un mestre xocolater i de participar en un taller on els explicaren com s'elaboren diferents productes de xocolata. D'aquesta visita, fins i tot el diari *The Bath Chronicle* en parlà.

A més a més, també van aprofitar el viatge per a visitar diverses ciutats d'Anglaterra i del País de Gal·les: Cardiff, Stratford-upon-Avon, Stonehenge, Salisbury, Bath i Oxford.

En relació amb l'experiència d'aquest viatge, us presentem les impressions que ens han fet arribar alguns dels alumnes que hi van participar.

Viatge a Anglaterra: impressions

L'any passat, els alumnes de 4t d'ESO vam participar en un concurs d'anglès, en què s'havia de presentar un treball en aquesta llengua. Si el guanyàvem, el premi era una borsa d'estudis a Anglaterra.

Aquest premi el vam guanyar i vam poder viatjar a Anglaterra. En arribar-hi, el que em va cridar més l'atenció fou que els anglesos són molt educats i que tenen unes lleis

molt estrictes.

Una altra cosa que em va cridar l'atenció, però no tant, és el fet que són molt fanàtics del futbol. Quan hi érem, es jugava el Mundial i veies tots els cotxes amb banderetes de la selecció anglesa. Quan guanyaven un partit, a la nit, la gent cridava per celebrar-ho. L'home de la casa on jo m'estava, cada nit es mirava el futbol per televisió.

En definitiva, podria dir que els anglesos són gent molt disciplinada i molt educada. Anglaterra és un lloc tranquil i acollidor, que fa de bon visitar.

JOSEP BARTRA
1r BAT

Anglaterra: colors i paisatges

El primer que veiem en arribar a Anglaterra, abans d'aterrar, és el color.

Hem deixat enrere un país amb diferents tonalitats de marró per arribar a una gran extensió de verd. Tota la gamma de verds omple un lloc que, si no fos per alguns petits turons que s'alcen amb timidesa, semblaria un gran full de paper que algun nen ha omplert amb els seus gargots desiguals, utilitzant diferents llapis d'un mateix color.

Bath, en canvi, és una ciutat grisa. No, no és la típica imatge depriment d'un dia de pluja. No és de color gris fosc. Bath és de color gris pedra. Gris

pedra per la gran quantitat d'edificis antics que hi ha, pel munt d'històries que hi poden haver succeït, pel munt de records inventats que evoca. De color gris per les estàtues que recorden persones que ja ningú no recorda, i pels milers de persones que es van quedar sense estàtua. I de color gris pedra pels banys que han cedit el nom a la ciutat, els quals inclouen també el verd brut de l'aigua.

El verd, però, és present per tots els voltants de Bath, i suposo que per tot Anglaterra.

Ara bé, anant cap a Cardiff, a Gal·les, el verd queda apartat per un moment per donar pas a una gran

extensió de blau, un blau marí tan pur que es pot confondre amb el cel en un dia clar. Estem travessant el pont. I quan acaba el blau... torna el verd, però un verd tan bell...! Tothom coneix la fageda d'en Jordà. I el paisatge anant cap a Cardiff és gairebé tan bell com allò. Amb una diferència. Cardiff és un paisatge continu, no un petit parc natural. Un paisatge de fantasia. Un paisatge de fades, d'elfs, de druides... Un paisatge de Gal·les.

LEILA ZAMARRA
1r BAT

Relacions socials a Anglaterra

El primer dia de l'arribada a Anglaterra va ser molt entretingut. Després d'arribar a l'aeroport ens vam dirigir cap a l'autobús. Hi havia molt bon ambient. La gent estava intrigada, perquè ningú no sabia com era aquell lloc, on eren les cases on viuríem, com seria la gent que ens acolliria...

Després de passar unes quantes hores amb bus, vam arribar a Bath, la ciutat on ens estaríem dues setmanes. Primer de tot, férem una visita panoràmica per la ciutat i, tot seguit, vam fer cap al lloc on les famílies que ens tindrien d'hostes ens havien de venir a buscar. L'ambient ja era diferent. La gent començava a estar nerviosa. El moment en què ens hauríem de separar s'acostava cada vegada més. Finalment cadascú va conèixer la família amb la qual s'estaria aquells dies i la casa on viuria.

L'endemà ens trobàrem tots davant l'escola International House. Ens van presentar els professors que

tindríem i ens van explicar què hauríem de fer cada dia (escriure un diari sobre el que aniríem fent). Els professors eren bons i tenien molta paciència amb nosaltres.

En sortir de l'escola fèiem activitats per Bath i després anàvem cap a casa, on vivíem, tota la tarda, amb la família. Les famílies eren bona gent, ens cuidaven. A vegades no ens acabàvem d'entendre, però al final tothom s'entén, ni que sigui amb signes.

Al cap d'uns quants dies de passar la tarda amb les respectives famílies, vam decidir que ens podríem reunir entre nosaltres, a la tarda. Els qui vivíem més o menys a prop, doncs, ens trobàvem i passàvem la tarda comentant els dies, els sopars, els dinars...

Sempre ens reuníem al mateix lloc, en un ampli parc amb gespa. Allà el clima era molt fred. Les tardes semblaven nits. Ens passaven les hores volant, ens explicàvem les anècdotes viscudes...

Una tarda, quan vam baixar al parc, vam conèixer un grup de joves de la nostra edat. Jugaven un partit de futbol a la gespa. Ells mateixos se'ns van presentar i ens van convidar a jugar amb ells. Hi vam fer bona amistat, perquè eren gent molt oberta i amb molt bon sentit de l'humor. Tots junts vam passar tardes inoblidables.

Foren, doncs, dues setmanes molt ben aprofitades. Anàvem a classe al matí, però teníem temps per a visitar els llocs més característics de Bath i altres llocs de la vora. L'estada a Bath fou molt agradable, perquè tothom ens va tractar molt bé. Potser no hi tornarem mai més, a Bath. Havíem d'aprofitar que hi érem. I ho vam fer! Vam viure minut a minut les dues setmanes a Anglaterra. Molts ens quedàrem fascinats amb la vida d'allà, els costums i les tradicions.

MELANI GARCIA
MAXI GONZÁLEZ
1r BAT

My U.K. teachers

Anglaterra només hi vam ser dues setmanes, dues setmanes que no oblidarem mai. Perquè és difícil oblidar l'experiència d'anar a un país estranger on tothom parla en una llengua diferent de la que estem acostumats a parlar.

Allò que vaig trobar més estrany va ser l'acollida de les famílies. No els fa res de tenir, a casa seva, gent que no han vist mai i que no coneixen pas. També m'impressionà haver de seguir, durant dues setmanes, totes les classes en una llengua estrangera, l'anglès.

A Bath, la ciutat anglesa on residíem, vam poder conviure amb tres professors de l'escola anglesa, els quals ens acompanyaven a les excursions i sortides que l'escola ens organitzava. A més a més, teníem uns altres professors que, durant tot el matí, ens feien classe.

No em recordo exactament del noms de tots els professors. De fet,

vam acabar posant-los renoms. El primer professor que vam conèixer es deia Nil, i no va ser precisament el més simpàtic. Però a mi particularment em va caure bé. Anava vestit d'una manera bastant peculiar i tot ell era més aviat de mida gran. Li dèiem Pocholo, encara que no sé exactament per què triàrem aquest nom.

Una de les monitores que ens acompanyaven durant les excursions era la Jessica, que representava molt bé el perfil de les angleses, ja que era rossa i amb els ulls molt clars.

A un altre dels monitors li dèiem Chester i, la veritat, com que sempre el cridàvem pel renom, he arribat a oblidar-me de com es deia. També representava les característiques físiques angleses, ros i amb els ulls clars.

A les aules de l'escola, cada dia al matí, anàvem a classe. El primer dia ens van dividir en dos grups i, per tant, cada grup va tenir una pro-

fessora diferent. Un dels grups en va tenir una que es deia Amanda, la qual, encara que poc, entenia una mica el castellà, fet que potser va facilitar la comunicació entre els alumnes i la professora. L'altre grup va tenir una altra professora, de la qual no recordo el nom. Ens va dir que feia uns quants anys havia viscut a Portugal i que s'hi menjava molt bé.

Tots els professors i monitors tenien les seves peculiaritats, però alhora eren tots molt simpàtics. De seguida es feien amics dels alumnes. Costava una mica, al principi, entendre tot el que deien. Al final crec que ens hi vam acostumar, però no va ser fàcil.

Tornaria a fer aquest viatge. Em sembla que tots plegats vam contribuir a l'èxit que va tenir.

MARTA SOLÉ
1r BAT

Les coneixences

Quan vam anar a Anglaterra, cada dia al matí anàvem al col·legi Internacional House. Allí vam poder establir relacions amb altres estudiants i nois joves com nosaltres. Durant els dies que vam viure a Bath, vam fer sortides, excursions i sovint anàvem amb altres estudiants d'aquest institut. En una d'aquestes vam conèixer uns italians molt divertits i també uns xiquets de Castelló i uns altres de Barcelona. Amb aquests últims no ens aveníem gaire. La gent d'aquella ciutat va ser molt amable. Els meus veïns, en particular, eren molt simpàtics. En fi, tinc un bon record de la meua estada a Bath.

MARIA SOBERANO
1r BAT

El menjar

Anglaterra, com tothom sap, el menjar és una mica... Si ets una persona que estàs acostumada al bon menjar d'aquí, potser és el que més trobaràs a faltar quan fa uns quants dies que ets fora. Ara bé, si estàs acostumat a menjar amb moltes salses, no hi trobaràs tanta diferència amb el menjar d'aquí.

Malgrat la fama que tenen, hi ha famílies obertes i modernitzades que cuinen de tot, com en qualsevol altre lloc del món: pasta, arròs, verdura...

Evidentment que n'hi ha d'altres de molt tancades, que tan sols cuinen el típic d'allà i que, segons alguns anglesos, no agrada pas a tothom.

Una altra curiositat és que allà hi ha molta gent vegetariana, una cosa estranya, si es compara amb Catalunya, on hi ha molt poca gent que ho sigui.

En fi, que els anglesos són com tothom: n'hi ha que mengen bé i n'hi ha que no tant, però segur que, si hi vas, t'hi podràs acabar acostumar, encara que tan sols sigui per uns quants dies.

ESTER OLIVA
1r BAT

Viatge a Anglaterra: museus i escultures

Durant el nostre viatge a Anglaterra vam visitar diversos espais culturals. Trobarem exagerat el caràcter conservador dels anglesos. Les escultures i els museus estan en perfectes condicions i la gent els respecten moltíssim.

Vam visitar Stonehenge, un monument amb molts anys d'història. Quan vam arribar-hi, a l'entrada hi havia dues pedres que la gent tocava; després tancava els ulls i demanava un desig. Quan vam veure això, ens vam sorprendre molt, però després ens van explicar que, si tocàvem aquestes pedres i demanàvem un desig, se'ns faria realitat.

A Bath –on ens allotjàvem– hi ha els banys romans. En aquests banys els romans hi anaven a relaxar-se, ja que les aigües eren termals. Actualment l'aigua continua sortint calenta, però els banys han quedat en desús i tan sols és permès d'entrar-hi per visitar-los.

El nostre objectiu a Anglaterra era conèixer el món de la xocolata anglesa, ja que els anglesos són un dels primers consumidors de productes elaborats amb xocolata. En la nostra visita vam veure que hi havia moltes fabricques, com Cadbury (molt bonica de visitar). També vam anar al museu de Roald Dahl, autor del llibre *Charlie and the Chocolate Factory*. Una altra empresa de xocolata que visitarem va ser Pemberton Chocolate Farm.

En tots aquests llocs t'explicaven coses sobre la xocolata. Al llarg del viatge també vam veure diverses escultures elaborades amb aquest dolç producte.

ANTON MOLERO
VANESA QUERALT
1r BAT

EL CAMÍ DE SANT JAUME

La setmana abans de vacances de Setmana Santa, el dia 23 de març, vint alumnes de 3r d'ESO de l'Institut, acompanyats per tres professors, vam marxar cap a Galícia per fer els últims 115 quilòmetres del Camí de Sant Jaume.

Caminades de preparació

Els alumnes que cursem el crèdit variable Camí de Sant Jaume vam fer, durant els mesos de gener, febrer i març, tot un seguit de caminades prèvies a la definitiva, els darrers 115 quilòmetres del Camí. Es tractava d'adaptar-se de forma progressiva al nombre de quilòmetres i, no cal dir-ho, al calçat.

Quasi totes les caminades les férem per camins propers a les nostres contrades:

- Diverses variants seguint la ruta Valls - Masmolets - Fontscaldes - Valls
- Fontscaldes - Torre del Petrol - Coll de les Guixeres - Fontscaldes - Valls
- Lilla - Prenafeta - el Tossal Gros - Figuerola - Valls
- Montblanc - Sant Joan - La Pena - Poblet - L'Espluga

Els dimecres i també algun divendres a la tarda van ser els dies elegits per a la fase de preparació. També vam anar a caminar un diumenge. Progressivament calia anar ampliant el nombre de quilòmetres i també el desnivell de les rutes. Caminàvem amb un pes mínim, a diferència de la setmana que vam anar a Galícia, quan ja tots portàvem la motxilla a l'esquena.

Aquestes caminades de preparació també servirien per a tenir un coneixement millor del propi cos i del funcionament com a grup.

Des d'aquí volem agrair la col·laboració dels professors que ens van fer de "cotxe d'aproximació" en alguna de les nostres caminades.

Montblanc – Espluga de Francolí

El diumenge 4 de març, de bon matí, el grup d'alumnes del CV Camí de Sant Jaume vam quedar de trobar-nos a l'estació de trens de Valls per agafar un tren amb destinació a Montblanc.

Un cop allà, començarem a caminar i vam agafar el GR-175, que puja per la Costa de Sant Joan. Al cap d'una horeta aproximadament vam deixar, per un moment, el GR per anar a veure l'ermita de Sant Joan, situada a uns 700 m de desnivell. En aquest indret hi ha unes magnífiques vistes i vam decidir d'aturar-nos-hi a esmorzar.

Havent esmorzat, tornarem a enllaçar amb el GR-175, seguint un senderó que va baixant fins a trobar una pista. En un obrir i tancar d'ulls vam agafar un altre senderó que ens

portaria cap a les Cent fonts. I des d'allí, cap al mirador de La Pena, per gaudir de les majestoses vistes de les muntanyes de Prades i el monestir de Poblet. Gaudirem del paisatge, vam escriure quatre ratlles i férem el "segon esmorzar". Tot seguit emprenguérem el camí en direcció al monestir baixant per un senderó anomenat Mata-rucs i enllaçant-lo amb un altre senderó anomenat Camí de la Pedrera.

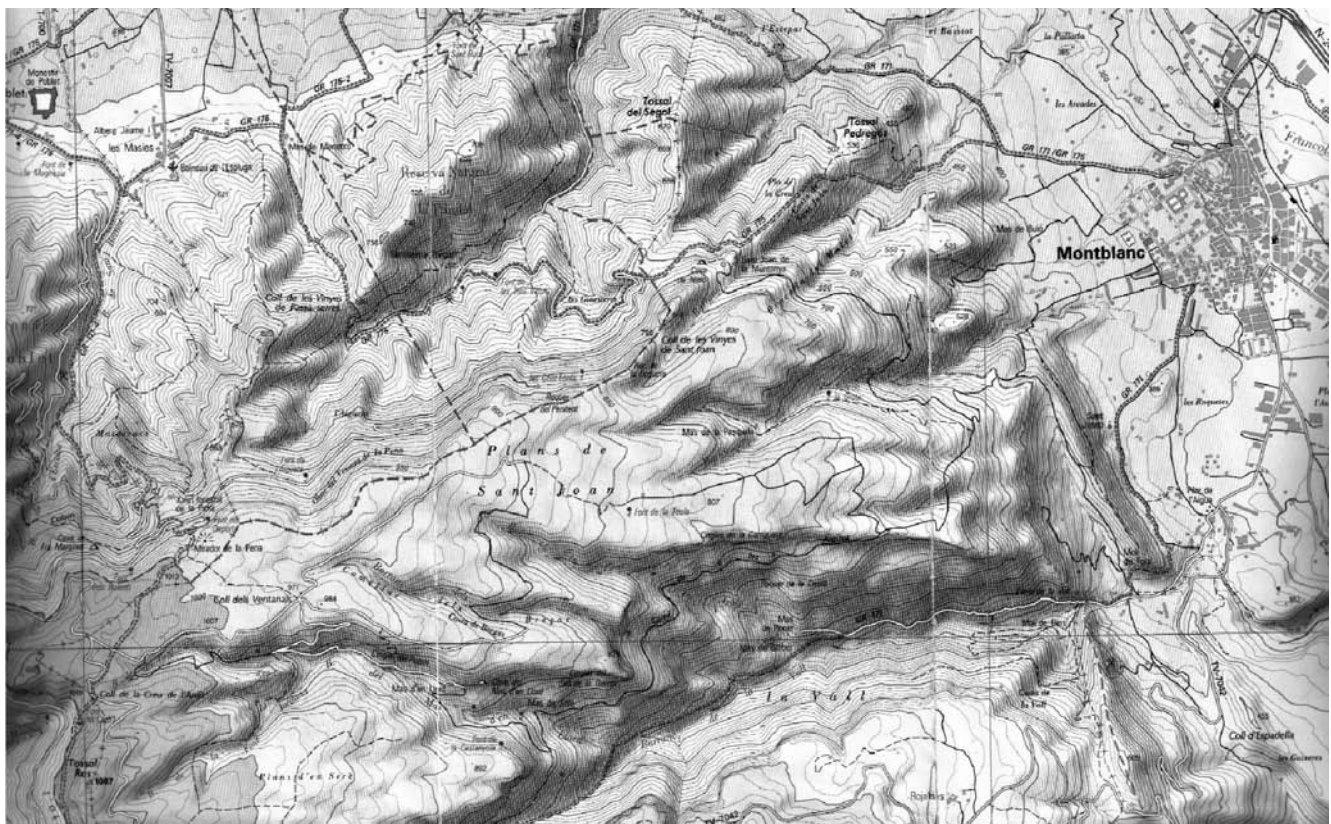
Al cap d'una horeta de baixada vam trobar-nos amb el GR-171, que ens portà cap a la carretera Poblet-Les Masies. Allà localitzarem una mena de parc i ens hi vam quedar a dinar. Havent dinat seguirem una mica de carretera fins a trobar el GR-175, i, al cap d'un moment, vam haver d'agafar una desviació que

anava cap al GR-175/2. I, ara sí, aquest GR ens portava finalment a l'Espluga.

Quan vam arribar a l'Espluga anàrem a la font on diuen que neix el riu Francolí. Ens van explicar, però, que el riu no neix en aquesta font, sinó a les muntanyes que hi ha més amunt. Després vam baixar al riu, a estirar-nos a la gespa i a esperar el tren. Aquest elegant camí consta d'uns 14.650 metres aproximadament.

Reproduïm un plànol del recorregut que vam fer. I us recomanem que el feu. Hi trobareu unes vistes magnífiques i un paisatge molt natural i bastant ben conservat.

JOSEP SILVESTRE
3r ESO



La meva experiència del Camí

Després d'una bona preparació física i cultural per tal de veure acomplert el nostre objectiu de fer el camí de Sant Jaume, arribà el moment esperat per tots nosaltres.

Tot començà la nit del divendres 23 de març dalt el tren que ens portaria a Sàrria, on havíem de començar a fer el camí. Aquella nit va ser molt especial per a mi. Començarem a trencar el gel entre tots nosaltres.

En arribar l'endemà a Sàrria, l'alegria era indescriptible. Per fi trepitjàvem el lloc esperat des de feia mesos. Tots vam començar la ruta amb moltes ganes de caminar i en cap moment pensàvem que ens podríem trobar sorpreses inesperades.

Els dos primers dies vam fer les

etapes més llargues, sigui perquè tots en teníem moltes ganes, sigui perquè els desnivells eren poc pronunciats. Però no vam patir gens i això ens donà molts ànims per a continuar.

El primer dia vam tenir un petit incident. En arribar a l'alberg de Portomarín, ens vam trobar totes les places ocupades, ja que el grup de pelegrins que portava un cotxe de suport havia arribat més aviat que nosaltres. Això ens va molestar, però, de solució, en vam trobar.

La meravella del paisatge era digna de ser contemplada: els colors, les pastures, les vaques, els característics orris, els pobles petits, la gent gran que amablement ens anava encoratjant...

La resta de les etapes van ser fantàstiques, amb molta companyo-

nia per part de tots, les rialles, les bromes, els consells... Cada petit bocí de tot el que ens passava feia que aquest viatge fos inoblidable. Tots teníem una mateixa destinació: arribar a la catedral de Santiago.

Finalment, dijous, quan vam arribar i ens vam plantar al punt zero de la plaça de l'Obradoiro, vaig sentir dins meu una satisfacció indescriptible.

Havia valgut la pena esforçar-me, perquè és una experiència única, que mai no podré oblidar.

En el viatge de retorn amb l'avió revivia tota l'experiència viscuda aquests vuit dies.

JUDIT MOLAS
3r ESO



Una setmana de caminar

Fa uns quants dies que seguirem l'últim tram del Camí de Sant Jaume, una experiència inoblidable i meravellosa: vuit dies de convivència amb una gent excepcional.

Va ser una setmana de caminar, de visitar pobles i ciutats, de conèixer gent nova i de conèixer-nos més a nosaltres mateixos, de conèixer més els nostres companys, de viure noves sensacions i d'experimentar coses noves...

Durant aquells vuit dies vaig aprendre moltes coses noves, sobretot a no dependre tant dels altres, ja que m'havia de rentar la roba, fer les fotografies, decidir amb els meus companys què compràvem i què menjàvem cada dia, fer el menjar i, en acabar la jornada, escriure el que havia viscut aquell dia.

I és que, entre tots, ho fèiem tot. Ens ajudàvem, ens animàvem, ens escoltàvem, ens donàvem suport, ens curàvem, ens explicàvem coses, coses succeïdes en el passat que ens ajudessin a conèixer-nos a tots molt millor. De mica en mica i dia a dia, ens anàvem agafant més i més confiança. D'aquesta manera he pogut descobrir coses noves de cada persona, coses que abans desconeixia.

La veritat és que em pensava que seria una mica més dur, això de fer els últims 115 km a peu. De fet, no estàvem acostumats a caminar tants dies seguits, però em penso que ho hem aguantat molt bé, i crec que no ens hem cansat gaire, en general, perquè érem tot un grup de persones que ens coneixíem força i, pel camí, ens distreïem i parlàvem perquè no se'ns fes tan pesat.

Aquesta experiència ha estat realment fantàstica i jo particularment m'ho he passat molt bé. Crec que tots ens ho hem passat molt bé, ja que en tot moment estàvem tots molt contents



i vivint cada moment del Camí com una experiència única i màgica. Ens aveníem tots molt bé, i crec que per a un grup que ha de compartir les vint-i-quatre hores del dia això és molt important.

L'últim dia, que teníem sopar lliure a Santiago, vam decidir d'anar tots vint a sopar i tothom hi va estar d'acord. Vam compartir, doncs, la companyia fins a l'últim instant.

Amb els professors, crec que va estar molt bé. Segurament perquè ni ells ni nosaltres no volíem cap "mal rotllo". El que volíem era gaudir al màxim, gaudir del viatge i emportar-nos un molt bon record de tot i de tots. És una experiència que no tothom té l'oportunitat de viure, i encara menys a la nostra edat. Em penso

que tots l'hem sabuda aprofitar prou bé.

Però, per fer possible que aquesta setmana fos especial, hi va haver un gran treball per part de tots, un treball fet amb molta il·lusió i moltes ganes. Gràcies a tot aquest treball previ, el Camí fou perfecte. Era el que tots volíem i desitjàvem.

LAURA IGLÉSIES
3r ESO

El millor d'aquest curs

A principi de curs em pensava que no arribaria mai la setmana que havíem d'anar a Galícia. I, mira, ja ha passat. I volant. Ja m'ho pensava que ens ho passaríem bé, però ha estat el millor d'aquest curs.

Quan vam arribar a la Creu Roja per agafar l'autobús fins a l'estació de Reus, ja estàvem molt nerviosos; teníem ganes de marxar.

Dalt el tren, va ser una passada. Sopar i dormir en aquelles habitacions tan petites, anar d'una banda a l'altra del vagó...

I per fi, l'arribada. Quan vam arribar a Sàrria teníem moltes ganes de caminar. El primer dia va ser un dels que vam caminar més, però és el que va passar més ràpid. El paisatge, maquíssim. La companyia, també. No ens vam cansar gaire i, quan vam arribar a Portomarín, malgrat que no vam trobar lloc a l'alberg —perquè uns nois ens van passar al davant i ja no hi quedaven més places—, ens poguérem allotjar en un altre de millor. Vam sortir a la tarda i, després de sopar, també una mica més. Anarem a dormir d'hora, com cada dia d'aquella setmana, i també ens vam aixecar d'hora.

El segon va ser llarguet. Fins a Palas de Rei. Va passar ràpid, com tot el viatge. Els albergs estaven molt bé, eren nous. En algun, però, hi passarem fred, perquè no hi havia flassades.

El dia de Melide va ser més curtet. Els poblets per on anàvem passant eren petits i bonics. El paisatge, verd i preciós.

El quart dia, a Arzua. Aquest dia i el de Melide van ser els dels trams més curts, cosa que era d'agrair ja que, vulguis o no, ens vam cansar i així, si fèiem menys quilòmetres, tiràvem millor. Els albergs ja no estaven tan bé com els dels dos primers dies,



però podien passar. Pel que fa al menjar, combinàvem un menú del pelegrí, que per cert era molt bo, i un entrepà o pasta. Un dia fins i tot vam menjar pop a la gallega.

A Pedrouzo, ja estàvem molt contents. Només faltava un dia... Començàvem a estar cansats, però la il·lusió d'acabar el que havíem començat feia gairebé una setmana era més gran que el cansament.

Santiago va ser el millor de tot. L'arribada corrent, l'enorme catedral, el sopar, tot. Ens ho vam passar tan bé que hi tornaria sense pensar-m'ho dos cops. A la tarda, a guaitar per la ciutat i, a la nit, a sopar a la pizze-

ria, on vam prendre el lloc a uns nois que hi havien reservat taula. Crec que era l'únic que faltava, l'última nit a Santiago, per a acabar de passar una setmana inoblidable.

L'endemà ja havíem d'agafar l'avió, cansats i tristos de tornar tan aviat.

Però ens quedava el record d'haver-nos-ho passat tan bé que seria difícil no fanfarronejar davant els amics i els familiars.

Va ser una de les millors experiències que he viscut mai. I la gent que vam conèixer allí, tampoc no l'oblidaré mai.

MIREIA MARTÍNEZ
3r ESO

Només ho entens quan has acabat

Encara me'n recordo, del divendres quan vam agafar el tren. Fins i tot em recordo de les hores anteriors a això, quan et comences a preguntar per què vols fer realment aquest recorregut, a pensar en el sentit de tot allò, però no trobes la resposta i simplement et poses nerviós pensant que, d'aquí a unes quantes hores, tot haurà començat. Després d'haver estat mesos treballant-hi sembla com si se t'hagués oblidat tot el que havies estudiat, com si la motxilla pesés massa, o massa poc; estàs insegur, però tampoc no et falten forces per trepitjar el vagó del tren i viure-ho tot plenament.

Recordo quan vam entrar a les habitacions del tren i vam veure com era de reduït tot allò. Ens vam posar les mans al cap, perquè no sabíem on ficar les motxilles i aconseguir seure també nosaltres. Sovint canviàvem d'habitacions i, si no, rondinàvem pels vagons. Vam parlar i vam riure molt. De fet, el que més bé recordo són les rialles.

Al matí em vaig aixecar amb els peus freds i amb l'esquena feta pols dels matalassos, però no importava gaire. Ben aviat començaria la nostra aventura.

Quan faltaven poc menys de deu minuts per arribar, ens vam carregar les motxilles a l'esquena. Em recordo dels paisatges que veia des de les finestres del tren. Eren tan diferents que m'adonava que era realment lluny de casa, que allò ja havia començat. La primera imatge que tinc de Galícia és la dels arbres recoberts d'aquelles fulles que s'embolicaven als troncs fent ziga-zagues.

Finalment, el tren s'atura i donem la benvinguda a Sàrria, el punt de partida del nostre Camí.

A partir d'aquí, tot s'envolta de sentiments i de pensaments, de des-



cobertes i de sorpreses. No ho podria definir, perquè és inexplicable, però puc dir que va passar de ser una activitat escolar a una experiència forta. Des del moment que ens llevàvem fins que ens n'anàvem a dormir, passaven moltes coses, de les quals no era conscient en aquell moment, però quan em parava a pensar-hi em sorprenien de diferents maneres.

Recordo la primera etapa de

Sàrria a Portomarín. Tot eren converses, il·lusions i aquell costum d'avançar situacions, imaginant-nos com serien les coses quan arribéssim a l'alberg. I també recordo com aquestes converses es van anar modificant al llarg de la setmana, com s'havien fet les exclamacions davant un prat de tons verds o un orri de fusta gegantí. El cansament es convertia en la base de l'estat d'ànim, i les personalitats es lluien quan això passava.



Recordo les hores de caminar. A vegades es feien dures i et guanyaven les ganes de voler-te aturar, però sabies que no podies fer-ho; i era com un joc d'autosuperació que acabava quan arribaves al poble i veies l'alberg a 200 m. Et senties orgullosa i això et donava forces per tornar a repetir la mateixa experiència l'endemà.

La major part del trajecte el vam fer en grup o per parelles, però hi havia moments en els quals preferies estar sola. Caminaves fixada, centrada en les teves coses; preguntant-te, responent-te... i així constantment. Les llargues reflexions es basaven sobretot en les relacions amb els amics i altra gent, a veure com canvien les coses quan has de compartir les vint-i-quatre hores del dia amb algú, en com a vegades t'agradaria allunyar-te i estar sola perquè no suportes algunes situacions i com després, al final del dia, t'adones de com són d'importants aquelles persones per a tu i en la poca importància que tenen aquelles situacions incòmodes.

Molta gent em va sorprendre, fins i tot algunes reaccions o gestos de gent molt propera a mi —reaccions i gestos que mai no m'hauria imagi-

nat—, moments que et fan valorar més qui t'envolta que el que t'envolta. Aquesta és alguna de les raons que fan que el Camí de Sant Jaume s'hagi convertit per a mi en una de les experiències més positives que he viscut.

I és que van ser molts riures i moltes converses, també discussions, estones divertides i inoblidables, hores de companyia i hores sense companyia, pensaments, reflexions, imatges; potser també una mica de sofriment, d'enyorança, de preocupacions, d'energia... tot un plec de coses contràries que van succeir en tan sols una setmana.

Encara recordo com se'm va accelerar el pols quan pujàvem el carrer empedrat de Santiago, amb un campanar de pedra sobresortint per damunt de tots els edificis, anunciant-te que ja havies arribat; com tot al voltant va desaparèixer i, com el mal de peus i el cansament es van esfumar de sobte. I vam començar a córrer amb una sensació d'alegria desfermada i amb ganes de cridar i de saltar quan vam veure l'entrada de la plaça de l'Obradoiro a deu passes, com tot el que havíem patit es reduïa a cendra, com ens vam passar

els braços per les espatlles i vam trepitjar el terra de la plaça, i una immensa catedral s'aixecava davant nosaltres. Com ens vam parar i ens vam mirar, encara sense creure'ns-ho. El que vaig sentir encara no m'havia passat mai. De sobte, tot el que havia viscut aquells dies ho devia a aquella catedral. Em vaig sentir reconfortada i viva, orgullosa, sentint que res no podria fer malbé aquell moment. Volia quedar-me allí, per sempre, estirada al quilòmetre zero, veient passar la gent, observant la catedral amb el sol recolzat sobre nosaltres, com un final perfecte d'una pel·lícula americana.

Llavors, asseguda a l'Obradoiro, em va venir al cap el divendres abans d'agafar el tren, quan em preguntava què m'havia impulsat a involucrar-me en allò, quina gratificació tindria i quin sentit tenia recórrer aquells 100 km. Ara ja ho entenia tot i ... sabeu què? No ho sabia respondre amb paraules, perquè és tan abstracte que només ho pots saber si ho has patit, un cop ja ho has acabat.

PATRICIA LEÓN
3r ESO

EXPERIÈNCIA DE CONSTRUCCIÓ D'UN AQUARI A L'AULA

A la classe de Naturals la professora ens va proposar fer un aquari i nosaltres vam dir que sí.

Primer vam estudiar els tipus d'éssers vius que hi podríem posar. Després vam mirar com seria el procés de construcció, vam escollir el material i el tipus d'aquari que volíem. Ens vam decidir per un d'aigua calenta i dolça.

Els procés de construcció va ser:

1. Dissenyar l'esbós i calcular les mides dels vidres.
2. Fixar el vidre de sota amb tacs de fusta.
3. Enganxar els vidres amb silicona amb l'ajuda d'un nivell perquè quedessin rectes.

4. Vam fer una prova d'estanquitat que consisteix a omplir l'aquari amb aigua i deixar-hi una setmana per comprovar que no hi hagi pèrdues.

5. El següent pas ja va ser construir, amb pedra de pissarra, les coves on s'amagarien els peixos.

6. Vam dissenyar com seria l'interior de l'aquari, pensant on col·locaríem les coves, quin tipus de graveta hi posaríem, les plantes que hi hauria, etc.

7. Un cop decidit tot això, vam posar tots els elements a dins menys els peixos, i el vam omplir amb aigua, 2/3 de l'aixeta i 1/3 de destil·lada.

8. L'últim pas va ser triar quins pei-

xos hi posaríem; ens vam decidir per: neons, guppys, coridores, etc. Hem buscat a Internet les característiques de cada peix: que sigui d'aigua dolça i calenta, que sigui compatible amb la resta de peixos, la duresa i el pH en què ha de viure, la nutrició, la reproducció...

9. I, finalment, ja tenim un peix cadascú.

A tota la classe ens ha agradat molt de fer-ho junts.

ALUMNES DE L'AULA DE DIVERSITAT



RESUM DELS TREBALLS DE RECERCA PRESENTATS EL CURS 2006-2007

Alguns alumnes de segon de Batxillerat us volen explicar quines han estat les línies bàsiques que els han guiat a l'hora de fer el seu treball de recerca.

❑ ALEIX MILÀ FORTUNY

Barreres arquitectòniques i de comunicació al Pla de Santa Maria

El problema de les barreres arquitectòniques encara s'ha de resoldre en molts pobles i ciutats. Aquest treball se centra en la situació del Pla de Santa Maria, i s'analitza i s'avalua què suposen les barreres arquitectòniques amb la intenció que l'Ajuntament en sigui conscient i hi actuï conseqüentment.

❑ ANNA VALLS GALOFRÉ

El Monestir de Santes Creus

El meu treball de recerca és un estudi monogràfic sobre el Monestir de Santes Creus, tant des del punt de vista arquitectònic com des del punt de vista històric i econòmic.

❑ INSAF SAMMAR BENHADOOU

El nazisme

L'objectiu d'aquest treball de recerca és presentar la ideologia del nazisme i les arrels ideològiques d'aquesta doctrina. A més a més, he tractat els principals líders que la van divulgar i la implicació que hi tingueren.

❑ ISABEL JIMENA VEGA

Espartac

La fascinació per la Roma antiga guia l'objectiu d'aquest treball, centrat en la figura d'Espartac i en la rebel·lió que protagonitzà aquest personatge. Amb tot això es pretén presentar el món dels esclaus d'aquella època, el món dels gladiadors i la rebel·lió d'Espartac.

❑ JESÚS ANDIÓN GARCIA

La Batalla de l'Ebre

Ens situem en un episodi molt important de la Guerra Civil

espanyola: la Batalla de l'Ebre. En aquest treball no hi trobarem, però, la descripció d'aquesta batalla, sinó la repercussió que tingué en els soldats que precisament en foren víctimes. L'objectiu és conscienciar les generacions actuals de la crueltat de la Guerra Civil, mitjançant la veu de testimonis i de fonts desaparegudes. En definitiva, recordar l'extrema duresa d'aquella guerra.

❑ AIDA FERNÁNDEZ BRICOLLÉ

La dona d'ahir i la d'avui

L'objectiu d'aquest treball és presentar el paper que les dones han tingut al llarg de la història i especialment en períodes com el de la Guerra Civil i el del franquisme.

❑ LAURA ARMENGOL PINO

La pesca recreativa

A partir de l'experiència familiar de la pràctica de la pesca recreativa, en aquest treball s'estudia i s'analitza aquesta activitat com una diversió i no pas com una pràctica amb finalitat lucrativa.

❑ CRISTINA RODRÍGUEZ CUMPLIDO

La publicitat

La història de la publicitat, els diferents mitjans de comunicació on és present i la publicitat subliminal són els tres eixos principals en què s'estructura aquest treball de recerca.

❑ ÍNGRID HEREDIA MAGAÑA

La vida gitana

L'adaptació de la vida gitana a la societat és un tema poc analitzat. En aquest treball he volgut fer un repàs a alguns dels aspectes que hi fan referència: l'origen del poble gitano, les persecucions que ha patit, la lluita per la supervivència, la cultura, la religió, l'educació, el problema de l'accés al món del treball i la situació actual a Espanya.

□ BELÉN ARRANZ GARCÍA

L'antic Egipte

El món de l'antic Egipte és el marc d'aquest estudi, que es fixa essencialment en les piràmides de Keops, Kefren i Micerini, i en els faraons que feren possible la creació d'aquestes meravelles. A més a més, s'hi exposa com es construïren les piràmides i qui les construí.

□ LAIA AYMERICH MENCHÓN

Les adopcions, una realitat i nous reptes

L'objectiu d'aquest treball és facilitar informació útil a les persones que es plantegen adoptar una criatura. S'hi exposen els passos que cal seguir a l'hora de fer una adopció, s'hi esmenta la legislació vigent, s'hi presenten diverses associacions que se n'ocupen, etc. A més a més, s'hi recull informació puntual –mitjançant enquestes i entrevistes– a gent que es responsabilitza de gestionar les adopcions.

□ ORIOL FERRÉ BALDRICH

L'evolució de l'agricultura a l'Alt Camp

En aquest treball de recerca s'estudia l'evolució de l'agricultura a l'Alt Camp des de mitjan segle XIX fins a l'actualitat. Concretament, s'hi analitzen aspectes com ara l'evolució dels conreus, l'evolució dels preus, els tipus de conreus, les tècniques de cultiu i de recol·lecció, la mecanització de la feina i el paper dels sindicats agrícoles.

□ SARA MARCOS MILÀ

Nutrició i ciclisme

La nutrició dels ciclistes explicada per un esportista és l'eix temàtic d'aquest treball de recerca. A més a més de l'experiència personal, s'hi exposa també l'experiència d'altres ciclistes entrevistats. D'altra banda, hi podem trobar també una àmplia informació sobre els nutrients i l'alimentació en aquest esport.

□ MONTSE GIRÓ CLARASSÓ I YASMINA UJAQUE RÓDENAS

Plans d'acollida als nouvinguts

La immigració és un fenomen amb molt de ressò actualment. Hem decidit fer el nostre treball sobre aquest tema ja que creiem que és molt interessant i així l'hem pogut conèixer de primera mà. Al llarg del treball hem analitzat aspectes generals sobre la gent nouvinguda, les dificultats amb què es troben en arribar i les facilitats que se'ls ofereixen un cop han arribat, entre d'altres coses.

□ RAMON OLIVA VALLS

Adaptació del merlot a casa nostra

En aquest treball es comprova l'adaptació a la nostra terra d'una varietat de raïm estranger. S'expliquen detalladament tots els passos que cal seguir per desenvolupar la plantació correctament, des de la preparació del terreny, passant per la plantació, els diferents tractaments, fins a la verema. Finalment, s'analitza la producció de la verema i el treball realitzat amb diferents assaigs d'aquesta mateixa varietat de raïm.

□ ADRIÀ CORRAL COBA

Anàlisi de l'aigua del riu Gaià

L'objectiu d'aquest treball és conèixer el recorregut i la distribució que realitza el riu Gaià al seu pas per les tres comarques catalanes i observar l'estat i la qualitat de l'aigua d'aquest riu, sobretot al terme de Vilabella, el meu poble. El treball s'estructura en dues parts. Primerament, descriu el recorregut i les construccions més característiques que hi ha en el seu curs fins a la desembocadura; també hi ha una part teòrica que explica les propietats físico-químiques de l'aigua i dels principals components. La segona part és una part pràctica, on he analitzat les propietats i els components que trobem a l'aigua en el tram del riu que transcorre per Vilabella.

□ ARTEMI CASANOVAS DUCH

Desenvolupament d'un programa

Tal com indica el títol del meu treball de recerca, he desenvolupat un programa per ordinador, concretament un joc, un tres en ratlla, en llenguatge Visual C++. El treball consta de quatre parts: l'anàlisi, el disseny, la codificació i la conclusió. Les tres primeres són essencials per tal de confeccionar un programa.

□ SOFIAN EL JERRARI BELMOUSSA

El motor d'un cotxe

En aquest treball analitzem el funcionament dels motors en un vehicle, tot diferenciant entre els dos tipus de motors utilitzats en els cotxes actuals: els motors Otto i els motors Diesel. També s'enumeren els diferents mecanismes que els constitueixen i se n'explica el funcionament. A més, es fa una comparació per demostrar els inconvenients i els avantatges que té cada tipus de motor i s'analitzen els combustibles utilitzats en cadascun, és a dir, la gasolina i el gasoil.

□ IVET VALVERDE CATALÀ

Alternatives al vehicle de motor convencional

El meu treball de recerca està basat en les possibles alternatives al vehicle de motor convencional perquè resulti menys contaminant. La contaminació, actualment, comporta molts problemes en la nostra societat ja que es deteriora el medi ambient i la qualitat de vida; a més, com a conseqüència d'això, han augmentat algunes malalties com les respiratòries.

□ PERE QUERALT ANGLÈS

La geologia de l'Alt Camp i del terme de Cabra del Camp

El meu treball tracta de la geologia de la zona on visc i l'he dividit en dues parts. En la part teòrica he analitzat la geologia global de la Terra, les eres geològiques a Catalunya i més concretament les de l'Alt Camp. A més, he explicat la formació i la composició de les serralades de la nostra comarca. En la part pràctica he inclòs fotografies d'un recorregut pel terme de Cabra del Camp on es poden trobar roques de diferents eres geològiques.

□ RAQUEL PADILLA GONZÁLEZ

Les barreres arquitectòniques a Valls

L'objectiu d'aquest treball és esbrinar si una persona discapacitada pot dur una vida normal a Valls o no. Per aconseguir aquest propòsit s'ha analitzat un recorregut pels llocs més habituals i freqüentats de Valls. Aquest estudi, a més d'una descripció detallada, inclou fotografies de les barreres i imperfeccions que hi ha a l'urbanisme i que impedeixen la mobilitat de les persones que pateixen alguna discapacitat. També hi consta un plànol on es poden observar clarament les zones en mal estat. Finalment s'ha fet un estudi del cost econòmic de la supressió de les barreres arquitectòniques en el recorregut estudiat.

□ IRINA CORRAL COBA

Lesions esportives

El meu estudi se centra en les lesions esportives i els mètodes emprats per a la seva recuperació. El treball consta d'una part teòrica i d'una part pràctica. A la part pràctica, vaig realitzar unes enquestes sobre el tipus de lesions esportives que havien patit els alumnes del segon cicle d'ESO al nostre institut. A partir d'aquí vaig poder treure conclusions sobre quines eren les lesions més freqüents, quins mètodes s'utilitzaven per recuperar-se'n i, si després del tractament, l'alumne s'havia recuperat bé o

s'havia tornat a lesionar al mateix lloc. En la part teòrica, s'explica quins tipus de lesions es poden patir en el sistema locomotor i quines en el sistema osteoarticular. Finalment, hi ha un apartat sobre els diferents mètodes de recuperació d'una lesió en l'àmbit fisioterapèutic.

□ LAURA FIGUEROLA MAGRE

Prevenió de riscos en el món casteller

Aquest treball tracta dels conceptes de predicció, previsió i prevenció aplicats al món casteller, és a dir, s'intenta explicar quins són els riscos d'aquesta activitat, els tipus de lesions i les mesures protectores que hi ha en el món casteller. El treball consta d'una part teòrica on s'explica què són els castells, d'on provenen i també les lesions més freqüents, i d'una altra part de treball de camp on presento una enquesta i uns gràfics que ens permeten extreure conclusions sobre si són bones les mesures protectores en l'activitat castellera.

□ ENRIC MARÍN VELASCO

Les depuradores d'aigua

Aquest treball tracta de les estacions de depuració d'aigües residuals. Es desenvolupa tot allò que està relacionat amb aquest tema, des de la recollida de les aigües, passant per tots els processos als quals se sotmeten, fins a l'obtenció de l'aigua desitjada. L'objectiu principal és informar sobre aquest tema, atès que les aigües són cada vegada més importants en la nostra vida diària.



TENERIFE 07: 4t ESO

Divendres, 23 de març:

Cap a Tenerife!

Després de passar durant tants dies ens nervis enormes, arriba el moment esperat!

A dos quarts de vuit del vespre ens trobem a l'aparcament del costat de la Creu Roja per agafar l'autobús que ens durà a l'aeroport de Barcelona. A les vuit diem adéu als pares –snif!, sniff!, us enyorarem molt, he, he!– i, per fi, marxem! Estem emocionadíssims; Tenerife ens espera!

A dos quarts de deu arribem a l'aeroport, i ens dediquem a jugar amb els carrets de les maletes... amb algun accident sense importància. A les onze de la nit ens reparteixen els bitllets, facturem les maletes i cap a l'avió.

Primer, però, el control de seguretat. Ens fan treure els cinturons, les monedes de les butxaques, les botelles amb líquid... I el detector –meeec!, meeec!– vinga a sonar una vegada i una altra. Resulta que un dels nostres duia una navalla a la bossa. Es va excusar dient: "És per pelar la fruita". I la policia: "¿Nos lo quedamos o lo facturamos?" I ell que diu: "Ho facturo: és una relíquia".

A un quart d'una de la matinada l'avió s'enlaira! Alguns ens adormim durant les tres horetes de trajecte; d'altres ja comencen a conèixer gent i a fer amics... A les tres aterrem a l'aeroport de Tenerife Nord. Anem a la cinta a recollir les maletes i agafem un altre autobús cap a Puerto de la Cruz

Al cap d'una horeta arribem als apartaments Valleluz. N'hi ha un parell que no tenen espera i es llancen a la piscina: "Però què feu, que no ho veieu que és tardíssim i hi ha gent dormint?". Reparteixen les claus de les habitacions i cap a dormir... o a aguantar un parell d'horetes fins a l'hora d'esmorzar.

Dissabte, 24 de març:

Puerto de la Cruz

Majoritàriament tots fem una cara de cansats que no ens l'aguantem, però el desig de descobrir la ciutat ens dóna forces per tirar endavant!

Abans d'esmorzar, alguns es remullen a la piscina de l'hotel. Cap a les deu del matí, els profes, després de veure'ns les cares decideixen trucar uns taxis –iuuuupi, amb taxi, tu!– per anar al jardí botànic. L'escena és molt divertida: un darrere l'altre, fins a 12 taxis s'aturen a l'hotel. Hi pugem. I al jardí botànic, el Joan els paga, un a un, a mesura que anem arribant.

Mirem les plantes i els arbres, i tornem cap a l'hotel –ara a peu, eh...– morts de gana. Pasta, amanida, carn, una mica de peix i patates fregides. El bufet no està malament.

Després de dinar anem a l'habitació, ens posem els banyadors i cap a la piscina! Que bona que està l'aigua!

Cap allà a les set marxem amb els profes a conèixer una miqueta més Puerto de la Cruz: el barri dels pescadors, la plaça del Charco, el nucli antic, el passeig a la vora del mar –oh, quina posta de sol!– i busquem els llocs on poder anar de festa a la nit!

A l'hora de sopar tornem a l'hotel, on ens esperava el bufet aquell. Havia variat una mica respecte el dinar, però també hi havia... patates fregides!

Després de sopar, cadascú cap a l'habitació i a posar-nos guapos i guapes, i a les onze cap al Metro –el *discopub*, nens!

Uaaaaau!, que bé que ens ho vam passar la primera nit! Vam conèixer uns nois de Cuenca i vam estar ballant i rient fins a les dues, que vam marxar cap a l'hotel a descansar.

Diumenge, 25 de març:

Excursió marítima

Ens llevem, anem a esmorzar i a dos quarts de dotze agafem el bus cap al port de Los Cristianos.

Al vaixell ens adverteixen que no podem beure alcohol. No sabem per què ens ho diuen, si nosaltres som sans...! El mar està bastant picat, però ningú no s'espera que aquella excursió acabarà amb més de la meitat de nosaltres marejats... Un, a poc a poc, va anar empal·lidint, fins que va vomitar damunt d'un *guiri* –ecs, quin fàstic!

Tot comença molt bé: tothom a la terrassa mirant el mar, aixecats, emocionats, alguns sentint la història del Titànic, d'altres fent l'intent de posar-se morenes... El paisatge és preciós: la costa, el mar, l'illa de la Gomera i, molt lluny, els penya-segats de Los Gigantes.

Després d'una horeta i mitja de creuer veiem... sí, sí, dofins! Oh, que macos que són! Ens cau la baba! I com salten per damunt l'aigua! Llàstima que no ens puguem tirar i banyar-nos amb ells! A partir d'aquí la gent es comença a refugiar cap a la part de baix del vaixell, perquè molts es maregen.

Al cap d'una estona veiem caps d'olla. Són molt més grans que els dofins i més tranquils. El mar empitjora. Fins que ens comuniquen que en aquelles condicions no podem arribar fins a Los Gigantes. El vaixell fondeja a prop de la costa perquè puguem dinar i banyar-nos. En un principi ens costa tirar-nos al mar –uf, que freda!–, però quan ens decidim ja no en volem sortir... L'aigua està boníssima!

Les gavines s'afarten de les mandonguilles del dinar. Una mica més, però, i ens envaeixen el vaixell!

Enguagen els motors. Una horeta més i arribem al port. I cap a l'hotel.



Tot el grup amb el Teide al fons

Després de sopar ens arreglem i tornem a sortir de festa. Alguns han anat a ballar salsa en un local "Latino". Ha estat un dia inoblidable.

Dilluns, 26 de març:

Santa Cruz de Tenerife-Platja de Las Teresitas

No parem. Després d'esmorzar agafem un autobús cap a Santa Cruz de Tenerife. Avui serà un dia tranquil. Tombem per la capital, mirem aparadors i fem algunes compres...

A les dotze tornem a l'autobús i

anem cap a la platja de Las Teresitas. Es veu que aquesta platja la van fer amb arena del Sàhara.

Plovisca i gairebé ningú no es banya –tret de l'Ignasi, és clar. Estirem les tovalloles a la sorra i dinem de pícnic –*bocata*, aigua i fruita. De tant en tant surt el sol.

A mitja tarda pugem al bus. Abans d'arribar a Puerto de la Cruz ens aturem a un mirador amb unes vistes espectaculars: penya-segats impressionants amb platges d'arena negra allà baix.

Sopem aviat, cap allà a les vuit. I

després –a tu què et sembla?– ens arreglem per tornar a sortir... de festa!

Dimarts, 27 de març:

La Orotava i activitats a la platja Jardín

Ens aixequem, esmorzem i agafem una *guagua* a l'estació d'autobusos. És un bus d'aquells llargs i articulats. I anem fins a La Orotava. El recorregut passa per camps de plataners. Anem pujant i el paisatge és molt bonic: plataners i, al fons, el mar. La

Orotava és la ciutat més maca de Tenerife: carrers empedrats, cases precioses amb balcons de fusta, jardins...

Plovisqueja. Anem a visitar un petit museu que es diu La Casa de los Balcones, amb tot de brodats típics de Tenerife i altres aspectes dels costums de l'illa. Bevem aigua del càntir i firmem al llibre de visites.

Després anem al museu de les catifes de sorra –llàstima que l'estiguessin remodelant... De totes maneres, un home molt simpàtic ens hi deixa entrar i ens explica una mica la història de les catifes aquestes, amb quina sorra les fan, etc.

Visitem l'ajuntament i a les escales intentem fer-nos una foto de grup. Li demanem a una senyora que passa per allí, i després de molts intents ens n'aconsegueix fer una en què hi sortim tots.

Al bufet de l'hotel ens esperen les famoses patates fregides de cada dia...

A la tarda anem a la platja. Tot-hom fa una mica el que vol: uns juguen a voleibol, altres es banyen –encara que el mar està molt mogut–, n'hi ha que estenen les tovalloles a la sorra negra i prenen el sol... Fins i tot intentem pescar amb un parell de canyes que han comprat el Jesús i el Joan R.!

No cal dir que després de sopar sortim, com cada nit!

Dimecres, 28 de març:

El Teide, Garachico i Icod de los Vinos

Quin cansament! Avui ens espera un dia complet, però segur que valdrà la pena.

Després de llevar-nos i esmorzar, agafem l'autobús i cap al Parc Nacional del Teide. Pel camí tots anem adormits. Bé, tots no: els profes ens intenten despertar per tal que mirem el paisatge, però el cansament pot amb molts de nosaltres i seguim

dormint. Travessem boscos immensos enmig de la boira i ens neguiteja el fet que, si no escampa, ens quedarem amb les ganes de veure... el Teide! Per fi, la boira desapareix i veiem el cim del Teide tot nevat allà dalt. És un moment molt emocionant.

Ens aturem en alguns dels miradors i fem moltes fotos. El paisatge és espectacular, diferent, llunàtic... Visitem el Centro de Visitantes –un petit museu on expliquen amb un audiovisual com es formen els volcans. Més endavant baixem a la zona de Las Cañadas –on hi ha Los Roques de García– i caminem una bona estona entre les roques, sempre amb el Teide al davant. El mar de lava solidificada és impressionant!

Després de dinar agafem el bus, i –zzzz!, zzzz!– ara sí, tothom a dormir! Abans d'arribar a Garachico veiem el mar i l'illa veïna de La Gomera.

A Garachico no hi baixem, ens conformem a veure el poble des del mirador. Estem molt cansats i volem tornar a l'hotel. Després de la "baralla" amb els profes anem cap a l'hotel. Primer, però, ens aturarem a Icod de los Vinos a veure el drago –un arbre mil·lenari molt gran– i una mena de museu a l'aire lliure sobre la història dels guanxes.

Arribem esgotats... Però, no sé si són les patates fregides de cada dia o què, el cas és que a la nit, ens desapareix tot el cansament i marxem... de festa!

Dijous, 29 de març:

Loro Parque

Fem la rutina de cada matí, però molt cansats! Avui anirem al Loro Parque. Caminant! Ens hi passem tot el dia. Qui vulgui pot anar a dinar a l'hotel, però la majoria ens quedem aquí acompanyats de dofins, foques, orques, lloros, cocodrils, micos, goril·les... Anem a tots els espectacles i la veritat és que estan molt bé.

A la nit, després de menjar-nos la

nostra ració de patates de cada dia, marxem de festa... Avui, però, és una nit especial... és l'última nit del viatge de final de curs a Tenerife i ens ho hem de passar molt bé, i ballar i aguantar fins més tard que mai!

Divendres, 30 de març:

Tornem a Valls... ☺

Ens llevem al més tard que podem, comptant que hem de fer les maletes i deixar les habitacions lliures a les onze. Guardem les maletes totes juntes al costat de recepció i anem a fer un tomb –l'últim tomb, oh...!– per Puerto de la Cruz. Fem les darreres compres –això els que encara tinguin diners! Anem a l'hotel a dinar i a acomiadar-nos dels amics que hem fet –no t'oblidaré mai!, i tu?

Pugem a l'autobús i anem a l'aeroport. Fa bastant de vent. Facturem les maletes i embarquem. Sortim de l'aeroport de Tenerife a dos quarts de vuit i arribem a Barcelona cap allà a les dotze. Després d'esperar gairebé una hora el bus per tornar a casa –on tots ens adormim– no arribem a Valls fins a dos quarts de tres de la matinalda. Abracem els pares i amb prou feines ens diem adéu. Estem esgotats, però ha valgut la pena. Ha estat una experiència inoblidable... Fins al pròxim viatge! Fins aviat Tenerife!

Laura Montero
4t ESO

ESQUIADA 2007

Dia 29 de gener de 2007. A tres quarts de sis del matí ens disposàvem a iniciar el viatge cap a Port del Comte, on ens hi vam estar tres dies i dues nits esquiant i fent altres activitats proposades pels monitors de lleure. Després de dues hores de viatge, parant uns instants a l'àrea de servei de Guissona, vam arribar a les pistes d'esquí. En baixar de l'autobús vam agafar les maletes i les vam portar en una sala. Després vam anar a buscar els esquís, les botes, els pals i el casc. La gent que ja portava l'equipament de casa es va canviar a la sala que teníem per deixar les maletes.

Quan van acabar de donar-nos el material, els monitors ens van lliurar els forfets, que és un document que et permet esquiar. Llavors els monitors ens van cridar per fer una selecció de la gent que havia esquiat algun cop i la que no. Als que ja havíem esquiat alguna vegada ens van dividir en grups segons el nivell. Per fer això ens van fer baixar per una pista

verda, que és la que té menys inclinació. En arribar al capdavall ens van separar en tres grups: baix, mitjà i alt. A partir de llavors cada grup va anar amb el seu monitor la resta del dia, ja que teníem monitors tot el dia.

A l'hora de dinar vam anar al restaurant de pistes, on ens vam menjar un entrepà. A la tarda els grups que tenien un nivell mitjà o alt podien triar si anar amb el monitor o lliures, però mai un alumne tot sol.

Després d'esquiar tot el dia amb un sol esplèndid i una neu pols molt bona –encara que hi havia trams on l'escassetat de neu es notava– vam anar a l'alberg a descansar, banyar-nos, canviar-nos de roba, etc.

Els monitors de lleure, abans de sopar, ens van preparar un karaoke, que va durar fins a l'hora de sopar; després teníem lliure fins a les dotze de la nit. A l'alberg hi havia una sala de jocs i a les habitacions teníem televisió.

L'endemà, dia 30 de gener, ens vam llevar a dos quarts de nou i a les

nou teníem l'esmorzar a punt. Després d'esmorzar vam anar a buscar els esquís a l'habitació on estaven tots emmagatzemats. Seguidament cadascú se'n va anar amb el seu monitor fins a l'hora de dinar. Aquest dia no vam dinar al restaurant de les pistes sinó que ens vam desplaçar a l'alberg, que quedava a pocs metres de les pistes.

A la tarda ens vam ajuntar els dos grups de més nivell i vam fer unes quantes baixades i, a l'última hora, vam anar a l'*snow park*, on hi havia unes baranes per *grindar*. Només uns quants vam fer les baranes i es pot dir que és una experiència divertida, sobretot si és el primer cop, perquè no saps el que pot passar.

A dos quarts de sis de la tarda els monitors de lleure ens van obligar a triar entre fer raquetes de neu o jugar amb els trineus.

A la nit, després de sopar, uns quants van decidir mirar *Mar de fons*, uns altres jugar a la sala de jocs i els altres anar a la discoteca que van muntar els monitors de lleure.

L'últim dia, 31 de gener, ens vam llevar una mica abans per preparar-nos les bosses, motxilles... i recollir l'habitació. Per altra banda, tot va ser com els altres dies. A la tarda vam acabar a les quatre i vam haver de tornar tot el material que havíem utilitzat aquests tres dies.

Quan vam anar cap a l'autobús a deixar les motxilles, els monitors van repartir uns diplomes de participació de l'esquiada.

Per tornar vam tardar una mica menys de 2 hores. En arribar a Valls vam agafar les motxilles i... cap a casa a descansar.



ÈRIC MARTÍNEZ
1r BAT

VIATGE A TUNÍSIA

El viatge va començar a les vuit del matí a l'estació de Valls. D'allà vam anar a parar a l'aeroport de Barcelona; el viatge es va endarrerir a causa d'un retard i d'una avaria durant el vol. A la fi vam arribar a l'aeroport de Tunis, on ens estaven esperant per dur-nos a l'hotel de Hammamet.

El segon dia, a dos quarts de set, ens esperaven uns 4x4 a l'entrada de l'hotel per dur-nos als dipòsits de Kairouan, on ens van ensenyar les antigues reserves d'aigua. Després ja ens van dur directament a l'hotel.

El tercer dia, com no podia ser de cap més manera, ens tornava a tocar aixecar-nos aviat i, entre badalls i "dormidetes", ens van dur a Tozeur,

on vam anar a visitar el mercat tradicional del poble i un museu sobre els costums dels casaments àrabs. Tot seguit vam tornar a l'hotel.

El quart dia, també dalt del 4x4, vam anar a visitar el llac salat, una superfície de més de cent cinquanta quilòmetres quadrats coberta per una capa de sal. Era un paisatge per admirar. Tot seguit vam anar a Douz, que està considerat com la porta del Sàhara, on vam pujar en camell. Després alguns van agafar uns quads per fer quatre salts entre les dunes... bé, salts i alguna caiguda per comentar. I quan tots ja estàvem esgotats vam relaxar-nos a la piscina de l'hotel.

El cinquè dia, l'últim de circuit, i de tornada a Hammamet, vam pas-

sar pel Jem, on vam fer una parada per veure el tercer amfiteatre més important del món, molt ben conservat, sobretot, la part inferior, a l'arena, on hi havia les feres i els esclaus que servien d'espectacle al poble.

Els següents dies ja van ser per relaxar-nos a l'hotel, a la piscina climatitzada; també per fer alguns partits de tennis, de minigolf, de futbol... Quan ja estàvem relaxats, conjuntament amb un grup de lleidatanes, vam organitzar una sortida a Tunis, on vam anar a visitar la medina i el barri de la gent benestant de la capital.

L'últim dia, bastant cansats ja, només vam tenir temps per anar a l'aeroport... i dormir durant el viatge!



El comerç

A l'hora de comprar regals i records de Tunísia vam poder comprovar la impaciència que tenen els venedors per vendre qualsevol cosa. Només calia que miressis de reüll i ja tenies el venedor al costat preguntant què volies: era igual l'idioma que parlessis, perquè ells els feien servir tots per poder atendre els turistes. Quan ja t'havies decidit per algun dels molts objectes que hi havia per triar i preguntaves el preu, era sempre bastant més car del que valia realment. Com que ells no perden mai diners quan venen alguna cosa, havies d'anar regatejant fins que ho compraves, més o menys, pel preu que li haguessis posat tu, quasi sempre tres vegades menys que el preu inicial.

Els habitants

Els habitants de Tunísia són molt semblants a nosaltres, tret d'algunes petites diferències, com pot ser el color de la pell, que és més fosca que la nostra. Fins i tot a dins del mateix país, com més cap al sud, el color es va enfosquint. A Tunísia la diferència més característica és que el nivell de vida és molt més baix que el nostre. Això es fa evident amb el tracte que tenen amb els turistes, sobretot al nord, que intenten treure'ls diners per qualsevol cosa. En canvi al sud són més humans, encara que també estan molt necessitats. Aquestes diferències tan grans les marca el gran llac salat que divideix el país en dos.

La gastronomia

Pel que fa al menjar tenen una cuina bastant similar a la nostra, ja que també tenen clima mediterrani

de manera que les espècies animals i vegetals són similars a les d'aquí. Però la peculiaritat més important ve donada pel fet que usen moltes espècies. Això fa que, per exemple, la carn tingui un gust diferent a la nostra, ja que, a més, la conserven molt de temps abans de cuinar-la.

En el paisatge hi predominen els olivers, tot i que després en gastronomia no utilitzen gaire l'oli.

El que més ens va convèncer van ser les postres ja que tenen una gran varietat de dolços, tots molt bons. Per elaborar-los, utilitzen molt les ametlles i la mel. Són postres molt treballades.

JONATHAN DÍAZ
DANIEL FERNÁNDEZ

ANDREU PLANA

ISIDRO RIUS

CFGM Mecanització

VIATGE TRANSNACIONAL A BOLZANO OCTUBRE DE 2006

Els alumnes que han fet els cursos transnacionals de mecànica i d'administració van desplaçar-se fins a Bolzano per poder fer les pràctiques i les visites a empreses relacionades amb el que s'havia impartit a classe.

Vam sortir de Valls el 12 d'octubre a les 16.30 hores i després de fer una parada per sopar, vam arribar a l'hotel de Bolzano a les 11 hores de l'endemà. Durant la resta del dia vam situar-nos a la ciutat.

El dissabte 14 vam anar a Innsbruck on vam visitar el museu de Swaroski. Després vam anar cap a la ciutat per visitar-la i, encara que plovia una mica, vam poder passejar-hi. L'endemà vam anar a Renon amb el

telefèric i el trenet de fusta de via estreta i vam tombar per diferents poblets des de Collalbo fins a Soprabolzano. També vam visitar una fàbrica de mel (Centre d'apicultura) i, com que estàvem ben alts, vam poder gaudir d'unes vistes fantàstiques de Bolzano.

El dilluns 16 vam visitar el Museu Mercantil de Bolzano i després vam tenir el dia lliure per conèixer a fons la ciutat.

El dimarts 17 vam començar les visites a les empreses. Primer vam anar a Accierie Valbruna, visita que va ser molt interessant. A la tarda vam anar al Lago di Caldaro, on vam agafar patins per gaudir del llac.

El dimecres 18 vam anar a visitar

la fàbrica MILA (Milkon) de productes làctics on vam degustar diferents productes i a la tarda vam anar a visitar la fàbrica APPARATEBAU, on treballen l'acer inoxidable.

El dijous 19 visitarem la MEMC, a Merano, on es fa l'elaboració del silici i després, a la tarda, el Jardí Botànic, que és molt gran i molt bonic.

El divendres 20 vam anar a visitar ALCO, que fabrica diferents peces amb acer inoxidable (ens vam haver de posar casc, ulleres, vestit i botes de seguretat). Quina pinta fèiem! A la tarda vam anar a Bressanone a visitar una altra empresa, Industriatecnik, que fabrica anticongelants, termòstats, etc.

El cap de setmana va estar dedi-



cat al turisme. Primer, el dissabte 21 vam desplaçar-nos fins a Venècia, una ciutat molt bonica, i també a l'illa de Murano, on vam passejar pels seus carrers i vam fer les compres típiques. I l'endemà ens passejàrem pel Museu Antropològic de Bolzano, on hi ha l'home del gel, i a la tarda visitàrem el Castell de la Muntanya.

El dilluns 23 vam fer l'última visita d'empresa, la GKN Sintermetals, productora de peces per a automòbils i avions.

El dimarts 24 vam tenir el dia lliure per acabar de visitar la ciutat i per fer les compres que encara ens haguessin quedat per fer.

El dimecres 25 ja tocava tornar cap a casa, baixant pel llac de Garda; vam parar a sopar a Niça i vam arribar a Valls el dijous després d'haver fet una sortida molt profitosa.

BELÉN RIOLA

NIKE, GUANYAR O MORIR

Sabies que la marca de roba esportiva Nike té molta història al darrere? En grec, el mot νική, *niké*, fa referència a la deessa de la victòria; d'aquest substantiu prové, per exemple, el verb grec νικάω, *nikáo* 'vèncer'. Recorda que va ser un tal Fidípides qui, després de córrer 42.195 metres (la distància exacta entre Marató i Atenes), va pronunciar la famosa frase νενικήκαμεν, *Nenikékamen* 'Hem guanyat', i es va morir del cansament. Això va donar lloc, com sabeu, a la famosa prova de marató dels Jocs Olímpics. Doncs bé, l'anagrama de Niké, de fet, és la primera lletra de la paraula grega *niké*, 'victòria'.

I tu, moriries per guanyar?

ALUMNES DEL CV PARAULES, PARAULES
4t ESO



L'anagrama de Nike és un dels més coneguts del món

LLIBRES

Eragon

de CHRISTOPHER PAOLINI



A la gent a qui li agradi tot allò relacionat amb la literatura fantàstica, per exemple dracs, elfs, nans, etc., aquest llibre li convé. El llibre parla d'un noi, Eragon, un jove

de poble, pobre i treballador que viu amb els seus avis, ja que la seva mare és morta i el seu pare ha desaparegut. Troba, segons la seva opinió, una pedra preciosa que resulta que és un ou de drac. Al cap d'un dies de tenir la pedra, neix un drac que es vincula mentalment amb Eragon i, a més, al noi se li fa una ferida a la mà. Un home vell del poble que s'adona del naixement del drac explica a Eragon que ell és un genet de drac, com els antics protectors que havien desaparegut feia molts anys.

Eragon és el primer volum d'una història fantàstica en la qual es representen els valors de l'amistat, la valentia i la confiança. El segon volum, *Eldest*, va sortir a començaments d'any. Així, la gent amb interès pels llibres d'aventures té una història formidable escrita per un noi de setze anys.

En definitiva, *Eragon* és un llibre per als joves, escrit per un jove, que enganxa i és molt fàcil de llegir.

Paolini, Christopher
Eragon
Roca/Proa, 2006

DAVID MATEU
1r BAT

Camí d'Ítaca

d'OLEGUER PRESAS I ROC CASAGRAN

Durant la celebració del títol de la Lliga 2004-05, el jugador de futbol del Barça, Oleguer Presas, va declarar: "Continuarem caminant cap a Ítaca". Una frase que permet pensar moltes coses. I a partir de la frase, Oleguer Presas i l'escriptor Roc Casagran van decidir escriure un llibre, *Camí d'Ítaca*, prenent el títol de la famosa frase de Kavafis, popularitzada per Lluís Llach i recollida per Oleguer Presas.

El llibre explica com va ser el dia de la celebració del títol i fa un repàs de totes les inquietuds del jugador. Sense cap mena de dubte, Oleguer Presas és un jugador compromès amb la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre territori, etc. I això no li ha impedit fer allò que més li agrada, jugar a futbol. Al llibre, Oleguer denuncia les injustícies socials i reivindica la importància de pensar col·lectivament.

En definitiva, amb aquest llibre, intenta desmarcar-se dels tòpics, anar una mica més enllà i no amagar-se dels seus ideals. L'actitud d'Oleguer és digna d'admiració des de qualsevol punt de vista, ja que no hi ha gaires jugadors que diguin les coses pel seu nom i que defensin la samarreta que han de defensar com ho fa aquest personatge.

Presas, Oleguer; Casagran, Roc
Camí d'Ítaca
Mina, 2006

ANTONI ESCARRÉ
1r BAT

Eclipsi solar

de JOSEP FREDERIC PÉREZ

Ja fa temps que vaig llegir *Eclipsi solar*, escrit per Josep Frederic Pérez, un escriptor nascut a Reus.

Tracta d'un noi, l'Eladi, que estiueja en un poble costaner on coneix la Blanca, una noia molt diferent de les altres, tant per la manera de vestir com per la d'actuar. Ell, des del primer moment, se sent atret per ella. Es fan amics i la Blanca, tot i que mai no havia estat en aquell poble, li ensenya llocs esplèndids a prop de la vila i tenen llargues converses, però quasi mai li parla de la seva vida.

Em va agradar molt aquest llibre per l'argument, pels personatges (als quals pots agafar afecte), per la intriga, per com descriu els llocs que la Blanca mostra i, sobretot, pel caràcter i per la forma de fer i de pensar del personatge principal, l'Eladi.

Us el recomano perquè és un llibre amb el qual us podeu sentir identificats ja que s'apropa al món dels joves, perquè és molt interessant, perquè manté la intriga fins al final i, sobretot, perquè acaba d'una manera inesperada.

Pérez, Josep Frederic
Eclipsi solar
Cruilla, 1993

ANNA OLLÉ
1r BAT

Els silencis de Derrís

de BARTOMEU CRUELLS
Premi Gran Angular 1999

Aquesta novel·la d'intriga comença amb la mort misteriosa d'un home, Vicent Guillem i Cerdà. A partir d'aquí, tot se centra en la correspondència escrita al llarg d'anys per personatges diversos vinculats a un poble de la vall d'Àneu. Gràcies a aquesta correspondència, podrem observar com la llei del silenci es pot arribar a imposar d'una manera inquietant... i podrem qüestionar si realment el crim perfecte existeix.

També ens trobarem davant d'uns personatges amb una actitud gens habitual: un capellà que penja els hàbits i deixa com un drap brut l'Església; un pastor que, tot i tenir dona, decideix ajudar-ne una altra a tenir un fill...

Qui deu haver matat Vicent Guillem i Cerdà? Quina serà la reacció del poble davant l'actitud del capellà? Com reaccionarà la muller del pastor en saber-ne les intencions?

En fi, una novel·la que no us decebrà!

Cruells, Bartomeu
Els silencis de Derrís
Cruilla, 2000

ESTHER AYALA
1r BAT

Solitud

de VÍCTOR CATALÀ

Us heu sentit mai sols a la vida? Us heu sentit com si ningú us estimés ni us animés? La Mila sí, moltes vegades!

Sovint, estudiant literatura a classe, he sentit parlar d'autors com ara Víctor Català, de llibres com ara *Solitud* i de grans moviments literaris, com ara el Modernisme.

Aquests noms, com molts d'altres, semblaven pertànyer a una dimensió culta: noms d'autors i obres que jo no em plantejava llegir, o bé per la seva extensió o bé per la dificultat de comprensió del vocabulari (fruit de l'època en què les obres van ser escrites), o bé també per la falta de temps.

Però justament aquest curs, primer de Batxillerat, modalitat humanística, un dels llibres que ens va tocar llegir va ser *Solitud*, de Víctor Català, pseudònim de Caterina Albert. Us el recomano.

El llibre ens explica, en un estil modernista, la història d'una dona, la Mila, insatisfeta amb la seva vida i agullonada per la solitud (com tot-hom?), des de l'inici de l'obra fins al final.

Català, Víctor
Solitud
Edicions 62, 2001

MARTA SOLÉ
1r BAT

El diari vermell de la Carlota

de GEMMA LIENAS

Aquest és un llibre destinat als adolescents: la Carlota estableix una relació sentimental i sexual amb Flanagan i va explicant tot el que aprèn sobre la sexualitat i els sentiments. Us resoldrà dubtes, us donarà informació sobre els embarassos, sobre els mètodes anticonceptius, sobre els genitals, etc.

Us recomano aquest llibre perquè ens explica, d'una manera narrativa, l'experiència sexual d'una noia de la nostra edat.

Lienas, Gemma
El diari vermell de la Carlota
Empúries, 2004

JUDIT MOLAS
3r ESO

RUTES

La Ruta del Císter

La Ruta del Císter ofereix múltiples activitats a tots aquells que s'acosten a les comarques per on transcorre. Ara bé, aquesta ruta es pot fer a peu o en bicicleta. El recorregut, totalment senyalitzat, permet sortir o arribar als monestirs de Santes Creus, Poblet i Vallbona de les Monges. La ruta passa pel GR-175 i dona la pos-

sibilitat de fer-ne variants. Perquè us en feu càrrec: teniu el primer sector, Santes Creus – Poblet, 35'3 km i 7'49 h, amb dues variants de 6'55 km i 7'6 km; el segon sector, Poblet – Vallbona de les Monges, 23'55 km i 5'10 h, amb una variant de 3'7 km i, el tercer sector, Vallbona de les Monges – Santes Creus, 45'3 km i 9'52 h, amb dues variants de 0'7 km i 6'8 km.

JOAN BARBERAN – 3r ESO

Tavascan – Certascan

L'estany de Certascan (2.234 m), al Pallars Sobirà, és un paratge d'alta muntanya accessible a tothom gràcies a l'escàs desnivell que cal superar per arribar-hi. Seguint la pista que surt del petit poble de Tavascan, arribarem, en tres hores, al llac més gran dels Pirineus. En la nostra excursió passarem pel costat de dos estanys més, el del Closell i el de Noarte, també de gran bellesa. Però la recompensa més gran la tindrem en arribar a Certascan, on viurem en persona la màgia d'aquest indret allunyat de tota civilització, amb la imatge del cim més alt de Catalunya, la Pica d'Estats, al fons.

JOSEP SILVESTRE – 3r ESO

Poblet – Rojals

Passareu per camins de carboneig conservats que us atansaran a un passat no gaire llunyà, quan el bosc era la principal font d'energia, per senders i corriols que semblen túnels que penetren en la vegetació. Quedareu meravellats dels capricis de l'aigua que va corrent per munió de torrents. Podreu beure i reposar en alguna font per compensar l'esforç.

Us impressionarà la formidable vista que es pot contemplar des del balcó natural del mirador de la Pena. És una experiència que, sens dubte, retindreu i recompensarà amb escreix l'esforç de la pujada que, de ben segur, no us decebrà.

LAIA PRATS – 3r ESO

Valls – Font de Sant Bernat

Podeu fer-la en bicicleta o a peu. Heu d'agafar al camí de la granja que és a prop del barri de les Comarques. Llavors, s'ha de seguir el camí que en surt fins a arribar a la font de Sant Bernat. És un camí de masia, bastant curt, que no costa gaire de seguir i que no s'ha de deixar. No té pèrdua.

NÚRIA PÀMIES – 3r ESO

Del Pla de Santa Maria a Figuerola

Sortirem de la plaça Sant Ramon (al Pla de Santa Maria) i anirem pujant pel camí dels Carpís. Ens trobarem molt conreu: vinya, ametllers, etc. Un cop acabat el camí, veurem una bassa molt gran. Això ens indicarà

que no ens hem perdut. Quan arribem a la bassa, seguirem pel camí de l'esquerra fins a Figuerola.

SARAI ANGLÈS – 3r ESO

En tren de vapor de Martorell a Monistrol de Montserrat

Es tracta d'un viatge en un tren històric dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC), entre l'estació de Martorell i la de Monistrol de Montserrat, que es realitza els diumenges d'octubre a juny.

El tren està format per una petita màquina de vapor, anomenada Monistrol, que funciona per combustió de carbó tal com ho feia fa més d'un segle, i per cinc vagons de fusta amb l'interior original. Al primer, hi ha una botiga de records. Durant el trajecte, que dura una mica més d'una hora, es pot gaudir de l'entorn natural i d'esplèndides vistes. Hi ha alguns túnels, fet pel qual es recomana tancar la finestra dels vagons, ja que hi pot entrar el fum procedent de la combustió del carbó.

A l'estació de Martorell, es pot veure una petita exposició sobre la història dels FGC i dels trens de vapor i, a Monistrol de Montserrat, es poden contemplar les maniobres de la locomotora per canviar de sentit i per abastir-se d'aigua. Al final del viatge, s'entrega un diploma als viatgers. En definitiva, una experiència agradable, ideal per a famílies o per a grups d'amics.

ADRIÀ MARTÍNEZ – 1r BAT

Començar a esquiar

A l'hivern, tot i el fred i la mandra de sortir de casa per practicar algun esport, és convenient fer-ho. I un esport que es pot practicar sol o en grup i que, al meu parer és molt divertit, és l'esquí. Un bon lloc per començar pot ser a les pistes de Pal-Arinsal (Andorra), on es pot esquiar molt bé perquè hi ha pistes per als principiants que són molt planes. A més, també hi ha monitors que te'n poden ensenyar. Aquesta és una manera de passar un cap de setmana divertit amb els amics o amb els familiars. O, si ho preferiu, podeu anar-hi sols.

LAURA IGLÉSIAS – 3r ESO

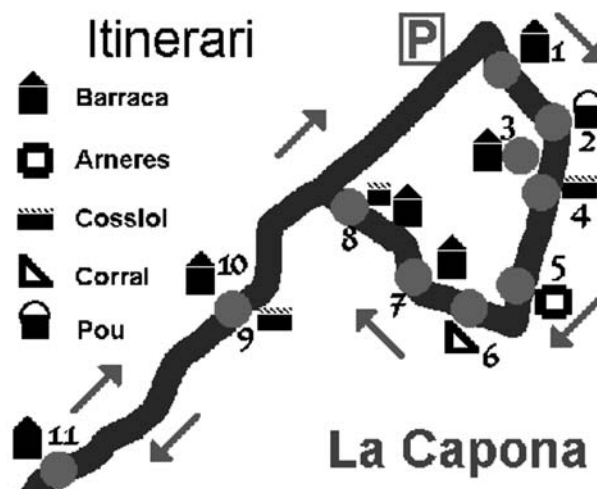
Ruta de la Capona

La Ruta de la Capona s'inicia als afores del Pla de Santa Maria. Es fa en una horeta. Hi podreu observar diverses barraques de pedra seca, cossiols, arneres, un corral i un pou.

La ruta es pot fer caminant o bé amb bicicleta. S'inicia a la urbanització La Torre del Pitxo, on s'agafa el camí dels Muntanyesos. El retorn es fa pel mateix camí.

Anant o tornant, podreu gaudir de magnífiques construccions que, tot i no estar incloses en la ruta, es poden observar des del camí.

ÍNGRID FERNÁNDEZ – 3r ESO



JOCS

Bornout 2

El podeu trobar en tendes o en videoclubs, i consisteix a fer xocar cotxes, a fer curses i a passar rasant els cotxes per poder agafar més velocitat i poder guanyar la cursa. Com més curses guanyeu, més cotxes tindreu i més potents.

ALBERT NAVARRO – 3r ESO

Escacs

<http://www6.gencat.net/llengcat/corda/escacsqueta/>

Us recomano que proveu de jugar a escacs amb la Queta, que és la mascota de la llengua catalana.

JOSEP SILVESTRE – 3r ESO

B-boy (PSP)

El podem trobar en qualsevulla botiga d'electrònica. Consisteix a crear un *b-boy* i practicar en combats de *breakdance* per poder desafiar els millors *breakers*. La pàgina web també és força recomanable: <http://www.bboythegame.com>.

NÚRIA PÀMIES – 3r ESO

El Pallarès

És un joc de cartes, així és que amb una baralla de cartes n'hi ha prou. Es reparteixen totes les cartes. Cadascú tira una carta i si algú tira un 1, un 10, un 11

o un 12, el següent jugador tira el nombre de cartes que indiquem: un 1, quatre cartes; un 10, una carta; un 11, dues cartes, i un 12, tres cartes.

Si alguna d'aquestes cartes és una de les quatre cartes bones, aleshores el jugador para de tirar i tira les cartes corresponents el següent.

Si mentre es van tirant les cartes surten dos números iguals, es pica al mig damunt les cartes i qui piqui primer s'emporta les cartes del mig. Guanya qui es queda amb més cartes.

JUDIT FORASTER – 3r ESO

Fable

El Fable és un joc que tracta de la vida d'un noi a qui maten els pares i queda abandonat fins que el director del Gremi d'Herois l'acull. Al Gremi es va fent fort, i a partir d'aleshores tindrà la missió de descobrir el seu passat i el de la seva família. Es ven en totes les botigues de videojocs.

ÒSCAR PÉREZ – 3r ESO

www.123juegos.com

Hi podeu trobar milers de jocs classificats en categories: cotxes, esports, etc.

ESTANIS GODALL – 3r ESO

En començar el joc, tens una sèrie de pagesos i soldats i, a poc a poc, vas fent que el teu poble sigui més gran, millorant-lo tecnològicament i científicament. Els pagesos s'han d'encarregar de les feines manuals, com ara ramaderia, agricultura, fusteria i extracció de minerals. A més a més, també construeixen cases, tavernes, muralles, castells i moltes més coses, com ara ports marítics, camins, serralleries, cellers, ferreteries, etc. A banda, tens l'opció de controlar el comerç, les rutes terrestres i les marítimes. I tot això per millorar el teu poble o el teu exèrcit, perquè l'enemic no et venci.

Comences amb un petit exèrcit i, a mesura que passa el temps, pots fer soldats més resistents i amb noves armes. Com en la història real, pots arribar a crear un imperi o una ciutat important. Has de ser un bon estrateg per sobreviure el màxim de temps possible: els recursos naturals també s'acaben i has de ser ràpid agafant-ne tant com puguis i no malgastant-los.

Quan estàs jugant tens un locutor que et va explicant fets que van passar en aquella època, guerra, ciutat, etc. A més, pots buscar informació en la biblioteca del joc. Hi ha tot un apartat on s'explica l'origen de les guerres, les ciutats, les civilitzacions, les armes més utilitzades i com es fabricaven, etc.

ÈRIC MARTÍNEZ – 1r BAT

Pro Evolution Soccer 6

Aquest és un joc per a diferents plataformes, és a dir, videoconsoles i computadores (Playstation 2, PSP, Xbox360, PC...).

És un joc de futbol en què podeu dissenyar el vostre propi equip, millorar els paràmetres dels vostres jugadors creats i fitxats, dur a terme grans fitxatges, pujar categories, guanyar premis, i moltes més coses que us poden fer viure el futbol sense moure-us de casa.

En destacaria que podeu escollir molts equips, tant de la selecció mundial com de clubs nacionals. I amb l'àmplia gamma de coses que es poden arribar a fer en aquest joc, es pot ben dir que amb *Pro Evolution Soccer 6* teniu més aviat un simulador virtual de futbol que no pas un simple joc.

Us recomano aquest joc perquè és molt realista i costa d'acabar-se'l. A més, a qualsevol persona li pot agradar un joc d'aquesta mena per la possibilitat de multijugador, tant en partides contra amics com en servidors de partides per Internet. Aquestes últimes afegeixen a aquest joc el darrer toc.

AITOR GUJARRO – 1r BAT

MÚSICA

Light Grenades

Grup: Incubus

Títol: *Light Grenades*

Discogràfica: Immortal Records i Epic Records

Any d'edició: 2006

La banda californiana Incubus ha tingut una influència molt gran en l'àmbit del rock alternatiu. Una de les seves principals característiques és la capacitat de combinar jazz i *funk* amb guitarres contundents i complicades estructures melòdiques instrumentals i vocals. Han anat evolucionant moltíssim al llarg dels seus sis àlbums i aquest últim, *Light Grenades*, és una barreja de rock enèrgic i de balades, amb un treball sorprenent en la part lírica i melòdica.

PATRICIA LEÓN
3r ESO

Grandes éxitos y fracasos

Grup: Extremoduro

Títol: *Grandes éxitos y fracasos (Episodio I)*
i *Grandes éxitos y fracasos (Episodio II)*

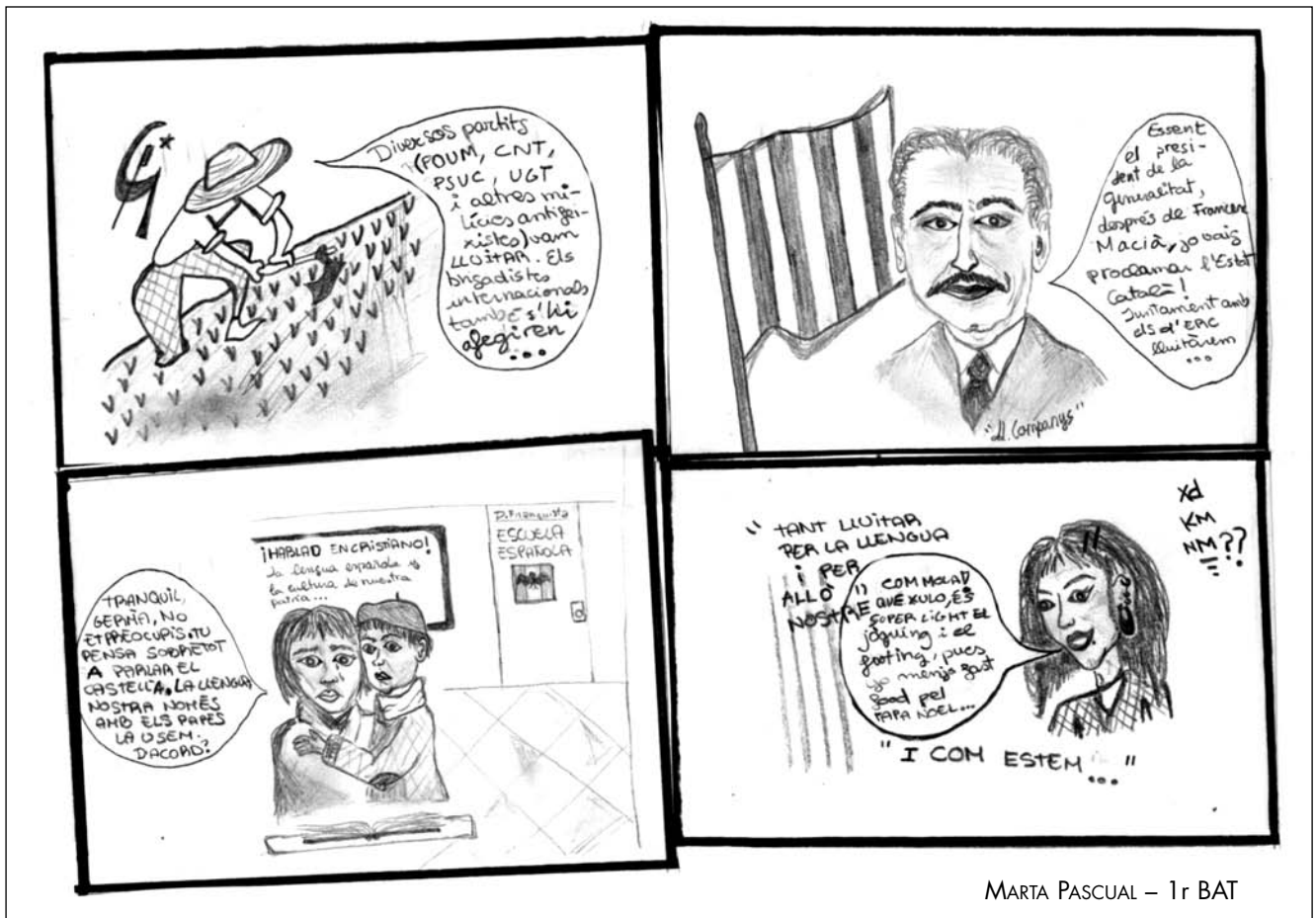
Any: 2004

A *Grandes Éxitos y Fracasos*, el grup extremeny Extremoduro ha recollit en dos volums les millors i, tal com diu el títol, les pitjors cançons de la seva història musical.

Els seguidors de la banda no es trobaran amb una recopilació normal i corrent. En aquests dos compactes, Extremoduro ha tornat a gravar algunes cançons que havien caigut en l'oblit i també les més conegudes de quatre dels seus nou compactes. Els han donat, a algunes, un nou enfocament per tal d'adaptar-les a la línia actual del grup.

Definitivament, dos volums que no poden faltar a la prestatgeria de cap seguidor del extremeny.

JOSEP ORIOL SOLER
3r ESO



MARTA PASCUAL - 1r BAT

WEBS

<http://www.letrasmania.com>

Aquesta web ens ofereix les lletres de cançons de milers de grups, (nacionals i internacionals), pertanyents a tot tipus de música (rock, jazz, pop, rap, etc.).

ROGER ESTRADA
3r ESO

www.propostes.com

En aquesta web pots trobar-hi qualsevol tipus de ruta per Catalunya, ja sigui hípica, de BTT, en globus, de karts... També t'informen del preu i t'ofereixen dinar i esmorzar.

ÈDGAR PARÉS
3r ESO

<http://www.after-vilabella.net>

Us donarà informació sobre la festa After-Vilabella: els dies que té lloc, la música que s'hi punxa, els dj que hi participen, etc.

ALBERT NAVARRO
3r ESO

<http://www.fotolog.com>

Un fotolog et permet crear la teva pròpia pàgina web. Hi pots posar una foto i comentar-la, explicar què t'ha passat durant el dia, quins són els teus sentiments... el que cada persona vulgui. Com a màxim, pots posar-hi una foto cada dia. L'altra

gent pot comentar les fotos o els textos fins al límit de vint comentaris. A més, si coneixes algú que també tingui fotolog, el pots afegir a la teva llista de *friends/favourites*.

Quan et fas un fotolog, l'adreça canvia segons el nom que li hagin posat. Per exemple, si una persona li ha posat maria16, l'adreça seria: <http://www.fotolog.com/maria16>

AURA DOMÈNECH
3r ESO

www.planetadeletras.com

Pàgina web on hi podeu consultar qualsevol lletra de cançó. Té

152.487 cançons. Un lloc on podreu criticar, passar-vos-ho bé, opinar, navegar... serà el vostre planeta de les lletres.

JUDIT FORASTER
3r ESO

<http://www.hhdirecto.net>

En aquesta pàgina ens informen de tot allò relacionat amb el *hip-hop*, des de lletres de cançons fins a llistes de concerts, passant per notícies, vídeos de *beatbox breakdance*, etc.

NÚRIA PÀMIES
3r ESO

www.myspace.com

És una web molt globalitzada, amb més de cent-seixanta milions d'usuaris arreu del món. Del que es tracta és de crear-se una mena de web personal o perfil que funcioni amb llenguatge HTML. Podeu penjar-hi fotografies, fer un bloc, fer comentaris als amics que tingueu agregats, rebre invitacions a concerts, parlar sobre vosaltres mateixos, sobre la vostra música, les vostres aficions... Però, a banda d'això, la principal finalitat de la comunitat *myspace* és, sens dubte, el fet que us permetrà de conèixer i de parlar amb gent de totes les edats i procedències, de navegar per la infinitat de perfils musicals que hi ha i de descobrir artistes i grups nous, a més d'estar en contacte directe amb els vostres músics i artistes preferits.

PATRÍCIA LEÓN
3r ESO

www.musica.com

Us donarà tota la informació que busqueu sobre qualsevol tipus de música o d'artistes, des de *rap* i *hip-hop* fins a música dels anys 80.

XAVI RODRÍGUEZ
3r ESO

www.energycontrol.org

Es tracta d'una pàgina web sobre els principals tipus de drogues. En els diferents apartats us informen del que són, dels seus efectes i dels seus riscos. No cal dir per què resulta interessant: és una realitat molt present a la vida quotidiana, sobretot a la dels adolescents.

ALBERT BALANÀ
3r ESO

www.50soffroad.com

La recomano a tots els aficionats al món del motor. Està molt relacionada amb el món dels dos temps i de la cilindrada petita anomenada 49 cc. S'hi expliquen trucatges i compta amb diferents fòrums on pots dir la teva i, quan et calgui, demanar ajuda als administradors o als participants. Fa poc temps que compta amb una tenda en línia, amb descomptes per als registrats, i amb fòrums de compravenda (molt adequats per a peces velles que ja no es fan servir i poden resultar útils a algú altre). En definitiva, una web per als aficionats a les motos de petites cilindrades i als trucatges de motor.

GUILLEM AGUADÉ
3r ESO

www.meristation.com

Va de consoles. La recomano perquè hi ha molta informació de totes les consoles i de quasi tots els jocs que van sortint. A més de la valoració en punts dels jocs, també hi ha trucs, recomanacions, guies, etc. T'has de registrar si vols participar al fòrum.

GERVÀS CONCERNAU
3r ESO

<http://tepasmas.com>

Recomanada a tots els aficionats al cine. Es tracta d'una pàgina amb un cert to humorístic on es poden trobar curiositats sobre pel·lícules (errades, personatges famosos que apa-

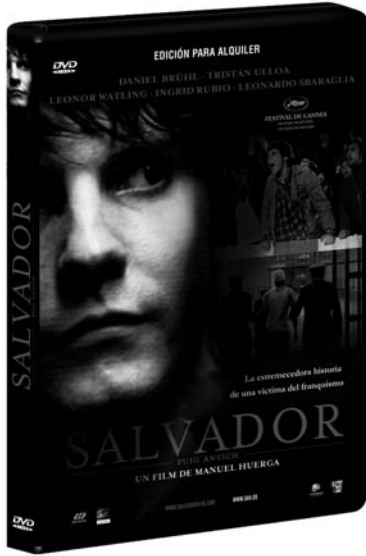
reixen en segon pla, acudits, referències a altres pel·lícules, com es van fer, què se'n va fer dels materials utilitzats, actors en qui s'havia pensat...). Això sí, no n'hi ha de totes les pel·lícules, però estic segur que podeu passar una bona estona amb les que hi ha comentades i que hàgiu vist. També hi ha articles, enllaços a webs, jocs, animacions, s'hi parla d'estrenes imminents... Si descobriu alguna cosa d'un film, podeu penjar-la, si els administradors la verifiquen. Aquí teniu un grapatet d'exemples sobre *Pirates del Carib: el cofre de l'home mort*.

- Per a l'estrena de la pel·lícula, Walt Disney redissenjà l'atracció de *Pirates del Carib* a Disney World i Disneyland per tal d'introduir-hi el capità Jack Sparrow, Barbossa i Davy Jones.
- La roda gegantesca en la qual Sparrow, Turner i Norrington lluiten pesava més de vuit-cents quilos i tenia una altura de cinc metres i mig.
- Keith Richards, membre dels Rolling Stones, havia de fer una aparició interpretant el pare del capità Jack Sparrow, però no va poder fer-la a causa dels compromisos musicals del seu grup. Johnny Depp va declarar que la seva interpretació de Jack Sparrow estava basada en Richards.
- La Perla Negra és l'única nau de la trilogia que funciona realment per ella mateixa. Totes les altres, excepte l'Interceptor de la primera pel·lícula, estan muntades sobre barcasses i les úniques parts construïdes són les que es veuen a la pantalla.

JAUME BERNABEU
3r ESO

PEL·LÍCULES

Salvador



Salvador narra la crònica dels esdeveniments que van portar a la condemna a mort i a l'execució del jove Salvador Puig Antich —anarquista, membre del MIL i acusat de la mort d'un policia— i com, malgrat els esforços dels familiars i dels advocats i de les mobilitzacions socials, les autoritats franquistes es negaren a donar-li l'indult i fou executat amb garrot, l'últim pres polític executat a Espanya mitjançant el garrot.

Títol: *Salvador*
Director: Manuel Huerga
Repartiment: Daniel Brühl, Tristán Ulloa, Leonardo Sbaraglia, Leonor Watling, Ingrid Rubio...
Estrena: 2006
Gènere: drama

JOSEP SILVESTRE – 3r ESO

Honey

Honey Daniels és una jove americana que treballa al centre cívic del seu barri fent classes de *hip-hop*.

Un dia fa un càsting per a un videoclip i l'agafen. A partir d'aquell moment la seva carrera com a ballarina va com una seda. Llavors, ella pensa d'ajudar els nens pobres del seu barri. Al principi tot va bé, però les coses es complicaran...

Aquesta pel·lícula és interessant de veure perquè mostra com una noia jove deixa enrere el que a primera vista seria el millor per a ella per ajudar els més necessitats i perquè mostra com el ball i la música poden canviar la vida de les persones.

Títol: *Honey*
Director: Billie Woodruff
Repartiment: Jessica Alba, Lil Romeo, Missy Eliot, David Moscow, Joy Bryant...
Estrena: 2003
Gènere: drama musical

MARTA ARJONA – 3r ESO

United 93

Allò que més m'ha agradat de la pel·lícula és que intenta reflectir com els passatgers de l'avió que mai no va arribar a estavellar-se contra les Torres Bessones es van intentar defensar dels seus segrestadors. Al meu parer, el fet que es tracti d'un drama basat en fets reals fa l'argument molt més impactant, per això us la recomano.

Títol: *United 93*
Director: Paul Greengrass
Repartiment: Becks London, Cheyenne Jackson, Chip Zieu, Chloes Sirene, Christian Chemenson, Corey Johnson, David Alan Sauli
Estrena: 2006
Gènere: drama
Web oficial: <http://united93.uip.es/>

ALBERT OLIVA – 3r ESO

UN PROGRAMA DE RÀDIO

Ponte a prueba

(De dilluns a divendres, a les 11 de la nit, a Europa FM, 102.7)

És un programa per als adolescents d'avui, encara que també hi participin els grans. Tracta dels conflictes i dels problemes, sobretot relacionats amb la sexualitat i l'amistat, dels adolescents actuals. Abans feien el programa en català, però ara l'emetem en castellà. El presentador es diu Josep Lobató i els seus ajudants, Uri i Venus.

A vegades viatgen per emetre el programa des de les ciutats dels seus seguidors. Tenen una pàgina web, www.abrelaboca.com. Al fòrum pots comentar tots els teus dubtes i inquietuds. Ells et respondran perquè cada nit Uri llegeix tots els missatges i els correus electrònics que els oients els van enviant durant el programa. Escolta'l, t'asseguro que t'agradarà.

SANDRA GIEDRA
 3r ESO



ALTRES

Bike Show

La Bike Show és una fira on exposen quasi totes les marques de bicicletes: MSC, Trek, Orbea, Conor, Merida, Coluer, BH..., i de tots els estils: trial, BMX, *dirt jump*, XC, *free style*, carretera... També hi exposen marques dels components, com ara: FOX, Manitou, Marsochi, Rockshock... Un cop hi ets, és difícil que no t'ho passis bé, si t'agraden les bicis.

Les bicis s'exhibeixen de manera que tu les pots veure de ben a prop i pots observar-ne la mecànica i opinar-ne.

En una altra secció et mostren bicicletes personalitzades (*tuning*) –al meu parer, les destrossen–: els canvien el seient i els el posen de qualsevol mena de pell...

També hi ha l'apartat d'alimentació, on t'aconsellen sobre la manera d'alimentar-te quan fas esport, sobre el que has de menjar si et sents can-

sat i també sobre la hidratació, o sigui, sobre la freqüència amb què has de beure i alhora el tipus de beguda que et dona més força.

Hi ha parades on exposen els materials de protecció: cascos de tots els estils i formes (normals i integrals), guants, genolleres, canyelleres, colzeres...; apartats on mostren la roba, o sigui, tipus de pantalons, samarretes, mitjons, jaquetes..., i d'altres amb el tipus de calçat adequat per a cada modalitat de ciclisme.

Una altra secció està dedicada a l'Open Natura, un club que organitza pedalades per Catalunya per tal de promoure l'esport amb la bicicleta. La Federació Catalana de Ciclisme també hi és present com una de les entitats col·laboradores, i t'hi pots federar en qualsevol modalitat.

Ara bé, la part que sol agradar més és la de les competicions i demostracions d'estils: munten unes curses per la muntanya per als qui practiquen XC i un recorregut per als



qui practiquen la bicicleta de carretera; tenen una pista preparada per a l'estil lliure i muntatges molt bons per als qui practiquen trial. Però l'espai que a mi m'agrada més i està més ben preparat és el dels circuits de BMX on es poden veure moltíssimes demostracions d'especialistes i on es pot gaudir d'una estona ben distreta.

SÍLVIA ABELLÀ
3r ESO

flaixos espe/acials

El meu amic Saïd

Saïd, el meu amic de Merzouga, al Marroc, viu en una casa de fang i palla al desert del Sàhara. Per arribar-hi, a més de creuar de nord a sud la península Ibèrica i travessar amb vaixell l'estret de Gibraltar, cal superar l'Atlas Mig i, segons la ruta triada, fregar la neu de l'Alt Atlas, baixar per la gran vall i oasi del Ziz seguint-ne l'esplendorós palmerar i plantar-se a la pista que, des de Risani, mena cap a Merzouga. Se'n farà fosc, segur, i ens trobarem perduts sota els estels en la immensitat del desert. El meu amic Saïd, una

sobtada aparició des de la fosca, ens farà senyals amb les llums del seu Santana desmanegat. Després de baixar per saludar-nos i abraçar-nos, el seguirem. La basarda s'haurà convertit en eufòria.

La pista es perd en innumbrables traces que s'entrecruen. La nit cada vegada és més negra. Els estels cada cop brillen més. Per fi, un parell de llumetes tènues ens indiquen que ja som a casa seva. En Saïd i l'Ibrahîm, el seu germà, porten un modest alberg –una mena de casba de construcció relativament recent– que acull turistes a tocar de

l'*erg-chebbi*, la gran duna d'arena daurada.

Baixem del cotxe. El cel impressiona. Fa fred. Un fred sec i intens. Els peus s'enfonsen lleugerament damunt la catifa d'arena. Abans d'anar a dormir, ens reconfortem amb una fumejant *harira* –sopa de verdures–, mandarines, dàtils... i, mentre assaborim un bon te –oh, aquell gustet de menta!–, parlem i riem una llarga estona. A la matinalda, les dunes d'arena daurada ens sorprenen meravellats. En Saïd ens mira somrient.

Fins aviat, Saïd, *salam Aleicum!*



El color vermell:

Un camp de roselles i el vent movent els pètals.

Neu:

Sentir la calidesa de la teva mirada... i la fredor de la teva absència (...per dir-ho d'una manera "políticament correcta": vull dir que quan et veig... no sé què em passa! Amb això de la neu, volia expressar un contrari; és a dir, la calor que fon la neu, la calor que em fon a mi...).

Pedres:

M'agraden les pedres. Totes són diferents.

La vida i la mort:

Quan jo tenia nou anys vaig veure un banc de meduses al mar. Em vaig espantar. De pressa, vaig nedar fins a la costa, i vaig veure com d'una a una, s'aturaven a l'arena i anaven morint.

L'aroma de l'amor:

Estirat entre els teus pits, sentia l'olor que només desprenies per a mi, l'olor que em feia estimar-te, l'olor que ara no tinc.

Un lloc:

No hi he estat mai però segur que existeix. Un lloc on em senti viva, on riure no faci mal a ningú, on es pugui viure tranquil·lament... Un lloc on fer el que es desitgi, estar amb la gent que estimes, ignorar els moments pèssims de la vida i viure el present. El trobaré, un lloc així?

Esquitxos:

Cada gota d'aigua és una gota de vida, un desig...

Desconnectar:

Sola i tranquil·la, és el que necessito per poder desconnectar... L'únic lloc on ho puc aconseguir és la meva habitació.

El futur:

El mar, l'horitzó, l'infinit... i tants pensaments al cap!

La seva companyia:

El que fa que a qualsevol lloc on em trobi sigui especial, que cada moment sigui únic i immillorable, que el sol fet d'apropar la seva pell amb la meva em doni la tranquil·litat i la pau en què m'agradaria viure per sempre... no és un lloc sinó la seva companyia.

El cim:

No sé què vull, però tinc molt clar que lluitaré per aconseguir-ho!

Cultures:

De vegades sento enyorança i em vénen records d'Anglaterra, d'aquella manera de viure, de la seva cultura. Durant aquells dies vaig sentir l'esperit de viatjar arreu del món i de conèixer cultures noves. Només espero fer un nou viatge.

El tacte:

...dels peus damunt la sorra. Aquell estiu... no tornarà, veritat?

Perdut:

M'havia perdut en un bosc ric en vegetació. No sabia on era, però era el lloc més acollidor, em sentia com a casa entre la naturalesa.

Natura:

Un passeig pel bosc. Només això: un-pas-seig-pel-bosc. Creus que és poca cosa?

Relaxament:

El soroll del mar, de les ones, la platja, el sol... Em relaxa molt i això em permet desconnectar de tot allò que m'envolta.



Llibertat:

Sentir la brisa del mar sobre la pell, els peus a la sorra humida... sentir que el mar és un espai de llibertat...

Què em portaran?:

Mai no he estat massa bon nen, però la nit de Reis sempre me n'anava a dormir amb el dubte. Què em portaran? Com podran entrar? Es recordaran de casa meva?

Canvis:

T'aixeques corrents a mirar a fora al carrer, a veure si haurà plogut... I sents un somriure de felicitat que t'omple. I tot per un simple dia... Amb el pas del temps això va canviant...

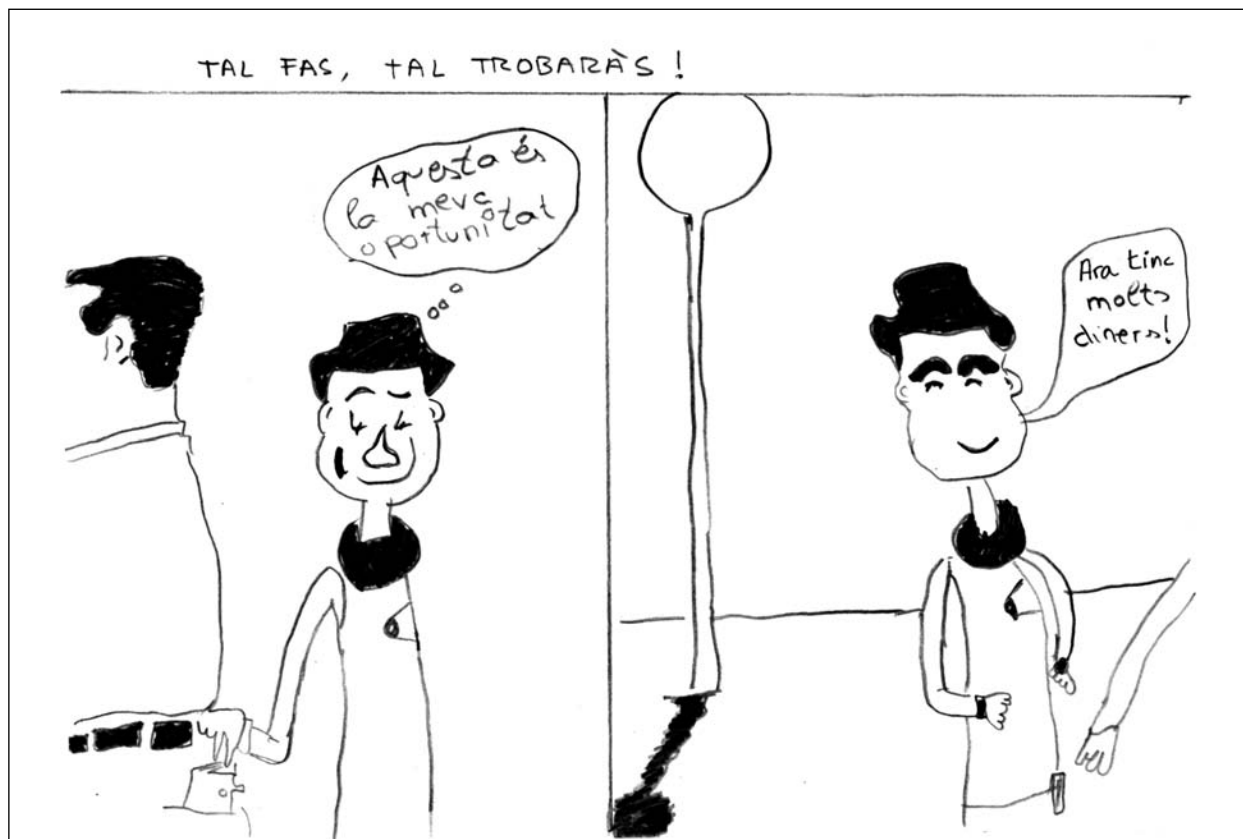
Fum:

Sentir el fum. Ser fum.

Un món a l'inrevés: Tot era un somni. Un pas en fals, un somni més a la llista... En aquells moments volia desaparèixer; res no era com ho estava vivint, era un món al revés.

Sols: Un camp de gespa i flors, llarg, verd, magnífic... Amb la persona que estimes, rient tota la tarda, sense males notícies, ni llàgrimes, ni baralles, ni res de res. Només tu i ell.

ALUMNES DE 4t ESO



JESÚS DURÁN
1r ESO

reviscola



ROBERT GERHARD I OTTENWAEELDER

(Valls, 1896 - Cambridge, 1970)

Fill d'un comerciant de vins d'origen suís establert a Valls, fou enviat a Lausana als dotze anys per estudiar comerç. Als disset anys, contràriament al parer del seu pare, ingressà a l'Acadèmia Reial de Munic.

El 1914, en esclatar la guerra europea, es traslladà a Barcelona, on va estudiar piano amb E. Granados i amb F. Marshall, i composició i musicologia amb F. Pedrell. Llavors compongué la primera obra, *L'infantament meravellós de Scherezada*, dedicada a la soprano C. Badia. El 1923 es traslladà a Viena per estudiar amb A. Schönberg, a qui seguí més tard a Berlín.

El 1929, ja amb una sòlida formació, s'establí a Barcelona. La seva presència al món cultural fou notòria: participà en la creació d'ADLAN (Amics de l'Art Nou), va gestionar l'estada de Schönberg a Barcelona (1923) i fundà Discòfils Associació Pro Música. El 1932 escriví la primera obra de grans dimensions, *L'alta naixença del Rei en Jaume*, cantata sobre un text de J. Carner, on comença a utilitzar elements emancipats de la tonalitat clàssica. Fou membre del Consell de la Música de la Conselleria de Cultura i contribuí a la celebració del Festival de la Societat Internacional de Música Contemporània (SIMC) del 1936 a Barcelona.

El gener de 1939, en entrar les tropes franquistes, marxà amb la seva dona cap a París i, al cap de pocs mesos, s'establí a Cambridge, a la Gran Bretanya. El 1960 va adoptar la nacionalitat britànica i viatjà a Amèrica del Nord per impartir cursos de composició a la Universitat de Michigan. A partir de 1950 es va orientar vers posicions més personals, tant en la concepció de l'obra com en la tècnica compositiva, que culminaren amb la *Simfonia núm. 1*, un gran èxit al Festival de la SIMC de Baden-Baden, el 1955. Des d'aquest moment, abandonà el sistema tonal i adoptà procediments serials, els quals no utilitzà de manera temàtica, i que el portaren a obres com *Simfonia núm. 2*, *Simfonia núm. 3*, *Concert per a orquestra*, *Epithalamion*, *Simfonia núm. 4...*

L'obra de Gerhard va estar marcada pels tràgics esdeveniments que envoltaren la seva vida. Tot i que no deixà mai de compondre i és autor d'un dels corpus més originals i sòlids de la segona meitat del segle XX, no pogué desenvolupar la seva activitat creativa amb serenitat d'esperit fins als darrers quinze anys de la seva vida.

ALUMNES DE L'OPTATIVA AUDICIONS MUSICALS
1r BAT

reviscola